Stéphane Bourgoin
SERIAL KILLERS

Tato kniha je věnována speciálním agentům FBI, náležejícím k Behavioral Science Unit, Crime Investigative Analysis a VICAP pro jejich oddanost v pronásledování sériových vrahů.
Poděkování: Alanu G. Ringgoldovi (velvyslanectví USA), National Center for the Analysis of Violent Crime-FBI Academy, Quantíco (Johnu Douglasovi, Terenci Greenovi, Jamesi Wrightovi, Kelleymu Cibulasovi), Rogeru Depueovi (The Academy Group), US Department of Justice, California Department of Correction, Florida Department of Correction (Robertu MacMasterovi), Florida State Prison, Vacaville Prison (Ritě Gomezové), San Ouentin State Prison, dr. Donaldu T. Lundeovi, dr. Robertu Markmanovi, dr. Stantonu E. Samenowovi, dr. Michelu Benezechovi, Michaelu Newtonovi, Sondře Londonové, Beatu Biotovi, Charlesovi Siragu-sovi, Olivieru Raffetovi, Richardu Fleischerovi, Johnu Watersovi, Jean-Claudovi Bernardovi, Robertu Blochovi, Jamesi Ellroyovi, Véronique Campion-Vincentové, Francoisi Guérifovi, Marie-Christine Barbierové, Mary Fallonové (Globe Communication), Hectoru Bianciottimu, Danymu Laporteovi.
Zvláštní poděkování CISCP (Centre International de Sciences Criminelles de Paris, 17 rue du Président-Kruger, 92400 Courbevoie) a jeho nadšenému pracovníkovi Florentu Grégoirovi.
Přátelský pozdrav týmu Toria Production: Sylvii Montaltiové, Carole Kehringerové, Dominique Maret-Dumasové, Joelle Sabbaová a Mise Rossettiové.
Diky Elisabeth a Clémentovi za jejich trpělivost.

Předmluva
Tato kniha je věnována fenoménu sériových vrahů, kteří zabíjejí v sériích, bez zřejmého motivu, nejčastěji poháněni sexuálními pudy, a kteří své zločiny páchají během několika měsíců, někdy i let. Psychopati? Psychotici? Moderní definice sériových vrahů nezahrnuje teroristy, některé hlavy států, ani najaté zabijáky, které žene fanatismus, politika nebo peníze.
Ze 160 sériových vrahů, odhalených během posledních dvaceti let, jich bylo 120 v USA. Aby bylo možné bojovat proti této epidemii, vytvořila americká odpovědná místa v rámci FBI program, který je naprosto unikátní na celém světě. Tyto vraždy, kdy se oběť se svým vrahem nezná, mají jen málo naděje, že budou vyřešeny tradičním vyšetřováním. FBI proto muselo vytvořit nové metody, které spojují psychologii a informatiku, intuici a vědu. Aby bylo možné lépe identifikovat nějakého sériového vraha, je nutné pochopit jeho vnitřní motivace, jeho představivost, která se proměňuje v jistý rituál během vraždy nebo těsně po ní. Od roku 1979 FBI systematicky vyšetřovala uvězněné sériové vrahy, aby mohla připravit jejich psychologické portréty a založit počítačový program VICAP, jenž obsahuje rejstřík nevyjasněných vražd. Tento výzkum, vedený za pomoci psychiatrů, nám nejlépe umožňuje poznat fenomén, který změnil obraz obyčejného zločinu a přispěl k rozvoji kriminalistiky. Díky dlouhému pobytu v USA jsem měl přístup k výsledkům tohoto výzkumu. Navštívil jsem oddělení kriminální analýzy FBI v Quanticu ve Virginii
(Behavorial Science Unit & Crime Investigative Analysis). Setkal jsem se s největšími americkými psychiatry, specializovanými v této doméně, stejně tak jako s několika sériovými vrahy v jejich celách ve vězeních nejvyšší ostrahy na Floridě a v Kalifornii. Když jsem prozkoumal nejdůležitější současné psychologické, sociologické, policejní a právnické výzkumy, rozhodl jsem se tuto knihu věnovat spíše moderním sériovým vrahům, než abych se zajímal o historické zabijáky, jakými byli například hraběnka Báthoryová, Jack Rozparovač, Joseph Vacher nebo Pierre a Marie Martinovi z "Červené krčmy", Jejich příběhy jsou pojednány v bibliografickém slovníku vrahů od roku 1888, což byl rok zločinů Jacka Rozparovače, průkopníka podobných vražd.
Znamená to tedy, že mimo USA tihle sérioví vrazi neexistují? Samozřejmě, že ne. Německo mělo svého "Hannoverského řezníka" Fritze Haarmanna, "Dussel-dorfského upíra" Petera Kurtena, Bruno Ludkeho nebo Fritze Honku; Itálie měla "Zrůdu z Florencie", Roberta Succa nebo Maria Furlana. Ve Francii to byli markýza de Brinvilliers, Joseph Vacher, Helene Jegadová, Jeanne Weberová "Ježibaba ze Zlaté kapky", Henri Landru, Marcel Petiot a později Thierry Paulin a Jean-Thierry Mathurin, Marcel Barbeault "Zabiják z Oise", "Zabiják Růžového minitelu" nebo Francis Heaulm. Po osvobození zemí východní Evropy jsme se dověděli o existenci Luciana Staniaka, Nikolaje Džumaglijeva, řečeného "Ocelové zuby", "Tatarského kanibala" Alexeje Soukletina nebo Gennadije Mikaševiče.
Poznamenejme také, že někteří francouzští vědci se věnují tomuto novému typu zločinu: například dr. Michel Benezech z univerzity v Bordeaux. Nicméně hlavní

část těchto výzkumů je vedena v USA, kde se nachází většina sériových vrahů. Tato kniha odráží tuto skutečnost.

Zločin obecně a sérioví vrazi zvlášť.
Filmy jako Mlčení jehňátek, Psychóza, Masakr na pile, Pátek 13, Henry - Portrét sériového vraha, seriál Freddy nebo Inspektor Harry zpopularizovaly a uvedly na scénu nový druh zločinu: vraždy v sériích, sériové vrahy.
Abychom objasnili tento termín, musíme si vysvětlit definici sériového vraha. Tento typ kriminálníka je vrah-recidivista. Během měsíců, někdy i let, zabíjí s jistým časovým intervalem mezi jednotlivými zločiny. Obvykle se mluví o sériovém vrahovi, spáchá-li více než tři zločiny. Specifikum tohoto typu vraha spočívá v jeho chorobné chuti zabíjet, která ho diferencuje od vraha z vášně, jenž obvykle zabíjí jen jednou, nebo i od masového vraha, který v krátkém časovém úseku zabije větší počet lidí. Masoví vrazi velmi často trpí psychózou.
Až do začátku osmdesátých let byli tito několikanásobní vrazi zařazeni pod stejným názvem - masoví vrazi (mass murder), aniž by byl stanoven nejmenší rozdíl mezi "Bostonským škrtičem" Albertem de Salvo a Charlesem Whitmanem, který 31. července 1966 postřílel puškou s teleskopickým zaměřovačem 16 osob v Austinu.
Od té doby, díky Centru analýzy násilných trestných činů (National Center for the Analysis of Violent Crime, NCAVC), byl stanoven rozdíl mezi těmito několikanásobnými vrahy: Mass murder: čtyři oběti nebo víc na stejném místě, během stejné události;
Spree killer: vraždy na různých místech ve velmi krátkém časovém úseku. Tyto zločiny vyplývají z jediné události a jejich sled může trvat jistou časovou periodu; Serial killer: tři odlišné události nebo víc, v časovém intervalu, který odděluje každou z vražd. Během těchto událostí může sériový vrah zabít několik osob najednou.
Masový vrah se tedy v mnohém liší od sériového vraha. Obvykle útočí na členy své rodiny nebo na skupinu osob, která s jeho problémy nemá nic společného. Používá střelnou zbraň nebo dýku. Gene Simmons je masový vrah "rodinného" typu. Tento bývalý seržant US Air Force zavraždil na vánoce roku 1987 14 členů své rodiny na farmě v Arkansasu. V letech 91-92 došlo v USA ke skutečné vlně masových vražd. Ti, které propustili z práce, se mstili tak, že stříleli na své bývalé kolegy. Všimněme si, že masoví vrazi se nejčastěji zaměřují na poštovní úřady. Většinou se nechá masový vrah zatknout policií, nebo spáchá sebevraždu.
Slavný spree killer je Howard Unruh. 6. září 1946 začal střílet nazdařbůh cestou přes předměstí Camden v New Jersey, zabil 13 osob a další zranil. Během dalších dvaceti minut pokračovala krvavá odysea na odlišných místech. Proto nemůže být Unruh považován za typického masového vraha.
Mezi těmito kategoriemi vrahů existuje spousta rozdílů. Klasický masový vrah a spree killer se nezajímají o identitu svých obětí: masakrují ty, kteří prostě měli tu smůlu, že se s nimi potkali. Sériový vrah si své oběti vybírá. Myslí si, že nikdy nebude dopaden a někdy má pravdu. Sériový vrah kontroluje své jednání tam, kde spree killer už nezvládá situaci, kterou sám vytvořil. Příležitostně se sériový vrah může proměnit v spree killer, když přijde na to, že ho policie odhalila a že je mu na stopě. Napětí jeho spektakulárních činů zkracuje časové intervaly mezi jednotlivými zločiny. Uvědomuje si, že bude brzy chycen, takže jeho blízká konfrontace s policií se stane prvkem jeho zločinů. Dokonce může sám vytvořit situaci, kdy ho bude policie nucena zabít. Příklad? Christopher Wilder.
Nastoluje se otázka o počtu sériových vrahů a jejich obětí. Fantastické počty byly nadsazeny spisovateli a novináři. Ti uvádějí v USA existenci až několika tisíc sériových vrahů v aktivní činnosti, kteří podle nich zavraždili kolem 7000 osob. Tyto počty jsou falešné a zbytečně alarmující. Bohužel, velmi oficiální časopis Uniform Crime Report soudní sekce, který každý rok publikuje statistiku zločinnosti v USA, se nezmiňuje o sériových vrazích a o jejich obětech tak, jak by měl. Zločiny bez zřejmého motivu, v nichž neexistuje žádné známé spojení mezi vrahem a jeho obětí, v sobě zahrnují vraždy, spáchané sériovými vrahy, ale i dalšími typy vrahů. V roce 1990 byl počet obětí stanoven na 6000 osob, z nichž, jak se domníváme, velká část je dílem sériových vrahů. V roce 1966 vraždy bez motivu představovaly 640 obětí, v roce 1981 to bylo 4007 mrtvých a v roce 1989 5096. Jediná oficiální statistika s datem leden 1990, poskytnutá FBI, indikuje pro období od roku 1977 do listopadu 1989 112 masových vražd, 169 sériových vrahů a 50 spree killers. Tato čísla však zůstávají daleko za skutečností, protože lze předpokládat, že některé izolované vraždy nebyly označeny jako vraždy sériové. Oběti jsou roztříděny do tří kategorií:
- zavražděné (jestliže vrah byl uznán vinným nebo byl obžalován pro tento

zločin
- předpokládané (jestliže vrah byl obžalován za tento zločin, nebo mu byl tento zločin přiřčen)
- pokusy (jestliže oběť útok vraha přežila nebo mu vyklouzla)

Průměrný věk masových vrahů je 31,15 let.
Průměrný věk spree killers je 29,85 let.
Průměrný věk sériových vrahů je 27,27 let v okamžiku spáchání jejich prvního zločinu a 31,44 let v době jejich posledního zločinu.
Stejný typ statistiky nám dovoluje určit, že během jediného roku 1988-1989 zabili další sérioví vrazi 140 osob; podezřelí jsou ze spáchání dalších 122 zločinů a 14 z jejich obětí přežilo nebo se jim podařilo uniknout. Speciální agenti FBI tvrdí, že v současné době je v USA 35 až 100 aktivních sériových vrahů.
Zločin v USA
Podle oficiálních čísel Uniform Crime Reports bylo v USA v roce 1990 zavražděno 23 438 obětí oproti 21 500 v roce 1989, jde tedy o nárůst 9% během jednoho roku. V roce 1962 se napočítalo 8 404 zavražděných obětí. Počet znásilnění dosáhl v roce 1990 čísla 102 555 obětí, což je nárůst 8,5% ve srovnání s předcházejícím rokem (94 504 znásilnění v roce 1989).
V roce 1990 byl v USA spáchán násilný trestný čin každou 17 sekundu a loupež každou druhou sekundu. Mezi násilnými trestnými činy jsou:
- vražda každých 22 minut
- znásilnění každých 5 minut
- loupežné přepadení každých 30 sekund.

Ještě víc alarmující je procento vražd, vyřešených zatčením viníka, které během posledních let dramaticky klesá. V roce 1960 bylo zatčeno 94% vrahů, což znamená, že méně než 500 vražd zůstalo neobjasněno na konci roku 1960. O šest let později toto číslo kleslo na 88% vyřešených případů a procento klesalo i nadále, 68% v roce 1989, 67% v roce 1990. Během třiceti let tak počet neobjasněných vražd stoupl z méně než 500 na více než 7000.
V roce 1990 podle statistik Uniform Crime Reports (datovaných 11. srpna 1991) se 23 438 obětí dělí následujícím způsobem:
- 78% obětí jsou muži a 49% z nich jsou muži ve věku mezi dvaceti a třiceti čtyřmi lety;
- 49% bělochů;
- 49% černochů;
- 93% zavražděných černochů bylo zavražděno černochy;
- 86% zavražděných bělochů bylo zavražděno bělochy;
- 85% mužských obětí bylo zavražděno muži (všemi rasami);
- 90% ženských obětí bylo zavražděno muži (všemi rasami).

Protože neexistují oficiální statistiky sériových vrahů, použil jsem různé výzkumy, abych mohl vytvořit následující statistiku:
- 65% obětí sériových vrahů jsou ženy;
- 35% obětí sériových vrahů jsou muži; (ačkoliv procento mužských obětí v ostatních zločinech je 78%).

Oběti sériových vrahů, ať už ženské nebo mužské, se dělí následujícím způsobem:
- 89% běloši;
- 10% černoši;
- 1% ostatní rasy.

Následující čísla se týkají obětí, a zdá se být zajímavé porovnat obyčejné vraždy, pro něž existuje oficiální statistika, a sériové vraždy zvlášť. Kvůli nedostatku oficiálních statistik navrhuji přibližná čísla, která se týkají roku 1990:

RASA	VRAŽDY	SÉRIOVÉ VRAŽDY
Černoši	57%	17%
Běloši	41%	83%
Orientálci	0,8%	
Indiáni	0,5%	

Orientální sériové vrahy, jako byl Charles Ng, nebo vrahy indiánského původu můžeme spočítat na prstech jedné ruky, a proto se v následující tabulce neobjevují. Co se týče pohlaví sériových vrahů, porovnejme procenta s obyčejnými vrahy. Tady je tabulka:

POHLAVÍ	VRAZI (obecné)	SÉRIOVÍ VRAZI
Muži	87%	89%
Ženy	13%	11%

Jiný srovnávací prvek mezi vrahy všeobecně a sériovými vrahy zvlášť, spočívá v jejich způsobech zabíjení. Je všeobecně známo, že v roce 1990 byly v USA tři vraždy z pěti spáchány střelnou zbraní, tedy 12 847 vražd z celkového počtu 20

045. Ve 3 393 případech nemohla být zbraň určena, například pro příliš pokročilý rozklad těla ...
Ve srovnání s vrahem všeobecným, který používá především střelnou zbraň, sériový vrah dává přednost kontaktu se svou obětí. Používá nůž, škrtí nebo ubíjí svou oběť nějakým předmětem. Protože sériový vrah zabíjí opakovaně, mění někdy svou metodu, čehož si můžeme všimnout zejména u psychotiků, kteří nepřipravují svůj zločin předem a improvizují na místě. Tento fakt se projevuje ve statistikách sloučením přirozených zbraní a střelných zbraní. Ženy, které zabíjejí v sérii, jsou méně násilné než muži a mají pozoruhodnou slabost pro jed (45%), což je oblíbená zbraň "černých vdov" a "ošetřovatelek smrti".
Sériový vrah, který spáchá svůj první zločin je mladý muž ve věku kolem 27 let. 71% sériových vrahů spáchalo svůj první zločin před 30 rokem svého života. Na rozdíl od všech ostatních vrahů je to spíš běloch (83%) a útočí především na ženy (v 65%), pokud je heterosexuál. Vraždí své oběti v daném teritoriu, ve městě nebo ve státě, který je blízko jeho bydlišti v 63% případů (u žen 51%); je kočovník a vraždí kdekoliv na území USA v 29% případů (u žen 20%) a konečně vraždí doma nebo v místě svého pracoviště v 8% případů (u žen 29%).
V letech 1900 až 1960 policie objevila v průměru 1,7 případů sériových vrahů ročně. Na konci šedesátých let to bylo 5 nových případů ročně, v sedmdesátých letech 14 nových případů ročně. V osmdesátých letech dva nové případy každý měsíc, tedy 24 ročně. Od tohoto čísla existuje 36 nových sériových vrahů ročně.
Velká většina vražd se dá snadno identifikovat. Policie vyřeší tyto případy během několika hodin nebo dnů. Oběti mají většinu času styky se svými vrahy. To platí také pro masové vrahy, kteří jsou skoro vždycky zatčeni nebo zabiti jako James Oliver Huberty, autor masakru v červenci 1984 v obchodě McDonald v San Ysidro, který stál život jednadvaceti obětí, nepočítaje další devatenáct zraněných. Tito zabijáci se chovají víc psychoticky, než sérioví vrazi a byli často a několikrát za sebou internováni, než spáchali svá krveprolití. Existuje rovněž menší počet sériových vrahů psychotiků, jejichž počet činí asi 5% z celkového množství, jako byli Herbert Mullin, Richard Chase, Joseph Kallinger, Gary Schaefer, Melissa Norrisová, Nathan Trupp, Edward Leonski nebo Ed Gein.
Sériový vrah často touží zabíjet už několik let před svým prvním zločinem - a jeho vzhled vzbuzuje důvěru. Ve většině případů sériových vrahů nepsychotiků, oběti své budoucí vrahy následovali dobrovolně. Tak například Ted Bundy předstíral, že má zlomenou ruku a prosil mladé ženy, aby mu pomohli řídit jeho volkswagen. Tento typ vraha také využívá inherentní právní problémy USA, kde existuje více než 16 000 policejních sil, nezávislých jedna na druhé. Typickým příkladem je homosexuální vrah John Wayne Gacy, který zavraždil 33 mladíků. Několikrát se jeho jméno objevilo v souvislosti s několika zmizelými chlapci. Figuroval jako jejich zaměstnavatel, ale pokaždé bylo vyšetřování vedeno policií z jiného okrsku v Chicagu. Nedošlo k žádné výměně informací. Nikoho dokonce ani nenapadlo si ověřit, jestli Gacy nebyl obžalován už předtím, což byl přesně ten případ, protože Gacy strávil rok ve vězení za pokus o vraždu, doprovázený sodomií.

Inteligence sériových vrahů

Výzkumy, týkající se stupně inteligence zločinců - měřených Stanford-Binetovým testem - prováděné od padesátých let, prokázaly průměrný inteligenční kvocient od 91 do 93 stupňů, ačkoliv průměr nekriminální populace se pohybuje kolem 100. Můžeme namítnout, že uvěznění vrazi nejsou reprezentativním vzorkem světa zločinu obecně a že ti nejinteligentnější z nich uniknou zatčení díky vyššímu inteligenčnímu kvocientu.
Zločiny, spáchané méně inteligentními zločinci jsou ty, které jim přinesou okamžitý zisk: násilí vykonané proti oběti, sexuální uspokojení, útok na neznámého člověka, s nímž se vrah náhodou potká v pusté uličce nebo loupežné přepadení... Inteligentnější zločinec připravuje své zločiny pečlivě, organizuje je do nejmenších detailů, aby se vyhnul jakékoliv chybě.
Sériový vrah je obvykle velmi inteligentní. Podle nedávných studií FBI se jeho inteligenční kvocient pohybuje kolem 110 a inteligenční kvocient zločince, který se dopouští znásilnění v sérii je ještě vyšší: 120. Ale tyto standardní testy neukazují vždycky skutečnou úroveň inteligence nějakého zločince: starost s jakou své zločiny plánuje, jeho schopnost manipulovat okolím nebo úskoky, které používá...
Sériový vrah, pokud nezabíjí z prospěchu, vraždí velmi často stejné typy osob. Ted Bunty útočil jen na mladé studentky s dlouhými vlasy, které mu připomínaly snoubenku, jež ho několik let předtím odmítla. Tato snoubenka pro něj

reprezentovala matku, která ho odhodila a nechala ho adoptovat. Idea cestování je velmi důležitá pro sexuální sadisty. Zabijáci jako Ed Kemper, Ted Bunty, Randy Kraft nebo Larry Eyler neváhali ujet několik stovek kilometrů, aby si vybrali a uštvali své oběti. Velká většina sériových vrahů byla rovněž týrána během dětství, jako např. Ed Gein, Charles Manson, Henry Lee Lucas nebo Ottis Toole.
Zločin je vrahem považován za jakýsi druh rituálu. Tato individua mají strach ze sexu a jsou schopni se milovat jen s bezmocnými, omdlelými nebo mrtvými obětmi. Harry Lee Lucas své oběti zabíjel, aby se mohl ukájet na různých částech jejich těla, které odřezával. Sériový vrah nepovažuje svou oběť za lidskou bytost, ale za věc, trup a údy mu slouží jen k tomu, aby uspokojily jeho žádost. Pro něj není důležitá identita mrtvoly, ale to, co představuje.
Idea rituálu má velmi důležitou funkci ve všech zločinech sériových vrahů. Tito zločinci přiznávají, že si představovali nesčetněkrát své zločiny dřív, než je realizovali.

Geneze a vidiny sériových vrahů

Zločiny bez zřejmého motivu, v nichž se vrah a jeho oběť před svým setkáním neznají, existovaly vždycky, ale
během posledních let jejich počet konstantně roste. Dokazují to oficiální statistiky. V roce 1976 zločiny bez zřejmého motivu reprezentovaly 8,7% z celkového počtu vražd, v roce 1981 stouply na 17,8% a 22,1% v roce 1984. Tyto vraždy, z větší části spáchané sériovými vrahy, mají skrytý motiv, jenž je většinou sexuálního původu a který pramení z vrahových obsesí. Dopadnout sériového vraha je práce extrémně těžká, hlavně pokud se jedná o organizovaného psychopata, což je nejrozšířenější kategorie těchto vrahů. Policie stojí tváří v tvář zločinu bez motivu a nedisponuje žádnou konkrétní indicií.
Tradiční vyšetřování nedovolovalo rozřešit tyto zločiny a bylo nutné, aby se policejní síly adaptovaly na nový druh kriminality, využívajíce počítače (programy VICAP pro celé USA, HALT ve státě New York, HOLMES v Anglii nebo CPIC v Kanadě) a lidského prvku, spolu s rozvojem psychologického profilu. Tyto nové metody detekce mohou fungovat jen na základě informací a parametrů, které je třeba objevit v mozku zločinců. Výzkumy o sexuálních vraždách už byly vedeny psychiatry nebo psychology. Teď bylo nutné vyšetřovat zločince z hlediska policejní praxe a soustředit se na oběti a na analýzu místa zločinu. Tento proces výslechů trvá až do dnešních dnů. Začal v roce 1979 vyšetřováním třiceti šesti sériových a sexuálních vrahů speciálními agenty FBI. Výsledky byly publikovány v roce 1983, ale nejde je za každou cenu aplikovat na všechny sériové vrahy.
Sérioví vrazi, vyšetřovaní FBI, byli z 85% běloši a velká většina z nich byla nejstaršími dětmi z rodiny. Bylo mezi nimi 15% jedináčků, 12% adoptovaných dětí. Většina z nich byla vychována ve čtyřicátých a padesátých letech, někteří v šedesátých letech, což jim poskytovalo jistou výhodu ve společnosti a v době mužského dominantního postavení. Skoro žádný z nich neměl fyzické vady, jejich vzhled byl obecně příjemný, jejich inteligence se v 29% případů pohybovala v průměru, 36% mělo vyšší inteligenci a 15% bylo v kategorii nejvyšší.
Téměř dvě třetiny vrahů začínaly svůj život v normálních rodinách, s otcem a matkou. Polovina matek zůstávala v domácnosti a vychovávala děti, zatímco 75% otců mělo stálá zaměstnání, i když většinou nekvalifikovaná. 85% patřilo ke střední nebo vyšší vrstvě. Pouze 14% vrahů muselo žít v rodinách bojujících o zajištění existenčních potřeb.
Tyto skutečnosti jsou pravým opakem toho, čemu by se dalo na první pohled věřit: bída nehrála důležitou roli v sociálně ekonomickém statutu rodin. Matky byly v domácnosti, otcové měli stálá zaměstnání a korektní příjmy, studované případy byly inteligentní, bílé rasy a často nejstarší děti v rodinách. Proč se z nich navzdory takovým skutečnostem stali sérioví vrazi?

Rodinný background

Kvalita působení rodiny je důležitým faktorem ve vývoji dítěte. To víme. Závislost dítěte na rodičích a na dalších členech rodiny utváří jeho život v dospělosti a jeho reakce vůči společnosti. Tyto první citové vazby, nebo jejich absence, které působí od nejútlejšího věku, se vrývají do duše dítěte a určují jeho vnímání mimo rodinný rámec. Obecně se připouští, že osobnost jedince se vytváří během prvních let života. Ačkoliv trvání extrémních stresů či závislost na alkoholu nebo drogách může způsobit i pozdější škody, tato první léta jsou kritická pro strukturu a rozvoj osobnosti. Stává se zřídka, že vrah pochází z

vřelého a chápajícího prostředí. Většinou byl budoucí vrah zanedbávané dítě nebo se stal obětí zneužívání, které se projevilo velkým počtem konfliktů během dětství, aniž by bylo dítě schopné se vzepřít a použít adekvátní systém obrany. Nicméně mnoho lidí bylo vychováváno v podobném prostředí, aniž by se z nich stali zločinci. Tato frustrace, stresové stavy a krize strachu, spojené s chronickou neschopností se ovládnout, může vést člověka k totální izolaci ve společnosti, kterou považuje za nepřátelskou entitu.
Během tohoto procesu se takový člověk čím dál tím víc izoluje. Někteří jedinci si vybírají sebevraždu už v dospívání, aby nemuseli poznat život v osamělosti a frustraci. Tento typ člověka se podceňuje a společnost odmítá, protože je přesvědčen, že se ho lidé straní. Rodina a jeho okolí ho obecně popisují jako klidného, příjemného člověka, který si své pocity nechává pro sebe, ale který nikdy nekonkretizuje svoje schopnosti. Během dospívání by mohl spáchat akty voyerismu nebo fetišismu, které substituují jeho neschopnost mít normální sexuální vztahy s ženami.
Jiný typ jedince, který se uzavírá před společností, je člověk, který se chová nepřátelsky vůči svému okolí. Své nepřátelství vyjadřuje agresivními gesty, která jeho okolí bude považovat za nerozumná nebo bláznivá. Toto nepřátelství se bude manifestovat především během puberty, v době dospívání. Takového člověka jeho okolí popisuje jako buřiče, provokatéra, manipulátora, egoistu. Zakusí těžkosti v rodině, s přáteli, s představiteli autority. Vyjadřuje se antisociálními gesty, která ho mohou dovést až k vraždě. Hledá způsob, jak by se pomstil společnosti a potrestal ostatní, kteří se cítí dobře.
Historie těchto jedinců tedy odhaluje, že početné problémy existovaly už v lůně jejich rodinné struktury. Polovina vyslýchaných sériových vrahů mělo nějakého zločince v rodině. 53,3% z nich mělo ve svém rodinném kruhu předky s psychiatrickou minulostí. Potvrzuje to nedostatečný kontakt mezi rodiči a dítětem a neadekvátní styky, 69% z těchto rodin mělo problémy s alkoholismem, 33,3% užívala tvrdé drogy, 46,2% zakusila enormní sexuální těžkosti. Lze konstatovat, že většina těchto zločinců žila podprůměrným životem a měla se členy své rodiny spíše negativní kontakty.
Tyto rodiny byly nestálé: sotva třetina našich sériových vrahů vyrůstala na jednom místě. V 68% těchto případů se rodiny často stěhovaly a 40% z budoucích sériových vrahů bylo před svým 18 rokem posláno do dětských domovů, polepšoven nebo do psychiatrických zařízení, 66% z nich trpělo mentálními poruchami od nejútlejšího
věku. Tato rodinná nestabilita nebyla vyrovnávána ani dobrými styky s okolím kvůli opakovanému stěhování.
Přirozený otec opustil domácnost ještě dříve, než dítě dosáhlo 12 let ve 47% případů. Matka zastávala dominantní postavení u 66% sériových vrahů, ale 45% z nich cítí k matce chlad. 70% má stejné vztahy k otci. Toto nedostatečné mentální okolí nebylo kompenzováno nějakým vzorem, starším bratrem nebo sestrou, protože velká většina těchto jedinců byla nejstarším dítětem. Rodiče byli příliš zaneprázdněni svými vlastními sexuálními problémy, užíváním drog nebo alkoholu, a nelze zapomenout ani na jejich hádky. Takoví rodiče, kteří svým dětem nenabídli žádné vedení, představují vzor deviantního chování.

Individuální chování.
Když člověk zkoumá individuální vývoj těchto zločinců, je překvapen výskytem dvou faktorů: trvalé zneužívání, které je psychické (v 30%), psychologické (69%) nebo sexuální (40%), a existence představ a vysněného života.

Většina z těchto vrahů zdůraznila životní důležitost představ a vysněného života na bázi agresivity, v němž se míchá sex a smrt. Všichni uvedli, že dávali přednost svým fantaziím před reálným životem. Ne všechny děti odpovídají svému okolí fantaziemi, v nichž se objevuje násilí. A naštěstí ne všechny děti, které se ukrývají do těchto fantazií, páchají zločiny. Nicméně vrazi během svých prohlášení odhalili vysoký stupeň egocentrismu ve fantaziích, orientovaných k sexu a k agresi.
Tito jedinci si nevzpomínají, že by měli pozitivní fantazie během svého dětství. Nevíme, zda takové pozitivní fantazie vůbec existovaly, nebo zda je překryly negativní myšlenky. Je dokonce možné, že v jejich duchu absolutně absentovaly. Více než polovina z nich uvádí, že se fantaziemi plnými násilí zaobírala už před 18 rokem svého života a 21% z nich tyto fantazie realizovalo do jednoho roku po jejich objevení.
Když byli zločinci požádáni, aby vyjmenovali své sexuální preference, výsledek byl naprosto výmluvný:

- pornografie 81%
- fetišismus 72%
- voyerismus 71%
- sadomasochismus 39%
- exibicionismus 25%
- bestialita 23%
- obscénní bičování 22%
- travestismus 17%
- prostituce 11%
- koprofágie 7%

Jak lze konstatovat, všechny tyto formy sexuálních projevů jsou rázu samotářského. Když byli tito lidé vyšetřováni o přípravě svých zločinů a o jejich vražedném jednání, všichni potvrzovali velkou důležitost svých fantazií. Přiznávali se, že po první vraždě byli velmi zaneprázdněni a někdy i stimulováni vzpomínkami na svůj čin, což přispívalo k napájení fantazií jejich příštích činů.

Začínáme lépe rozumět zločineckému vývoji sériových vrahů, počínaje neuspokojeným životem v rodinách, který je obrací k imaginárnímu světu plnému násilí, v němž se dítě konečně stane pánem. Kontrola nad tímto vysněným vesmírem se stává rozhodující v očích dítěte a později i dospělého. Není to představa útěku do lepšího světa, s nímž se můžeme setkat u dětí, které se tak zotavují z nadměrného týrání. Takoví lidé nekompenzují tuto stimulaci a agresivitu nějakými tvůrčími aktivitami nebo idylickými myšlenkami. Jejich energie je usměrňována k agresivní a dominující fantazii, vsugerovává jim opakovanou projekci jejich vlastního zneužívání a oni se identifikují s agresorem.

Už jsme si řekli, že tito jedinci jsou nadáni nadprůměrnou inteligencí, a přesto jejich výsledky ve škole, na univerzitě, jejich sexuální vztahy, jejich výkony ve vojenské službě nebo v zaměstnání dosahují zarmucující úrovně. Více než polovina z nich nedokončila školní docházku, zbytek dostával jen velmi průměrné známky v 68% případů.

Takoví lidé si nedokážou zachovat zaměstnání: 80% z nich mění neustále místo. Navíc se u většiny z nich jedná o nekvalifikovanou práci. Takřka 45% z těchto sériových vrahů si v jistý moment zvolilo vojenskou kariéru a více než polovina z nich byla vyřazena z důvodů lékařských, psychiatrických nebo pro neposlušnost. Kromě toho 25% z nich se během vojenské služby dopustilo kriminálního činu. Co se týče jejich sexuálních zkušeností, 44% sériových vrahů doznává, že nepoznalo "normální" styky před přechodem na zločineckou cestu.

Tyto vražedné fantazie, vlastní sériovým vrahům, z nich činí extrémně nebezpečné jedince. Vypadají normálně, dokud nějaký banální incident nespustí explozi. Pro Teda Buntyho to byl pohled na studentku, podobající se jeho bývalé snoubence, pro Carttona Garyho to byla starší běloška, podobající se těm, které zaměstnávaly a nenáviděly jeho matku černošku. Co se týče Johna Wayna Gacyho, banální hádka s jedním z jeho zaměstnanců - dospívajícím chlapcem, který si stěžoval na svůj plat - zapůsobila tak, že ho uvrhla do vražedného šílenství. Sériový vrah je nemocný člověk. Už zabíjení nemůže zastavit, a v žádném případě po tom ani netouží. Žije jen prostřednictvím smrti ostatních. Může přestat teprve když je zabit, zatčen nebo spáchá sebevraždu. Ale sérioví vrazi jen velmi zřídka přistupují k sebevraždě, s výjimkou psychotiků, nebo hrozí-li jim bezprostřední zatčení. Od začátku století pouze následující sérioví vrazi spáchali sebevraždu: Louise Vermilyeaová (9. února 1910), Joe Ball (24. září 1938), Mack Edwards (30. října 1971), Antone Costa (12. května 1974), Richard Chase (26. prosince 1980), Barry Prudom (4. července 1982), Charles Yukl (22. srpna 1982), Fernando Cota (14. října 1984), Charles Hatcher (3. prosince 1984), Leonard Lake (6. června 1985), Richard Macek (2. března 1987).

Když se ocitnou za mřížemi, sérioví vrazi přiznávají skoro vždycky svoje zločiny. Mají dokonce tendenci přisoudit si víc zločinů, než ve skutečnosti spáchali. Dá se to vysvětlit jejich nesouměřitelným egem, jejich touhou po slávě. Je to také část jejich přirozenosti, která je nutí manipulovat právním systémem. Když se přiznávají k nevyřešeným zločinům po celém území USA, znásobují lokální právní vyšetřování a odsouvají tak datum svého procesu a eventuální odsouzení. Podmínky jejich věznění jsou zlepšené, těší se individuálním celám a privilegiím, protože spolupracují s představiteli lokálních soudů, kteří je přicházejí navštívit. Slavným příkladem je kontroverze, která obklopovala přiznání Henryho Lee Lucase, jehož počet obětí kolísal od 300 do 160, než se díky vyšetřování pomaličku rozplynul. Sérioví vrazi mohou dokonce přiznávat zločiny, které nikdy nespáchali, jako například Arthur Shawcross, který o sobě tvrdil, že je kanibal a nekrofil, aby se mohl hájit neodpovědností za své činy z důvodů šílenství.

Psychotický vrah a psychopatický vrah
Z psychiatrického hlediska můžeme diagnostikovat dva druhy jedinců, kteří páchají sériové zločiny: psychotický paranoik, který může být schizofrenikem, a psychopat, jehož osobnost je rozhodně asociální. Tyto suchopárné termíny nejsou vždy dobře chápány. Abychom je zjednodušili - asociální osobnost představuje následující charakteristika:
1) Chybí jí zralost, je to bytost nevděčná, cynická, neloajální, buřičská, která využívá ostatní.
2) Protože necítí empatii, je neschopná pochopit, jak mohou její činy zranit lidi, kteří ji obklopují.
3) Ostatní lidé pro takového člověka existují jen proto, aby mohli naplnit jeho potřeby.
4) Proto je sexuální život asociála typicky manipulativní a nevěrný.
Většina z těchto jedinců rozvíjí asociální osobnost díky špatnému zacházení, kterého se mu dostalo v dětství, buď proto, že měl abusivní rodiče, nebo proto, že byl opuštěn. Reakce na takové špatné zacházení může uvrhnout jedince do ještě nebezpečnějšího stádia a transformovat ho v sociopata. Ačkoliv takový člověk je morálně naprosto necitelný a cit mu úplně chybí, působí jako kdyby si svoje emoce nechával pro sebe. Sociopat je "ohebný," obvykle velmi inteligentní a často se mu podaří brilantní kariéra. Tento profesionální úspěch někdy kompenzuje tím, že má nesmírný pocit osobní neschopnosti. Sociopat prožívá velké uspokojení z toho, že může kontrolovat ostatní. Manipulace se pro něj stane obsesí někdy až natolik, že pomalu míří k jedinému cíli: rozhodovat o životě a smrti nějaké osoby.
Psychopat, opravdový hedonista, hledá neustále své vlastní uspokojení, i za cenu újmy druhého člověka. Pokud psychopat zabíjí, necítí žádné výčitky ani nemá žádný pocit viny, protože si nic takového neuvědomuje. Hrůza spočívá v tom, že má naprosto normální vzhled, protože se stává mistrem v manipulačním umění. Není na něm vidět ani nejmenší stopa nějakého bizarního chování nebo iracionálního myšlení. Když je zatčen, jeho povrchní šarm a vyjadřovací schopnosti mu dovolují simulovat upřímnost a výčitky, aby zmýlil své žalobce. Ve vězení se sériový vrah psychopat stává vzorným vězněm. Je nejnebezpečnější ze všech sériových vrahů, což mu umožňuje co nejdéle unikat policejnímu pátrání.

Pronásledování sériových vrahů
Chytit takového sériového vraha je v USA velmi obtížné. Díky ústavě má tato země více než 16 000 policejních sil, které jsou na sobě vzájemně nezávislé. Dokonce i když jsou dvě města od sebe vzdálená jen několik kilometrů, jejich policie si ne vždy vyměňují informace. Někdy na sebe dokonce vztekle žárlí, protože nesmíme zapomínat, že náčelníci policie jsou buď jmenováni po volbách, nebo v případě šerifů přímo voleni, takže se musí pochlubit svými výsledky. Sérioví vrazi tohoto problému dokážou využít. Velký počet z nich, jakmile spáchali svůj čin, opouští místo zločinu, aby se usadili v sousedním státě. Někteří zůstali na svobodě po mnoho let, protože nebylo nalezeno žádné spojení mezi jejich jednotlivými zločiny.
Aby se dalo čelit těmto nedostatkům, FBI vytvořila National Center for the Analysis of Violent Crime (NCAVC), které sídlí v Quanticu ve Virginii. Co se týče pronásledování sériových vrahů, NCAVC disponuje dvěma specifickými programy, které se vzájemně doplňují a které mohou lokální policejní orgány na požádání konzultovat.
VICAP
Program VICAP (Violent Criminal Apprehension Program) je počítačový systém, určený k sesbírání a analyzování údajů, týkajících se některých typů násilných činů. V současné době se VICAP zabývá následujícími kategoriemi:
1) Vraždy, objasněné i neobjasněné, pokusy o vraždu bez zřejmého motivu nebo sexuálního charakteru, vrahové, kteří jsou známí nebo podezřívaní ze sériových zločinů.
2) Zmizelé osoby, pokud okolnosti naznačují, že by se mohlo jednat o zločin.
3) Neidentifikované mrtvoly, oběti zločinu.
V nejbližší budoucnosti bude program doplněn o případy znásilnění, sexuálního zneužívání dětí a pyromanie.
Lokální vyšetřovatel, který chce použít VICAP musí vyplnit patnáctistránkové hlášení Crime Analysis Report, než ho odešle FBI. Toto hlášení obsahuje 189 otázek, které pokrývají všechny aspekty zločinu, počínaje informacemi o oběti až po výsledky analýzy. Crime Analysis Report se skládá z dvanácti následujících

částí:
1) Část administrativní: jurisdikce, typ zločinu, datum a čas.
2) Informace o oběti.
3) Fyzické informace o zločinci nebo o eventuálním podezřelém.
4) Prokázané informace o identifikovaném zločinci: trestní rejstřík, doznání.
5) Popis automobilu, který se pohyboval na místě zločinu.
6) Modus operandi a popis místa zločinu: jakým způsobem se zločinec přiblížil k oběti; místo, na kterém zločinec vstoupil v kontakt s obětí; události na místě zločinu (dopustil se zločinec krádeže, odřízl telefon?); eventuální vzkaz, napsaný podezřelým na tělo oběti nebo jinam; symbolické akty spáchané zločincem (skládanka z kamenů, zapálené svíčky, obětovaná zvířata, fekálie ...)
7) Podmínky, za kterých byla objevena mrtvola (poloha těla, použití pout, osobní věci...)
8) Důvody úmrtí, původ poranění, stopy kousnutí, mučící prvky, bizarní akty spáchané na mrtvole, sexuální akty ...
9) Pitevní zpráva, použitá zbraň, výsledky laboratorních analýz (toxikologie, sérologie).
10) Žádost o psychologický profil.
11) Jiné podobné případy známé vyšetřovateli.
12) Shrnutí případu obsahující hlavní prvky.
Když tento dokument dostane FBI, je předán centrálnímu počítači, který ho okamžitě porovná se všemi ostatními případy, které systém obsahuje - v tuto chvíli je jich celkem 5 846 a zahrnuje 6 348 obětí. Počítač pak vybere deset jiných vražd, nabízejících co nejpodobnější aspekty s případem, který mu byl odevzdán. V tomto stádiu vyšetřování musí zasáhnout lidský prvek, aby analyzoval těchto deset případů, porovnal je s probíhajícím vyšetřováním a určil, jestli těchto deset vražd může mít nějaké spojení. Některé prvky jsou v porovnávání důležitější než ostatní: například pokud vrah napsal vzkaz na tělo nebo způsob, jakým byly oběti uříznuty údy jsou důležitější, než použití stejné zbraně během několika vražd.
Informace získané po analýze prostřednictvím programu VICAP - např. existuje-li podobnost mezi několika zločiny, spáchanými na různých místech - jsou převzaty lokálními policejními služebnami, aby se mohly zkoncentrovat a vést vyšetřování v několika státech najednou. To je především nutné v případech kočovných sériových vrahů. V roce 1990 VICAP inicioval asi půltucet konferencí, týkajících se případů sériových vrahů, při nichž se sešli policisté z nejrůznějších správních okrsků. Charles Sinclair, zatčený v červenci 1990 pro dvojnásobnou vraždu v Montaně, byl podezřelý z několika dalších vražd ve Washingtonu a v Kalifornii. Díky analýze programu VICAP organizovala FBI v Montaně konferenci za účasti 36 vyšetřovatelů z 12 různých států, kteří reperezentovali 25 nezávislých policejních jurisdikcí: většina z nich vůbec nevěděla, že mají co dělat se sériovým vrahem. Takový postup umožňuje koordinovat akce, jako například vydávání povolení k prohlídkám, předávání protokolů nebo výsledků analýz.
VICAP zahájil svou práci 29. května 1985 a zpočátku se musel potýkat s těžkostmi. Lokální vyšetřovatele odpuzovalo vyplňování první verze hlášení VICAP, která se jmenuje VI-CAP Crime Report. Tato dobrovolná koncepce, která v současné době pořád existuje, vyžaduje několik hodin práce pro policisty, kteří jsou už tak zavaleni papírováním. Tato první verze hlášení, pokud je kompletní, obsahuje 61 stran a dělí se na tři oddělené spisy: Initial Investigation (31 stran), Follow-up Investigation (19 stran) a Forensic Laboratory Examinations (11 stran). Příliš detailní údaje, které obsahovaly jednotlivé spisy, také složitě analyzovali agenti VICAP, kteří jen obtížně vyhledávali spojení mezi různými případy. Cílem VICAP není tyto vraždy vyšetřovat, ale analyzovat je. Účinnost vyžaduje, aby se agenti osvobodili od předběžných obecných tendencí. Lépe se daří stanovit obecné parametry vražd než z nich pečlivě rekonstruovat jednotlivé zločiny. Jen zřídka se stává, že jsou si dvě místa činu podobná, ačkoliv způsob vraždy může být podobný. Analýza zločinu a vyšetřování zločinu vyžaduje různou úroveň specifiky.
Nová verze hlášení VICAP spatřila denní světlo v červenci 1986 a počet stran v ní byl redukován na 15 namísto 61 v předešlé verzi. Cílem agentů VICAP bylo rychle sesbírat údaje o několika desítkách tisíc případů, ale v listopadu 1991 počítač obsahoval jen 5 846 případů. Proč? Vyplnit hlášení VICAP, dokonce i v jeho nové verzi, vyžaduje od místních vyšetřovatelů čas. A není to jejich povinnost. FBI hledá způsob, jak tuto situaci zlepšit, a přála by si, aby se hlášení VICAP stalo povinností pro všechny zločiny bez zřejmého motivu, pro vraždy sexuálního charakteru nebo pro neidentifikované mrtvoly na celém území USA. Některé policejní složky k tomu nutí své inspektory, jako např. Metro-Dade

Police Department na Floridě, i přes svůj handicap, VICAP už dokázal svou účinnost v mnoha případech kočujících sériových vrahů, nebo tzv "silničních" sériových vrahů, jako byli například Oscar Ray Bolin Jr. nebo John Fountainberry.

Psychologický portrét-robot
Tento program VICAP je doplněn analýzou psychologického profilu zločince. Psychologický portrét se používá
nejen v případě vrahů, ale také v případech únosu nebo zadržených rukojmí. Aplikuje se také na pyromany nebo na zločince, kteří se dopouštějí sériových znásilnění. Oddělení kriminální analýzy FBI, Behavioral Science Unit (BSU), tvoří dvanáct speciálních agentů, přezdívaných "The Dirty Dozen" - "Dvanáct ničemů", které řídí John Douglas, jenž se stal modelem pro postavu Jacka Crawforda ve dvou románech Thomase Harrise Mlčení jehňátek a Červený drak. Ve filmové verzi Mlčení jehňátek hrál jeho roli herec Scott Glenn. Čtyři nebo pět těchto agentů se denně schází, aby prostudovali tisíce hlášení, která dostávají. Kuriózně v sobě spojují fiktivní detektivy jako byl Sherlock Holmes nebo Nero Wolfe, protože studují zločiny zpovzdálí, jen prostřednictvím fotografií a videozáznamů.
Specialisté na psychologický profil stanovili dva typy sériových vrahů. Zločinec organizovaný plánuje své zločiny naprosto vědomě a vodí své oběti na místo činu. Zločinec neorganizovaný se méně stará o přípravu a místa jeho zločinů odrážejí jeho mentální zmatek. Toto rozlišení je praktické. Nabízí okamžitý duševní portrét a svými konotacemi podává důkazy o objektivitě. Přirozeně tato metoda identifikace není neomylná, protože je kombinací zkušenosti a intuice. Nicméně srovnávací prvek mezi zatčenými vrahy a jejich psychologickým profilem, který byl vytvořen ještě před jejich zatčením ukazuje na poměr úspěšnosti 77%.
Jinou klasifikaci, která se trochu liší v některých detailních bodech, vypracoval doktor Michel Bezenech, profesor soudního lékařství na univerzitě v Bordeaux a psychiatr v nemocnici. Také on dlouze studoval sériové vrahy.

Spravedlnost a sérioví vrazi
Když je sériový vrah zatčen, neznamená to, že spravedlnosti je učiněno zadost. Od počátku šedesátých let a od rozhodnutí Nejvyššího soudu, americký právní systém garantuje právo každého občana, včetně těch nejhorších zločinců, na spravedlivý proces a nutí policisty, aby skrupulózně dodržovali jistý počet přesných pravidel. Tato opatrnost, naprosto chvályhodná, jedná-li se o občana, respektujícího zákon, má někdy opačný efekt v případech sériových vrahů, kteří jsou mistři v umění hry se systémem. Harvey Carigan, odsouzený k smrti za svou první vraždu v roce 1949, těžil z procedurální chyby, díky které byl v roce 1960 propuštěn a vraždil znovu alespoň pětkrát. Larry Eyler, homosexuální sériový vrah byl přistižen při činu a jedna z jeho obětí mu unikla. Ale policisté, kteří podrobili jeho auto prohlídce a našli v něm početné indicie, týkající se dalších vražd, si zapomněli pořídit povolení k prohlídce, takže tyto zdrcující důkazy viny nebyly soudem přijaty, aby mohla být vznesena obžaloba. Protože pominuly důvody vazby, Larry Eyler byl propuštěn na svobodu. Opět vraždil, než byl znovu zatčen, tentokrát policisty z Chicaga.
Sérioví vrazi, kteří se často dopouštějí bizarních činů, mučí, pojídají nebo znásilňují mrtvoly, mají ideální možnost obhajovat se svým šílenstvím. Přesto si tento způsob obhajoby jen málokdy vybírají. Proč? Podle statistik, jeden vrah z tisíce, který se v USA obhajuje tím, že není odpovědný za své činy z důvodů demence, dosáhne svého. Z několika stovek sériových vrahů, souzených od počátku našeho století, jich jen méně než dvacet bylo prohlášeno za neodpovědné nebo za blázny. Mnoho z nich se pokoušelo hájit bez úspěchu šílenstvím, ujišťujíce, že jsou oběťmi rozdvojení osobnosti (Kenneth Bianchi nebo William Heirens), tvrdili, že slyšeli Boží hlas (Peter Sutcliffe nebo Herbert Mullin) nebo naopak hlasy antického démona, který se převtělil do psa ze sousedství (David Berkowitz "Samův syn") nebo že trpí psychózou, získanou ve válce ve Vietnamu (Arthur Shawcross)...
Právní definice šílenství je rozdílná od lékařské diagnózy. V jednotlivých státech je ostatně dost variabilní. V šestnácti státech se používá M'Naughten Rule, pocházející z roku 1843: "Aby se mohla stanovit obhajoba z důvodů demence, musí být prokázáno, že obviněný neznal podstatu a kvalitu svého činu ve chvíli, kdy tento čin spáchal, a bylo to z důvodů duševní choroby nebo proto, že ztratil rozum. Nebo, pokud znal podstatu a kvalitu tohoto činu, nevěděl, že to, co spáchal, je špatné." Toto pravidlo neplatí pro zločince, kteří umějí rozeznat

dobro od zla, ale nemohou ovládnout své chování. Aby to napravily, některé státy přijaly dodatek Irresistible Impulse Test, který "dovoluje obhajobu důkazem, že obviněný se v momentě zločinu nekontroloval", ale federální zákon tento dodatek v roce 1984 zrušil.
Nedávná varianta Brawner Rule z roku 1972 uvádí: "Osoba není odpovědná za svoje kriminální jednání, jestliže v momentě, kdy se dopustí svého činu, nemá dostatečné schopnosti buď aby rozpoznala kriminalitu svého jednání nebo aby přizpůsobila svoje jednání platným zákonům, z důvodů duševní nemoci nebo ztráty rozumu." V případě tohoto zákona musí obviněný dokázat částečnou neschopnost a ne úplnou, jako v případě M'Naughten Rule. Ale Brawner Rule například vylučuje činy, spáchané psychopaty nebo jedinci s chováním otevřené asociálním.
V roce 1975 stát Michigan vytvořil svůj vlastní zákon pro definici šílenství. Od té doby už byl přijat dalšími sedmi státy. Obviněný, kterého obžalují podle tohoto zákona, je právně odpovědný a internovaný soudem v psychiatrickém zařízení. Když je obžalovaný shledán vyléčeným, je přeložen do vězení a tam si začne odpykávat svůj trest.
Podle výzkumů, provedených specialistou Michaelem Newtonem, byly dvě třetiny sériových vrahů postavených od začátku století před soud, odsouzeny k různým trestům vězení. Čtvrtina byla odsouzena k smrti a z tohoto počtu jich bylo kolem 40% popraveno. Zbytek, kolem 7%, byl odsouzen současně k trestu vězení a k trestu smrti, k čemuž může dojít tehdy, byl-li vrah souzen různými jurisdikcemi.

Trest smrti
Elektrické křeslo poprvé sloužilo 6. srpna 1890 a od tohoto data už bylo v USA popraveno na elektrickém křesle, v plynové komoře, pověšením, zastřelením nebo injekcí více než 8000 odsouzených. V tuto chvíli čeká na popravu více než 2 400 odsouzených k smrti v 36 státech, ale mezi těmito státy, které povolují trest smrti, jich pouze 14 aplikuje tento trest od roku 1976, kdy byl opět zaveden po svém zrušení v roce 1972. V letech 1976 až 1990 čtyři státy popravily 87 zločinců, tedy více než dvě třetiny z celkového počtu poprav. V sestupném pořadí to byly Texas, Florida, Louisiana a Georgie. Od počátku století bylo dalších 3 500 osob popraveno ilegálně, většinou lynčováno.
Z těchto 36 států, které teoreticky popravují odsouzené k smrti, si jich 20 vybralo fatální injekci, použitou poprvé v Texasu v roce 1982, 14 jich ještě praktikuje elektrické křeslo a 4 státy, včetně Kalifornie, používají plynovou komoru. Od 12. dubna 1967 byl v Kalifornii popraven teprve v roce 1992 Robert Alton Harris. Kalifornie je stát, který se může pochlubit největším počtem odsouzených k smrti, s třemi sty zločinci v pověstné "Chodbě smrti." Ostatní státy poskytují odsouzenému možnost vybrat si způsob popravy.
Od roku 1976 bylo v USA popraveno 140 zločinců, ačkoliv ve stejném období bylo zavražděno 300 000 lidí. Vrah ví, že má jen velmi malou šanci, že bude popraven, pokud si nevybral pro svou činnost jižní státy - Texas, Floridu nebo Louisianu. Jakmile je nějaký člověk odsouzen k smrti, existuje automatická procedura odvolání, která zdržuje jeho popravu často až o několik let. Ted Bunty byl popraven až 9 let po rozsudku. Poprava a předcházející odvolací řízení nebo revizní proces stojí v průměru kolem tří miliónů dolarů.
Sérioví vrazi, legálně popravení od začátku století, dosáhli počtu kolem 50. Nejslavnější z nich byli v chronologickém pořádku: Johann Hoch (23. února 1906), Edward Walton (17. července 1908), Sydney Jones (25. června 1915), Arthur Warren Waite (květen 1917), Frederick Edel (1920), Will Lockett (11. března 1920), Joseph Olden (1920), Roy Mitchell (30. července 1923), Earle Nelson (13. ledna 1928), Ludwig Lee (1928), Carl Panzram (5. září 1930), Gordon Northcott (2. října 1930), Robert Harper (1933), Kenneth Neu (1. února 1935), Albert Fish (16. ledna 1936), Herman Drenth (18. března 1932), Paul Petrillo (1937), Anna Marie Hahnová (20. června 1938), Albert Dyer (1939), Raymond Lisemba (květen 1942), James Hall (4. ledna 1946), Louise Peeteová (11. dubna 1949), Jake Bird (15. července 1949), Raymond Fernandez a Martha Becková (8. března 1951), William Cook (12. prosince 1952), John Wabble (26. září 1954), Stephen Nash (1958), James Donald French (1959), Charles Starkweather (24. června 1959), Harvey Glatman (18. září 1959), Donald Kinman (1960), Melvin Rees (1961), Michiah Shobek (19. října 1976), Steven Judy (8. března 1971), Ernest Dobbert (7. září 1984), Margie Velma Barfieldová (2. listopadu 1984), Caroll Edward Cole (prosinec 1985), Jay Pinkerton (14. května 1986), Arthur Gary Bishop (9. června 1988), Jeffrey Joseph Daugherty (7. listopadu 1988). Ted Bunty (24. ledna 1989).
Bereme-li v úvahu astronomické počty vražd a tlak, vykonávaný na odpovědné politiky prostřednictvím názoru americké veřejnosti, která se z 80% přiklání k trestu smrti, stejné tak jako ráz zločinů, spáchaných sériovými vrahy, můžeme se

domnívat, že čím dál tím víc vrahů bude v příštích letech popraveno, po příkladu toho, co se nedávno odehrálo v Kalifornii.

Psychologický profil

"Zabít někoho, to není snadná věc," ujišťuje John Douglas, šéf oddělení kriminální analýzy FBI. "Je to interakce mezi dvěma osobami: mezi vrahem a jeho obětí. Musíte vědět, co oběť mohla udělat. A na to člověk jen tak nenajde recept. Čím víc bude vrah jednat na místě činu, tím pro nás bude lehčí vytvořit jeho psychologický profil. Je evidentní, že když vrah zůstane dlouho na místě činu, aby se zabýval obětí, nechá tím víc důkazů o své vině."

Vytvořit psychologický profil nějakého jedince není samoúčelné, i když to nemůže přímo identifikovat pachatele. Ale pokud je portrét-robot správně analyzován, může určit typ člověka, čím víc spáchal zločinů, obsahujících jisté charakteristické definice. Psychologický portrét, jak je vytvořen agenty FBI, si nedělá nárok, že by mohl nahradit vyšetřování korektně vedené a plánované detektivy přímo na místě. Je to doplňující nástroj v pátrání po zločinci, doprovodná technika vyšetřování, které se často ukáže jako velmi obtížné, pokud má policie co do činění s organizovaným sériovým vrahem, který své zločiny pečlivě připravuje a nenechává na místě zbraň ani stopy.

FBI přiznává poměr neúspěchů kolem 23%, které jsou jen těžko poměřitelné: jedná se o částečné chyby v jednotlivostech nebo v profilu jako celku? Tento neúspěch vždycky nelze přičíst na vrub chybné analýzy agentů FBI. Prvky, objevené na místě zločinu, mohou být přemístěny, přikrášleny nebo nešťastnou náhodou poničeny policisty, operujícími v terénu. FBI mi citovala několik příkladů sanitářů, kteří rozvázali pouta, než odvezli tělo, nebo zpřeházeli jednotlivé kusy oděvu a v nepořádku je odhodili do kouta, ačkoliv je vrah pečlivě složil. Takové změny, i když jsou třeba v očích laika minimální, mohou výrazně proměnit přesnost psychologického profilu. I nejmenší prvek má svou důležitost a je rozhodující, aby informace byla přesně předána analytikům z FBI. Pro vyšetřovatele, který je na místě, pro místního detektiva může ovšem psychologický profil znamenat past. Přinutí ho zaostřit pozornost na jistý typ podezřelého a třeba opustit slibnou stopu. Ostatně, pokud vyšetřování neodhalí určitý počet podezřelých, tento psychologický profil zůstane bez efektu, jako to bylo v případě "Green River Killer", do dnešního dne neznámého vraha, který zavraždil 49 prostitutek v okolí Seattlu.

Tento portrét-robot, který je zpracováván novým způsobem, je zvláštní směs vyšetřovatelské práce v terénu, psychologie, dedukce a intuice, založená na mnohaleté zkušenosti v pronásledování vrahů. Aby se někdo mohl stát členem této elitní jednotky FBI - Behavioral Science Unit (BSU) nebo Crime Investigative Analysis, která sídlí v Quanticu, v podzemí National Academy - musí mít za sebou dlouhou zkušenost vyšetřovatele v terénu, specializovaného na vraždy. Tak by nikdy nemohl být svěřen úkol mladé stážistce, jakou byla Clarice Starlingová, zahraná Jody Fosterovou v Mlčení jehňátek, aby vyšetřovala sériového vraha takového kalibru, jakým byl Hannibal Lecter. Tito analytici se koncentrují na svou práci. Jejich miniaturní, krychlové kanceláře nedovolují nejmenší rozptýlení: nacházejí se v místech, kde byl kdysi protiatomový kryt. Žádná okna, věčné světlo zářivek, velmi omezený prostor, naštěstí kompenzovaný skvělou úrovní kantiny FBI.

Některé z jejich dedukcí se podobají jasnovidectví, ačkoliv jsou výsledkem mnohaleté zkušenosti a vycházejí z parametrů, získaných systematickým vyšetřováním násilných zločinců; program FBI trvá už od roku 1979:

- jestliže je tvář oběti zohavená k nepoznání díky ránám nebo jinému druhu mučení, ve většině případů to ukazuje na předcházející styky mezi vrahem a obětí;
- když se na místě krvavého zločinu nachází nějaký velmi čistý prvek, jako např. vana, pečlivě vyčištěná
od krvavých skvrn, velmi pravděpodobně to znamená, že vrah byl před méně než šesti měsíci propuštěn z nějakého psychiatrického zařízení;
- sexuální sadisté mají tendenci urazit se svými auty velmi dlouhé vzdálenosti.

Když je psychologický profil dobře načrtnut, jeho užitečnost může vést až k zatčení podezřelého. Analytici FBI často radí policii, jakým způsobem lze nejlépe podezřelého vyšetřovat a dokonce poskytují prokurátorům prostředky, kterými lze rozbít obhajobu obžalovaného .

Proces tvorby psychologického profilu má pět odlišných stádií a podobá se práci lékaře, který stanovuje diagnózu, po níž následuje léčení: fakta jsou shromážděna a prostudována, situace je rekonstruovaná, jsou stanoveny hypotézy,

profil je pěkně zvýrazněn. Pak se porovnávají výsledky. První etapa spočívá v detailní prohlídce místa zločinu a obsahuje:
- barevné fotografie tohoto místa, stejně tak jako oběti, pokud se jedná o vraždu;
- letecké fotografie, aby bylo možno situovat místo v bezprostředním okolí;
- videozáznam, natočený na místě;
- nakreslený plán místa, na němž jsou uvedeny vzdálenosti, směry a stupnice;
- předběžné policejní hlášení, udávající, jak bylo tělo nalezeno, v jaký okamžik, eventuální výpovědi svědků a sousedů, informace o místu činu (sociálně-ekonomický statut, frekvence zločinnosti v okolí apod.), jestli byla na místě nalezena zbraň, přítomnost eventuálních indicií...
- kompletní pitevní protokol, obsahující výsledky toxikologického a serologického testu, provedeného v laboratoři, stejně tak jako závěry a domněnky soudního lékaře, týkající se způsobu a okamžiku smrti, typu použité zbraně a posloupnosti případných poranění; -fotografie pitvy, včetně velkých zvětšenin vyčištěných poranění;
- co možná nejkompletnější hlášení o oběti, obsahující: zaměstnání (minulé a současné), místo bydliště
(minulé a současné), rodinný stav, fyzický popis - včetně oděvu, který měla oběť na sobě v okamžik zločinu -úroveň vzdělání, reputace (na pracovišti i v sousedství), lékařská zpráva, rodinné prostředí, osobní a sociální zvyky, požívání nebo nepožívání alkoholu nebo drog, koníčky, přátelé a přítelkyně, nepřátelé, nedávné změny životního stylu, trestní rejstřík.
Podle Johna Douglase mohou všechny tyto fotografie a informace odhalit prvky takové důležitosti, jako například: míra rizika, které podstoupila oběť, duševní stav vraha, stupeň propracovanosti jeho zločinu stejně tak jako jeho sebekontroly, o níž podává během činu důkaz či nikoliv. Naopak, analytici nechtějí vidět seznam eventuálních podezřelých: taková informace s sebou nese riziko ovlivnění jejich psychologického profilu.
Druhá etapa spočívá v seřazení všech informací a v odpovědích na jistý počet otázek:
Klasifikace zločinu:
Jedná se o první zločin, spáchaný někým nezkušeným? Nebo je to část nějaké série? Je to dílo jediného člověka nebo skupiny lidí?
Motiv vraždy:
V této fázi analytici určují hluboké důvody, které se skrývají za kriminálním gestem: byla vražda spáchána v obraně, pro peníze, jako následek hádky, z důvodů víry nebo fanatismu, nebo pro sexuální uspokojení?
Posouzení rizika oběti a jejího vraha:
Stupňování rizika, jemuž se vystavuje oběť, dovoluje zločinci se lépe zaměřit. Tento stupeň rizika je determinován zaměstnáním a životním stylem, stejně tak místy, která oběť navštěvuje. Prostitutka, která operuje na ulici nebo v lese, stopaři nebo uprchlíci, představují skupinu obyvatel s vysokým rizikem. Matka rodiny, žijící v bohaté čtvrti, je potencionální obětí s nízkým rizikem, pokud ovšem ji její životní styl nezavádí do míst s vysokým rizikem. Například pokud navštěvuje bary pro svobodné, kde se nechává svádět neznámými muži v době zavírací hodiny, nebo pokud zaparkuje své auto na veřejném parkovišti ve tři hodiny ráno. Vrahové mohou pronásledovat své oběti s vysokým rizikem do míst, kde jsou zranitelnější, jako jsou např. garáže, nádraží nebo opuštěná místa. Tato informace o riziku oběti pomáhá při vytvoření obrazu duševního života zločince.
Stejné tak je do této oblasti nutné zařadit riziko, které na sebe bere vrah, když spáchá svůj čin. Únosce, který unese svou oběť za plného dne na velmi frekventované ulici představuje vysoké riziko. Takové gesto se může vysvětlovat různými způsoby, jestliže zločinec je :
- přesvědčen, že nebude dopaden;
- ve stresové situaci, která mu nedovoluje brát v úvahu možná rizika;
- emotivně nezralý;
- hledá vzrušení, které životné potřebuje, aby mohl spáchat svůj zločin.
Každá z těchto čtyř hypotéz je srovnávána s ostatními parametry, aby bylo možné odlišit tu, která odpovídá nejlépe. Žádná hypotéza nesmí být zkoumána izolovaně, protože díky interakci mezi různými prvky je věrohodný psychologický profil determinován.
Časový faktor:
Hodina, v níž je zločin spáchán, noc nebo den, může poskytnout informaci o životním stylu a zaměstnání vraha. V případě série vražd, pokud jsou všechny

zločiny spáchány přes víkend, je možné předpokládat, že vrah po zbytek týdne pracuje. Pokud jsou zločiny spáchány v noci, je velká možnost, že žije sám a je svobodný. Časový faktor zasahuje rovněž do dalších oblastí:
- čas potřebný pro zabití oběti;
- čas strávený v přítomnosti mrtvoly, kvůli eventuálním aktům mučení post mortem, kanibalismu nebo nekrofilie;
- čas potřebný k zbavení se mrtvoly.

Vrah, jenž chce strávit s obětí nějakou dobu, si musí nutně vybrat opuštěné místo, které dobře zná a kde se bude cítit v bezpečí.
Faktor vzdálenosti:
Je nutné vědět, kde byla oběť spatřena naposled, na kterém místě se k ní vrah přiblížil a jestli převezl mrtvolu na jiné místo, než bylo místo činu.
Třetí etapa spočívá v chronologické rekonstrukci zločinu a chování vraha a jeho oběti. Analytikové zkoumají organizovaný nebo dezorganizovaný aspekt zločinu, výběr oběti, použití lsti k přesvědčení oběti, posloupnost událostí, které se mohly odehrát nebo možnost manipulace zločince, aby zmýlil vyšetřovatele. Je vrah skutečně dezorganizovaný typ, nebo upravil dekoraci zločinu aby simuloval duševní nerovnováhu? Konkrétní případ, vytažený z článku Behavioral Sciences & the Law "Criminal Profiling from Crime Scéně Analysis" (1986) od Joha Douglase, Roberta Resslera, Ann Burgessové a Carol Hartmanové, vám dovolí lépe pochopit tento faktor.
V jednom malém městě zmizela šestnáctiletá dcera bankéře, když se vracela ze školy. Místní policie začala své vyšetřování a velmi rychle našla šaty mladé dívky, rozházené na opuštěném místě mimo město. Agenti prohledali okolí a objevili tlustě nakreslenou mapku, která ukazovala na promyšlený pokus o únos. Rodina obdržela telefonickou i psanou žádost o výkupné ve výši 80 000 dolarů a uvědomila policii, aby použila elektronický systém a pokusila se objevit místo, odkud bylo voláno.
Jednalo se opravdu o únos, jak o tom ujišťovala všechna fakta, nebo o znásilnění, ztížené vraždou a proměněné v únos? K této, poslední hypotéze se přiklonili analytikové FBI, kvůli rozházeným šatům, stopám pneumatik a mapce nalezené na jednom místě. Objevení těchto předmětů se zdálo být naplánováno. Pro slídiče z FBI to znamenalo, že podezřelý musí mít zkušenosti z policejního postupu. Jednalo se snad o bývalého policistu? FBI poradilo místní policii a rodině, aby udržovala komunikaci s podezřelým, protože analytici mysleli na pravděpodobné stupňování jeho chování a ega, které bude stále odvážnější.
Když poslouchali nové rozhovory s podezřelým, FBI vytříbilo jeho psychologický profil: běloch, svobodný, ve věku 27 až 35 let, nezaměstnaný, který alespoň rok pracoval pro policii. Typ, který se cítí být nadřazený ženám, milující přírodu, vlastnící moderní automobil, o nějž se pečlivě stará. Auto se pravděpodobně podobá autům, používaným policií a musí být vybavené systémem CB.
Za pomoci tohoto profilu objevila místní policie mezi bývalými policisty dva podezřelé. Jeden z nich byl vzápětí vyloučen, ale druhý se velmi podobal profilu FBI. Policie začala muže sledovat. Krátce nato byl spatřen, jak telefonuje z kabiny, a když zavěsil, přilepil krátkou zprávu pod telefon. Volání bylo určeno rodičům zmizelé dívky. Muž jim naznačil, že mají přijít do této budky, kde najdou další instrukce.
Podezřelý byl zatčen a nakonec se doznal k vraždě mladé dívky, jejíž tělo bylo nalezeno na místě velmi vzdáleném od domnělého místa únosu. Žádosti o výkupné byl manévr, který měl vyšetřovatele zavést na falešnou stopu, protože ve skutečnosti se jednalo o sexuální zločin. Viník neměl nikdy v úmyslu vzít si peníze za výkupné. Byl souzen a odsouzen.
V následujícím stádiu je profil podezřelého stanoven. Obsahuje jeho fyzickou charakteristiku, jeho zvyky, víru, zaměstnání, rodinnou situaci, srovnání mezi jeho bydlištěm a místem činu, jeho chování před a po vraždě. Aby byl tento psychologický profil platný, je nejdůležitější, aby se jeho komponenty shodovaly s prvky vyšetřování, důkazy a s rekonstrukcí zločinu... Profil může obsahovat doporučení, jak pokračovat ve vyšetřování nebo jaký nejlepší způsob použít při výslechu podezřelého.
V posledním stádiu procesu používají vyšetřovatelé tento profil v terénu. Jejich podezřelí jsou posuzování se zřetelem ke zprávě. Jestliže jeden z nich je zatčen a k činu se přizná, analytici FBI se ho snaží detailně vyslechnout, aby si ověřili platnost nebo neplatnost jeho profilu. Naopak, jestliže neexistuje žádný podezřelý a jestliže je během vyšetřování objevena další vražda v případě sériového vraha, profil je znovu prozkoumán s ohledem k novým faktům.
Pro ilustraci jemné policejní práce s psychologickým profilem, ukážou nám dva vyřešené případy cestu, kterou sleduje tento nový typ vyšetřovatelů. První případ je historický: jedná se o první konkrétní a úspěšné použití psychiatrické

a kriminologické techniky Jamese B. Brussela, jehož dedukce vedly v roce 1957 k zatčení "Mad Bombera", který 17 let terorizoval New York pokládanými bombami. Druhý případ je z roku 1979 a ukazuje práci analytiků FBI.

"Mad Bomber" z New Yorku

Po sedmnáct let, od roku 1940 do roku 1956, vyrobil neznámý terorista asi třicítku bomb, z nichž některé nevybuchly, a umístil je do různých čtvrtí New Yorku. Podařilo se mu vytvořit skutečnou psychózu atentátu, dokud dr. James A. Brussel neukončil jeho řádění díky psychologickému portrétu, který orientoval pátrání policie.

První, na koleně vyrobená bomba, neexplodovala. Zaměstnanci Consolidated Edison Company ji objevili 16. listopadu 1940 na parapetu jednoho okna v 64. ulici. Skládala se z měděné trubky, nacpané střelným prachem. Byla zabalená v papíru, na který terorista napsal vzkaz: "Vy šejdíři z Con. Edison, tohle je pro vás." Tenhle vzkaz policii zmátl: kdyby bývala byla bomba vybuchla, dopis by byl zničen. Věděl terorista, že jeho přístroj nevybuchne? Možná ani nepomyslel na zničení svého vzkazu?

Pro obyvatele New Yorku je Consolidated Edison Company totéž co pro Francouze EDF 03,1* a policie okamžitě pomyslela na všechny, kteří měli s touto společností nějaké spory. Ale pole nespokojených nebo propuštěných zaměstnanců a neuspokojených předplatitelů bylo příliš velké, aby mohlo přinést sebemenší naději na úspěch.

Všichni na tento incident zapomněli, když v září 1941 byla nedaleko jiné filiálky Con. Edison nalezena druhá bomba. Byla umístěna ve vlněné mužské ponožce,

* EDF - Electricité de France - Francouzské státní elektrárenské podniky - pozn.překl.

časovací systém nebyl zapnutý, ale výroba byla identická s první bombou. Krátce po vstupu USA do války, dostalo hlavní newyorské policejní centrum dopis, který byl dán na poštu ve Westchesteru, stát New Jersey:

"Během války už nebudu vyrábět bomby - K tomuto rozhodnutí mě přivedly moje vlastenecké pocity - Con. Edison bude muset složit své účty spravedlnosti - Zaplatí za všechny hanebné skutky... F.P."

V letech 1941 až 1946 bylo posláno několik desítek podobných dopisů policii, společnosti Consolidated Edison, novinám New York Times a několika biografům. Byly podepsány "F.P." a zmiňovaly se o "hanebných skutcích". Všechny byly napsány velmi pečlivé a ve všech byly namísto teček používány pomlčky.

Pak se "F.P." na čtyři roky odmlčel. Předvedl se až 29. března 1950, tentokrát s propracovanějším zařízením. Bomba, která nevybuchla, byla nalezena na nástupišti Grand Central Station. Dvě následující bomby fungovaly perfektně: v dubnu 1950 v New York Public Library, a pak znovu na Grand Central Station, v telefonní budce. Naštěstí nikdo nebyl zraněn. Pak až do prosince byly tři další bomby .včas zneškodněny v obytných domech společnosti Con. Edison a v jednom kině.

Několik dnů před vánoci Herald Tribune obdržel následující oznámení:

"Šéfredaktorovi Herald Tribune - Všiml jste si bomb ve vašem městě - Jste-li znepokojen, je mi to líto - dokonce i kdyby byli zranění. Ale tak to je - spravedlnosti musí být učiněno zadost. Jsem nemocný a za to musí Con. Edison zaplatit - ano, budou litovat svých hanebných skutků -přinutím je, aby se sami vydali spravedlnosti - veřejné mínění je odsoudí- dejte si pozor, protože brzy umístím bomby pod sedadla v biografech. F.P."

V lednu 1951 zatelefonoval "F.P." novinám Journal-American, aby si postěžoval: jeho početné dopisy nebyly nikdy publikovány. Rozčileně zavěsil, když předtím pohrozil, že vyhodí redakci deníku do povětří. Skutečně, na příkaz policie noviny teroristovy dopisy nepublikovaly, aby se zabránilo panice. Z "F.P." se stával expert. Zpočátku z osmi bomb explodovaly dvě, ale v roce 1951 a 1952 čtyři následující bomby fungovaly. Tentokrát bylo mnoho zraněných a explozivní náplň pomaličku zvyšovala svou sílu. I přes relativní mlčení tisku, vyžádané policií, "F.P." se na začátku roku 1953 dostalo přezdívky "Mad Bomber", "Šílený terorista".

Během dvou následujících let "F.P." nechal vybuchnout osm bomb, z nichž většina byla ukryta v náplni křesel v kinech, z nichž bylo vyříznuto dno, aby se do nich dalo zařízení vložit. V roce 1955 explodovalo šest bomb, aniž by se policie nebo média zmínily o dopisech "Mad Bombera", obsahujících další výpady proti Con. Edison. Během roku 1956 rytmus atentátů akceleroval, zatímco dopisy byly čím dál tím delší a zmatenější. V březnu 1956 "F.P." napsal Herald Tribune:

"Zatímco vybuchují oběti - prohnilý tisk se ani nezmíní o těchto monstrózních činech - Tyhle zrůdy říkají, že jsem psychopat - když budu pokračovat, budou mi tak říkat -nebo jiným podobným jménem - Trest bude následovat -všechna místa, která se plní u Con. Edison - jsou teď mým cílem - bude tam umístěno 54 bomb -

čtyři telefonická zavolání. Série bude pokračovat až do procesu s Con. Edison - Věnuji svůj život této práci - Nečekejte žádné zavolání, které by vás upozornilo na bomby v kinech -protože vaše akce si ode mne nezasluhují žádné úsilí -Moje utrpení - Moje finanční ztráty - všechno musí být úplně zaplaceno - Tohle všechno přinese paniku - rozčílí a otráví prohnilý tisk a autority New Yorku - uvědomí si, že někdo může být ještě horší, než oni. Nechci nic jiného, než spravedlnost. F.P."
2. prosince 1956 v 8 hodin večer obrovská exploze těžce zranila šest osob mezi návštěvníky Paramount Theater v Brooklynu. Následující den policejní prefekt New Yorku Stephen Kennedy oznámil na tiskové konferenci, že jeho oddělení soustředí veškeré úsilí, aby tyto atentáty zastavilo, "i kdyby bylo nutné k tomu použít neobvyklé metody." Čas pospíchal, protože explozivní síla bomb se ještě zvětšila a jenom zázrakem ještě nebyl nikdo zabit.
Mezi "neobvyklými metodami" figuruje návštěva inspektora Howarda Finneyho, ředitele policejní laboratoře v New Yorku, u doktora Jamese A. Brussela, psychiatra z profese a zkušeného kriminologa. Dr.Brussel už byl policii dostatečně znám z početných policejních shromáždění, na nichž spolupracoval jako přednášející. Za necelé dvě hodiny Finney seznámil dr. Brussela s případem a nechal ho, aby si prostudoval chabé indicie, které měl k dispozici: fotografie bomb a dopisy "Mad Bombera". Brussel tento den detailně popsal ve svém díle Casebook of a Crime Psychiatrist(1968).
Jak definovat takového muže? Dr. Brussel si byl jist, že terorista je muž. Neznámý je přesvědčen, že společnost Con. Edison se na něm dopustila nespravedlnosti a způsobila mu vážné onemocnění. Tato fixní idea dominuje jeho myšlenkám už sedmnáct let. Dokonce věří v existenci jakéhosi komplotu, který proti němu vede Con. Edison. Bojuje sám proti všem. Podle dr.Brussela tento muž trpí akutní paranoiou. Vycházeje z tohoto duševního stavu, psychiatr muži přisoudil následující fyzickou charakteristiku: "Je symetrické postavy. Ani tlustý, ani tenký." Pro toto zjištění vyšel Brussel z prací německého psychiatra Ernsta Kretschnera, který studoval více než deset tisíc nemocných a došel k závěru, že 85% paranoiků má atletické, dobře rostlé tělo. "Je středního věku," pokračoval dr.Brussel, "protože paranoia se rozvíjí pomalu a nedosáhne svého vrcholu před 35 rokem života. Protože "Mad Bomber" pokládá své bomby už sedmnáct let, řekl bych, že jeho věk se pohybuje kolem padesátky." Dopisy "Mad Bombera" názory dr.Brussela potvrzovaly. Písmo bylo čisté, přesné, dokonalé. Byl-li zaměstnancem společnosti Con. Edison, jeho práce musela být příkladná. Vedl klidný život až do chvíle, kdy utrpěl onu předpokládanou nespravedlnost. Styl jeho dopisů prozrazoval dobré vzdělání, ne sice univerzitní, to ne, ale alespoň na úrovni gymnázia nebo nějaké průmyslovky. Používání poněkud formálního jazyka napovídalo, že by se mohlo jednat o muže narozeného v cizině, nebo o člověka, který žil v cizině s rodiči: používal výrazy jako například "hanebné skutky" nebo "Con. Edison", ačkoliv jakýkoliv rodilý Newyorčan používal zkratku "Con. Ed". Jako každý skutečný paranoik vykresloval perfektní písmena, s výjimkou W... Proč se toto písmeno podobalo spíš dvojitému U než W? "Jazyk je zrcadlem duše," vysvětloval dr.Brussel. "Když vidím toto zakřivené W, musím myslet na pár ňader, viděných zpředu. Nebo na mužský šourek. Tohoto muže vzrušuje cosi sexuálního." Klíč k tomuto vzrušení objevil dr.Brussel na fotografii rozpáraného křesla v kině. I fakt, že "Mad Bomber" ukrýval svá zařízení v kinech, svědčil o tom, že podstupoval riziko, což nešlo dohromady s ostatními zálibami. Neztrácel čas: umístil své zařízení a šel pryč. Rozřezaná křesla, stejné tak jako zakřivené W představovaly v očích dr.Brussela anomálie ve spořádaném životě teroristy. Potřeboval najít logické zdůvodnění. Toto W a mužova iracionální gesta ukazovala, že "Mad Bomber" pohrdá mužskou autoritou, ať už to bylo ve vztahu k bývalým zaměstnancům Con. Ed., nebo k policii. Neměl rád svého otce. Dokonce ho nenáviděl. Proč tento antagonismus vůči otci? Protože jeho sexuální vývoj nepřekročil stádium incestní lásky k matce. Co toho mohlo být příčinou? "Dvě řešení mi přicházejí na mysl," říkal doktor. "Buď jeho matka zemřela, nebo ho opustila ve velmi útlém věku. Když rozřezává sedadla, vyjadřuje tím svou touhu proniknout do své matky nebo ji vykastrovat, možná dokonce obojí najednou." Když rozvinul tuto hypotézu, dr.Brussel vytvořil portrét osamělého, svobodného muže, kterého ženy zajímají jen málo nebo vůbec ne. Byl ještě panic? Neměl přátele. Byl vychovaný, milý, usměvavý, nikdy ve svých vztazích nešel daleko a udržoval je jen povrchně.
Žil určitě v nějakém domku: daleko snadněji tam mohl v ústraní vyrábět své bomby. Žil sám, nebo ve společnosti někoho mateřského, starší ženy, která mu připomínala matku. Možná tety? Dr.Brussel dokonce posunul svou hypotézu až k tvrzení, že "Mad Bomber" byl Slovan. Tradice opravdu chtěla, aby bomby a nože byly typické zbraně pro lidi ze střední Evropy. Jestli je Slovan,

musí "Mad Bomber" chodit pravidelné na mše, v neděli, do katolického kostela. Jeho dopisy byly skoro všechny dány na poštu v New Yorku nebo v okrese Westchester, což ovšem neznamenalo že ve Westchesteru bydlí. Právě naopak. Protože šlo o člověka výjimečné opatrného, určité je dával do schránky někde mezi svým bydlištěm a New Yorkem. Dr.Brussel posunul ještě dál své dedukce a navrhl, že muž bydlí v Bridgeportu v Connecticutu, kde byla velmi silná koncentrace Poláků a odkud silnice ve směru na New York procházela Westchesterem.
V tento okamžik schůzky, která trvala už tři hodiny, zůstali inspektor Finney a další policisté ohromeni a trochu nevěřící. Nemoc, kterou "Mad Bomber trpí? Dr.Brussel si myslel, že by se mohlo jednat o rakovinu, tuberkulózu nebo že muž je kardiak. Nakonec se rozhodl pro problémy se srdcem. Pak, na závěr rozhovoru, psychiatr poradil policistům, aby prověřili co nejrychleji všechny větve případu. "Myslím si, že teď touží, aby byl objeven. Jeho bomby jsou čím dál tím silnější. Považuje se za inteligentního, ale není si jist, vědí-li to i ostatní ... Jeho anonymita ho začíná frustrovat... Jak ho přivést k tomu, aby v něm tento pocit frustrace ještě narostl? Možná tím, že tomuhle nadřazenému muži naznačíme, že jsme chytřejší než on. Mohl by takové výzvě odolat? Možná by ho to přinutilo, aby se nechal odhalit." Dr.Brussel požádal policisty, aby publikovali jeho teorie týkající se identity "Mad Bombera". Tím by ho mohli přinutit jednat prostřednictvím dopisu, který by mohl prozradit jeho přesný věk nebo jiný detail, aby ukázal, jak se policie a ten psychiatr, který si o sobě myslí kdovíco, zmýlili. Ve chvíli, kdy se policisté chystali odejít z ordinace dr.Bru-ssela, dal jim psychiatr poslední indicii: "Až ho budete zatýkat, protože jsem si jist, že ho dopadnete, bude mít na sobě šaty se zapnutou vestou."
Následující dny, na vánoce roku 1956, policejní prefekt Kennedy dodržel svůj slib a odhalil svoje "neobvyklé metody". Poskytl veřejnosti hypotézy dr.Brussela. Policie byla zavalena nespočetnými telefonáty. Několik slibných stop se nakonec ukázalo být klamných. Marně byli vyslýcháni podezřelí, kteří museli být propuštěni. Během té doby společnost Con. Ed. pověřila několik svých zaměstnanců, aby systematicky prohlédli archivní dokumentaci, nashromážděnou od třicátých let.
"Mad Bomber" přijal výzvu a umístil bombu 28. prosince do Paramount Theater de Times, ale ta nevybuchla. Potom, o několik dní později, osobně zatelefonoval dr.Brusselovi a vyhrožoval mu, co udělá, když psychiatr neskončí se svým výzkumem. Deník Journal Americain požádal "Mad Bombera", aby se vzdal. Ten odpověděl jedním ze svých obvyklých dopisů a upřesnil, že "v tomto ohledu není pitomec", aniž by prozradil cokoliv kompromitujícího o své identitě.
18. ledna 1957 našla sekretářka Con. Ed. Alice Kellyová zajímavou stopu ve správní dokumentaci. Na první pohled tyto doklady nic neodlišovalo od ostatních, kromě častého používání termínu "hanebné skutky" ve stížnostních dopisech. George Metesky byl vzorný zaměstnanec společnosti v letech 1929-1931, ale 5. září 1931 ho omráčil unikající plyn. Lékaři nenašli žádné viditelné zranění, ačkoliv Metesky si stěžoval na časté bolesti hlavy a další symptomy. Con. Ed. mu zaplatila několik měsíců nemocenské, než ho znovu poslala na podrobná lékařská vyšetření, která nenašla nic nenormálního. George Metesky byl nakonec propuštěn kvůli početným absencím a 4. ledna 1934 společnost žaloval s tím, že neštěstí u něho vyvolalo tuberkulózu. Prokuratura žalobu nepřijala, protože z lékařského hlediska neměla žádný smysl. Až do roku 1937 George Metesky zaplavoval Con. Ed., úřady a některé sdělovací prostředky dopisy plnými nadávek a hrozeb, než se, jak se zdálo, definitivně odmlčel.
Alice Kellyová informovala své nadřízené a ti okamžitě zavolali policii. Georgeovi Meteskymu bylo 54 let, pocházel z Polska, byl katolík a pravidelné navštěvoval nedělní mše. Byl svobodný. Bydlel ve Waterbury v Connecticutu (nedaleko Bridgeportu) spolu se dvěma staršími sestrami, rovněž svobodnými. Měl symetrické tělo a od svého neštěstí nepracoval. Oba rodiče už zemřeli.
Mezitím 15. ledna 1957 Journal Americain uveřejnil novou výzvu "Mad Bomberovi", který na ni 21. ledna odpověděl. V dopise projevil svou obvyklou domýšlivost, ale objevila se v něm i jedna velmi důležitá indicie. "Mad Bomber" přiznal, že byl zraněn 5. září 1931 při neštěstí v Con. Ed. Tvrdil, že podle tohoto datumu policie jeho identitu nemůže objevit, protože v každém případě tento fakt existuje jen v jeho osobním spisu. Incident byl ve své době nepatrný a nikdy se o něm neobjevila ani zmínka v nějakých novinách. Díky tomu, že Alice Kellyová našla spis George Meteskyho, byla teď policie přesvědčena, že se jedná o jednoho a téhož člověka.
21. ledna 1957 krátce před půlnocí zazvonili čtyři důstojníci policie u dveří domu George Meteskyho. Ten je vychovaně přijal a s úsměvem je pozval, aby se posadili. Když ho policisté požádali o vzorek písma, Metesky oznámil: "Vím, proč

jste tady. Myslíte si, že jsem "Mad Bomber." Namísto odpovědi se Metesky spokojil s úsměvem. Jeden z inspektorů se ho zeptal, co znamenají iniciálky "F.P." a Metesky řekl, že jde o "Fair Play". Policisté ho požádali, aby se oblékl a doprovodil je. Metesky si neomylně oblékl šaty a zapnul si vestu. Byl obviněn a souzen. Nakonec byl shledán duševně nemocným a umístěn do psychiatrické léčebny v Matteawanu.
Jeho psychologický profil dokonale korespondoval s duševní a fyzickou charakteristikou jeho osobnosti. Dr.James A. Brussel se zmýlil jen v jednom jediném bodě: domníval se, že "Mad Bomber je kardiak, zatímco George Metesky ve skutečnosti trpěl tuberkulózou.

FBI a psychologický profil
Abychom ukázali konkrétní aplikaci psychologického profilu vraha, prozkoumáme teď případ vytažený z archivu FBI a publikovaný v časopise Behavioral Sciences & The Law (svazek 4, číslo 4,1986).
Na střeše jednoho činžáku v Bronxu bylo 12. října 1979 nalezeno nahé tělo jedné nájemnice, šestadvacetileté Franciny Evolsonové. Byla uškrcena popruhem své kabelky a její obličej nesl stopy početných ran. Bradavky ňader jí vrah po smrti uřízl a položil jí je na hruď. Na břiše měla napsáno "Fuck You", zatímco na vnitřní straně jednoho stehna byl vzkaz: "Nikdy mě nechytíte." Zápěstí a kotníky oběti byly spoutány jejími nylonovými punčochami. Kalhotky jí zakrývaly obličej a vrah s sebou odnesl přívěsek s talismanem. Inkoustové pero a deštník byly zastrčeny ve vagíně a v ochlupení podbřišku visel hřeben. Dívčiny náušnice ležely velmi symetricky po obou stranách obličeje, který nesl stopy mnohých fraktur. Čelisti a nos byly rozdrceny, několik zubů vyraženo. Vrah na mladé ženě řádil jako posedlý. Pokousal ji na stehnech, bil ji, škrábal, pak se nedaleko jejího těla vykálel a své lejno přikryl ženinými šaty.
Podle předběžného hlášení vrah použil pouze věci, patřící oběti, ať už to byl hřeben nebo pero, s nímž napsal vzkazy. Svůj zločin nepřipravoval, protože si s sebou nepřinesl zbraň, pouta nebo náplast, aby svou kořist mohl umlčet. Určité nepředpokládal, že ji to ráno potká. Místo zločinu jasně ukazovalo na spontánní čin. První setkání mezi vrahem a mladou ženou se pravděpodobně odehrálo na schodišti vedoucím na střechu.
Mladá žena byla běloška, drobného vzhledu, metr čtyřicet pět vysoká, vážící čtyřicet tři kilo. Její časový rozvrh byl rekonstruován. Vstala v 6 hodin 30minut, lehce posnídala kávu a ovocný džus a pak odešla do zaměstnání. Pracovala v centru pro handicapovanou mládež. Bydlela s rodiči a vedla bezproblémový život. Pitva prokázala nepřítomnost spermatu ve vagíně, ačkoliv vrah onanoval a ejakuloval na tělo oběti. Nejprve mladou ženu uškrtil rukama a pak ji teprve kolem krku omotal řemen z kabelky. Předtím ji uhodil do obličeje, načež dívka musela ztratit vědomí, což vysvětluje fakt, že žádný z nájemníků neslyšel křik. Poranění a škrábance nebyly hluboké a pocházely od nože, který musel mít vrah v kapse. Rodiče, vyburcovaní nálezem Francininy kabelky na schodišti činžáku, zavolali jejímu zaměstnavateli. Ten jim odpověděl, že dívka do práce nepřišla. Matka a sestra oběti, spolu s jedním sousedem prohledali dům a odpoledne našli tělo. Soused zatelefonoval policii. Žádný svědek nespatřil Francinu Evelsonovou po jejím odchodu z domova.
Pod tlakem médií, vedla newyorská policie vyšetřování ve velkém stylu, systematicky vyšetřovala všechny nájemníky různých činžáků po celém okolním sídlišti. Vyšetřování naneštěstí nepřineslo žádný konkrétní výsledek a na začátku listopadu požádala policie o spolupráci FBI. Speciální agent John Douglas definoval psychologický profil vraha.
Styl zločinu - jednalo se o jednoduchou vraždu se sexuální motivací. Místo zločinu napovídalo svým uspořádáním a provedením tomu, že zločin byl plánován až do posledního detailu. Myšlenka na vraždu pravděpodobně velmi dlouho zrála ve vrahově mozku. Dokazovala to sexuální fantazie, vyjádřená jednotlivými akty. Pátrání v prostředí oběti ukázalo, že dívka si byla vědoma své nevyvinuté postavy a takřka nikdy nevycházela ven s muži. Francina Evelsonová žila v ústraní a její fyzický vzhled a její životní styl jasně potvrzovaly, že se se svým útočníkem neprala. Vrah ji snadno ovládl. Její profil potencionální oběti představoval jen velmi slabé riziko. Žila v poměrně klidné části Bronxu. Činžovní dům byl součástí sídliště, které tvořilo třiadvacet domů, v nichž se míchaly rasy podle následujících proporcí:
- 50% černochů
- 40% bělochů
- 10%hispánců.

K žádnému podobnému zločinu ve čtvrti nedošlo.

Vrah na sebe vzal obrovské riziko. Zločin byl spáchán za bílého dne, v době, kdy mnozí nájemníci odcházeli do práce. Oběť potkala vraha náhodou, protože Francine Evelsonová se rozhodovala vždycky až na poslední chvíli mezi schodištěm a výtahem.
Čas, který vrah strávil v přítomnosti mrtvoly, byl pozoruhodně dlouhý a ještě zvýšil riziko, že bude dopaden. Sundal
své oběti náušnice, uřízl bradavky, onanoval, psal své vzkazy na tělo, strkal pero a deštník do vagíny, organizoval četou režii a to mu zabralo spoustu času. Místo, které si vybral pro svůj zločin napovídá, že se cítil v bezpečí, možná proto, že to tam dobře znal.
Studium místa zločinu ukázalo, že se jedná o samostatný zločin, který nebyl součástí série. Jednalo se bezpochyby o první zločin, protože vrah neměl profil organizovaného vraha. Způsob zločinu přinesl současně prvky organizace a dezorganizace
Vrah zavraždil Francinu Evelsonovou, aby uspokojil své násilné sexuální choutky. Nacházel se na důvěrně známém místě a měl důvod se tam pohybovat v půl sedmé ráno, to znamená, že tam bydlí nebo je tam zaměstnán. Bylo pravděpodobné, že si svou oběť vybral proto, že nebyla schopná velkého odporu. Protože se nebránila, nepokusila se utéci nebo křičet, nezdá se, že by svého budoucího vraha považovala za nebezpečného. Možná ho znala, nebo se s ním už potkala. Jeho mírumilovný vzhled ji zřejmě nevylekal, když ho potkala na schodišti. Lze předpokládat, že vrah měl na sobě pracovní šaty domovníka nebo uniformu pošťáka...
Vrah Francinu Evelsonovou nejprve omráčil. Díky její malé postavě ji bez problémů odnesl na střechu. Položil tělo na zem, svlékl ho, pak vykonal rituál, aby uspokojil svoje sexuální touhy a onanoval. Zůstal dlouho na místě, protože s jistotou věděl, že ho v tuto ranní hodinu nikdo nebude obtěžovat. Tato místa velmi dobře znal, protože tam často chodíval.
Zločin nebyl předem plánován. Sadistický rituál dokazoval sexuální motivaci zločinu. Vrah svou oběť totálně ovládl. Necítil žádné výčitky, protože umístil mrtvolu do degradující polohy. Fakt, že byly objeveny jeho fekálie, nedokazoval, že by byly součástí rituálu, ale že vrah zůstal dlouho na místě zločinu a že věděl, že ho nikdo nemůže překvapit.
Poloha mrtvoly napověděla, že vrah reprodukoval nějakou scénu, kterou už někde viděl, možná v nějakém pornografickém časopisu. Ukradený přívěsek? Trofej, kterou si pravděpodobně nechal u sebe.
Vrahův profil
Na základě těchto informací agent FBI John Douglas vypracoval zločincův profil: běloch, mezi pětadvaceti až třiceti lety, neškodného vzhledu. Nemohl být mladší, protože sexuální zločiny mládeže jsou impulzivnější a násilnější, ale v tomto případě bylo násilí vypočítáno, uváženo, což svědčilo o tom, že jde o staršího muže. Čas, strávený u mrtvoly ukazoval, že vrah bydlí v domě, nebo ho alespoň důvěrně zná. Na základě nespočetného množství prostudovaných případů si byl Douglas prakticky skoro jist, že vrah Francinu Evelsonovou znal, nebo ji alespoň už potkal, protože obličej oběti byl rozbitý k nepoznání. Když se vrah s obětí zná, má tendenci ji depersonifikovat, setřít, "vymazat" rysy jejího obličeje.
Vrah byl podle Douglase prostřední inteligence a přerušil svoje studia. Nesloužil na vojně a byl možná nezaměstnaný. Pokud pracoval, byl úředníkem, nebo zastával kvalifikované místo. Alkohol ani drogy nehrály v jeho životě významnější roli, což lze usuzovat z ranní hodiny, kdy byl zločin spáchán.
Bylo pravděpodobné, že zločinec bydlí sám, protože jeho chování odpovídalo charakteristice člověka, kterému je cizí rodinný život. Detailní ráz rituálu - pero a deštník ve vagíně, kalhotky zakrývající hlavu, škrábance na těle -ukazoval na člověka, který fantazíruje o sexu a je nenasytným čtenářem pornografických časopisů, jichž musí vlastnit velkou sbírku. Zažil hodně problémů, když chtěl navázat osobní styky s ženami. Pokud se mu podařilo některou pozvat na schůzku, jednalo se určitě o mladší ženu, které mohl dominovat. Neměl velkou sexuální zkušenost a těch několik žen, které poznal, ho neuspokojilo. Byl tedy určitě svobodný. Jeho sexuální tendence se klonily k sadismu, což dokazoval deštník ve vagíně a fakt, že onanoval nad tělem oběti. To byla gesta, která svědčila o kontrolované agresi, ale v nichž se evidentně manifestovala nenávist vůči ženám. Nebylo to odmítání žen, které ho přinutilo k těmto činům, spíš morbidní zvědavost.
Vrah měl důvod, aby se v těchto místech pohyboval tak brzy ráno. Pracoval na ředitelství těchto domů? Byl pošťák? Instalatér? Prostý nájemník?
Sadistické zmrzačení, praktikované na mrtvé ženě, ukazovalo na dezorganizovaného vraha, tedy na člověka zmateného, který už měl vážné mentální problémy. Byl naprosto neschopný udržovat jakékoliv styky s živým člověkem. Studium jeho činů

dokazovalo, že se cítil být zplnomocněn takto jednat. Nejednal záměrně, ale vrhl výzvu policii tím, že napsal vzkazy na kůži své oběti. Vycházeje z tohoto "podpisu", bylo možné se obávat recidivy.
Vyšetřování
Kvůli způsobu , jak byl zločin spáchán, a pod tlakem médií byl vytvořen tým šestadvaceti detektivů, který vedl vyšetřování. Skoro dva tisíce obyvatel čtvrti bylo vyslechnuto, ale ani po třinácti měsících nebylo objeveno nic přesného, co by mohlo jít na vrub dvaadvaceti hlavním podezřelým. Porovnávací analýza jejich písma žádné výsledky nepřinesla. Nakonec se newyorská policie obrátila o pomoc na FBI... Psychologický profil byl ukončen několika doporučeními: detektivové už určitě viníka vyslýchali, a proto by bylo užitečné, kdyby znovu prostudovali jednotlivé protokoly, tentokrát se zřetelem k portrétu, vypracovanému FBI. Detektiv Foley si všiml, že profil odpovídá jednomu nezaměstnanému, třicetiletému herci Carminu Calabrovi, jehož otec vlastnil byt v inkriminovaném domě a kam ho syn chodil často navštěvovat. Foley a jeho kolegové ho vyškrtli ze seznamu podezřelých, protože Calabro byl v době vraždy v psychiatrické léčebně. Ale podrobnější vyšetřování odhalilo, že nemocní mohli z ústavu snadno odejít, aniž by si někdo všiml jejich nepřítomnosti, protože léčebné chyběl potřebný bezpečnostní personál.
Matka Carmina Calabra zemřela, když mu bylo devatenáct let. Musel často opakovat ročník, než definitivně opustil gymnázium. Byl jedináček, nikdy se neoženil a při prohlídce jeho bytu našli policisté sbírku pornografických časopisů. Jeho sousedé ho nikdy neviděli s přítelkyní a žádné styky s ženami nebyly objeveny. Na vojně nebyl. Opakovaně se pokusil o sebevraždu otrávením nebo oběšením. Byl už internován v psychiatrické nemocnici a pravidelně trpěl depresemi.
Ačkoliv neustále svůj zločin zapíral, byl Carmine Calabro souzen a odsouzen k pětadvaceti letům vězení. Nejtíživější důkazy? Otisky jeho zubů, odebrané z těla oběti.

Roger Depue:
Patnáct let pronásledování sériových vrahů ve službách FBI.
Psychologický profil není exaktní vědou. Každý detektiv si musí uchovat na mysli, že podezřelý, který odpovídá profilu, nemusí být za každou cenu vinen. Není nutné uplatňovat tuto pátrací techniku jen na vrahy bez zřejmého motivu, kde místo zločinu odráží psycho-patologickou charakteristiku zločince. Psychologické analýzy nikdy nenahradí základní principy dobře vedeného vyšetřování: všechny vážné stopy musí být vyčerpány, než bude tato technika zavolána na pomoc.
Metoda FBI se neustále vyvíjí, protože je bez přestání tříbena systematickými programy výslechů nejrůznějších typů zločinců: sériových vrahů, lidí, kteří se dopouštějí sériových znásilnění, teroristů, odpovědných za únosy letadel nebo pyromanů. Výsledky jsou postupně integrovány v konkrétním uplatnění této techniky. Čím víc analytikové pochopí svět myšlení zločinců, tím spíš budou schopni je dopadnout. Psychologický profil, který v sobě spojuje deduktivní a intuitivní umění, se pomaličku rozvíjí, aby se stal vědou a determinujícím nástrojem v boji proti sériovým vrahům.
Roger Depue, který získal diplom na univerzitě, strávil dvaadvacet let ve službách FBI, nejprve ve speciálních silách, pak v sídle oddělení kriminální analýzy, které řídil po devět let, než podal demisi. Od té doby předsedá "The Academy Group", což je soukromá společnost, pověřená vyřizovat bezpečnostní problémy pro velké podniky. Její členové se rekrutují z bývalých agentů FBI a CIA pro boj s teroristy a vyděrači, ale zabývají se rovněž kriminálními případy, únosy nebo vraždami. Pod vedením Rogera Depuea založila FBI svůj famózní program systematického studia sériových vrahů, National Center for the Analysis of Violent Crime (NCAVC) a iniciovala systém VICAP, o němž jsme už mluvili,
S typicky anglosaským humorem přijala jeho společnost, která sídlí v Manassasu ve Virginii, za své logo červeného draka ze stejnojmenného románu Thomase Harrise o Hannibalu Lecterovi, nejstrašnějším z románových sériových vrahů,
"Kdy jste začínal u policie?"
"Na začátku šedesátých let, v malém městečku, které se jmenuje Clare a leží v Michiganu. Postupně jsem se tam stal náčelníkem policie. Tohle místo jsem opustil v roce 1967 a vstoupil jsem do FBI, kde jsem byl členem Special Weapons and Tactics "Spider One". Od poloviny sedmdesátých let až do roku 1989 jsem se zabýval oddělením kriminální analýzy v Quanticu. Tuto službu jsem řídil od roku 1980."
"Konstatoval jste od vašich začátků v policejní službě vzestup zločinnosti v Americe?"

"Když jsem odstartoval svou kariéru v policejní službě, oficiální statistiky uváděly kolem 8000 vražd v USA ročně.
O třicet let později, v roce 1990, jich bylo 23 438. Ale co je ještě závažnější, je fakt, že v roce 1962 dosáhlo procento vyřešených případů 93%, což znamená, že 600 vražd zůstalo nevyřešených, zatímco dnes toto procento kleslo na 68%, to znamená 7000 nepotrestaných vražd. Během posledních tří desetiletí vzrostly vraždy o 280%, zatímco procento vražd, které jsme nevyřešili vzrostlo o 1200%. Z velké části je to díky vraždám, kdy se vrah se svou obětí nezná (stranger to stranger murders). Z toho můžeme předpokládat, že sérioví vrazi jsou zodpovědní za nezanedbatelné procento násilných činů.
Nezapomínejme, že 90% zatčení se uskuteční díky svědectvím nebo informacím náhodně získaným od veřejnosti. V poslední době však vyrostla mezi policií a občany nedůvěra, především v městských ghetech, kde policista takřka nemůže rozbít zákon mlčení. Přál bych si, abychom mohli znovu najít vzájemný respekt, který by nám umožnil zastavit onu rostoucí spirálu počtu obětí."
"Velkou část zločinů mají v USA na svědomí černoši, ačkoliv sérioví vrazi jsou z devadesáti procent bílé rasy. Jak vysvětlíte tenhle rozdíl?"
"Začněme nejprve pohlavím. Více než 90% násilných zločinů mají na svědomí muži. Toto číslo bychom mohli zredukovat podle věku a říci, že mladí ve věku 15-24 jsou nejnebezpečnější a páchají 90% násilných zločinů v USA. V tom věku procházejí periodou změn, přecházejí od závislosti k nezávislosti, jsou vzpurní, přecitlivělí. Pro mně je v celém systému nejnebezpečnější osmnácti až devatenáctiletý chlapec. Podle mého názoru je to způsobeno sociálními změnami. Máme tendenci stát se jeden pro druhého cizinci. Na začátku století žila a pracovala většina z nás na rodinných farmách. Od té doby se americký venkov a malá města přelidnily. Tato obrovská migrace je doprovázena hlubokými změnami rodinné buňky. Otec rodiny opustil farmu, není doma a děti ztratily svůj otcovský vzor. Otce už nemohou vidět při práci třicet nebo čtyřicet kilometrů od domova. V průběhu let ztratila americká rodina své kotvící body a orientační značky. Kdysi žila rodina v blízkosti druhých rodin. Sousedi se vzájemně znali, často i po mnohé generace. Tahle vzájemnost vymizela a nahradila ji společnost cizinců. Stali se z nás kočovníci. Každý rok se více než 36 miliónů Američanů stěhuje, což představuje trochu víc než 10% celé populace. V průměru se jedna rodina stěhuje dvanáctkrát, než děti dosáhnou dospělosti. Kdysi se sousedi navštěvovali jen tak, zčistajasna, po práci, aby si řekli pár slov nebo aby si spolu vypili sklenku. Dnes se takové návštěvy bojíme, a co je ještě horší, máme se před ní na pozoru. Po vyčerpávajícím pracovním dnu a po dlouhém návratu v dopravní zácpě, má otec moderní rodiny jedinou touhu být sám, aby se mohl podívat na televizi a vypít si pivo.
Co se týče rasového problému, řekl bych, že sériový vrah patří spíš k určité třídě než rase. Je samozřejmé, že násilné činy a vraždy zvlášť převládají v znevýhodněných vrstvách. Když budete v USA zkoumat černochy nebo Hispánce ze středních vrstev, přijdete na to, že nejsou odpovědnější za násilné zločiny víc, než běloši ze stejné vrstvy. Ale je jisté, že černoši a Hispánci patří k těm nejubožejším vrstvám americké společnosti." "Existuje mezi sériovými vrahy hodně žen?" "Ne, ženy představují méně než 10% sériových vrahů, což je procento, které najdeme ve většině násilných zločinů, ale myslím si, že toto číslo poroste, protože ženy zastávají čím dál tím více přechodných a mobilních zaměstnání. Jejich moc jak na pracovišti, tak i doma roste, takže se brzy setkáme se sériovými vražednicemi, které budou motivovány mocí. Ale nikdy nedosáhnou takového počtu, jako sérioví vrazi muži.
"Myslím, že některé profese jsou častější než ostatní mezi sériovými vrahy?"
"V poslední době jsme zatkli určitý počet sériových vrahů dálkových řidičů nákladních automobilů. Není to profese, která by je ze dne na den proměňovala v sériové vrahy, ale sérioví vrazi si vybírají tohle ideální zaměstnání: jsou neustále v pohybu, unikají jednotlivým jurisdikcím a snadno potkávají potencionální oběti s vysokým rizikem, prostitutky nebo autostopaře. V tuto chvíli, a díky počítači VICAP, zavedlo FBI speciální program, který studuje přejezdy některých řidičů. Právě porovnává doklady k jízdám Johna Fountainberryho, který vraždil v několika státech. V okresech, kterými projížděl, konstatovali více než 400 nevyřešených vražd. A pokud nějaká data korespondují, bude možné obžalovat Fountainberryho za nové zločiny."
"Existuje víc druhů sériových vrahů?"
"V FBI jsme zavedli rozlišení mezi organizovaným zločincem a dezorganizovaným zločincem. Tento koncept jsme aplikovali na sériové vrahy. Organizovaný zločinec je inteligentnější, mazanější. Detailně připravuje svůj úder, vybírá si oběti s minimem rizika a nechává za sebou velmi málo stop, což neplatí jen tehdy, praktikuje-li nějaký rituál, jako například ti, kteří své oběti kousají.

Organizovaný zločinec s sebou velmi často nosí krt, to znamená provaz, nastříhanou náplast, pouta, rukavice, oblek na převlečení, střelnou zbraň, nůž... Naopak dezorganizovaný zločinec je méně zkušený nebo méně inteligentní, takže se dopouští více omylů. Tento typ jedince nemyslí na své eventuální zatčení. Svůj zločin páchá jako ve snách. Místo zločinu odráží jeho duševní zmatek. Neskrývá tělo své oběti. Svůj čin většinou předem nechystá a vykoná ho pod vlivem bezprostředního impulsu: uvidí někoho na ulici a okamžitě se rozhodne na něj zaútočit. Zbraně dezorganizovaného vraha odpovídají této improvizaci: kus klacku, prkno, kámen nebo kus nábytku spíš než střelná zbraň nebo nůž. Někdy i inteligentní člověk jedná dezorganizovaně. Muž, který zabije svou ženu a pokouší se zločin svést na nějakého zloděje. Ale policie dokáže rozeznat opravdové vloupání od falešného a v tom případě je viník skoro vždycky někdo z blízkých oběti. Důležitý je stupeň falšování. Jestliže je vrah inteligentní, ale nezkušený, pokouší se po zločinu zakrýt stopy. Jestliže je to jeho první vražda, dopouští se větších chyb. Například opustí místo zločinu a zapomene tam nůž. Může se rozhodnout, že se pro něj vrátí, ale namísto aby ho zahodil do řeky, spokojí se s tím, že ho odhodí daleko do houští, kde ho také obvykle najdeme. Někteří vrahové mísí někdy prvky organizované s dezorganizovanými, jako třeba Ted Bundy nebo Ed Kemper, dva organizovaní sérioví vrazi. Bundy kousal své oběti a Kemper je mučil nebo z nich kus snědl, což jsou charakteristické prvky spíš pro dezorganizované vrahy, Dezorganizovaného vraha není tak těžké dopadnout. Organizovaný vrah je mnohem hrozivější."
"Pro sériového vraha je fantazie nebo idea rituálu tak důležitá?"
"Fantazie dominují sexuálním vraždám. Zkusím vám popsat genezi těchto fantazií z hlediska psychologického vývoje dítěte. Možná, když jste byl malý, měl jste velkého bratra nebo starší děti z vašeho okolí: vykonávali na vás nátlak, proti kterému jste byl bezmocný, protože ten menší je vždycky slabší. Ve vaší dětské hlavičce jste si představoval, co byste jim rád udělal. Všechny trýzněné děti rozvíjejí velmi bohatou představivost, která se točí kolem toho, co by mohly dělat. Pokud je zneužívání časté, nejen fyzické, ale také sexuální a psychologické, imaginace je v neustálé aktivitě. Profesoři, spolužáci, bratři a sestry, rodiče, ti všichni jsou součástí vašeho imaginárního života. Domníváme se, že tohle by mohlo být původcem sexuální psychopatie. Fantazie se začínají rozvíjet, když sex a násilí jsou propojeny. Ze zkušenosti vím, že když se spojí sex a násilí, je skoro nemožné je znovu oddělit.
Nejdůležitější je, aby se mladý člověk naučil, že sexuální chování musí být spojeno s láskou a něhou, bez násilí. Většina sériových vrahů má supervyvinutý svět fantazie. Podívejte se na to, co čtou! Kdybyste je navštívil, objevil byste pornografický materiál, zaměřený obecně na bondáž nebo na sadomasochismus. Jim tenhle fiktivní svět nahradil realitu. Když takový člověk spáchá zločin, chce realizovat své představy. Ale protože realita nikdy těmto představám plné neodpovídá, bude hledat dál."
"Sex tedy není nutně motorem takového sériového vraha, ale spíš je to touha po moci?"
"Výzkumy, prováděné FBI ukazují, že sériový vrah se zajímá o sex víc, než člověk, který se dopouští sériových znásilnění. Násilník touží po tom, aby mu byla oběť podřízena. Sériový vrah si chce přivlastnit život své oběti. Pro něj je znásilnění sekundární, ale ne pocit moci, ona touha být dominantní, která - jak si myslí - ho proměňuje v Boha."
"Jaký je stupeň inteligence takového sériového vraha?"
"Standardní testy nám nedovolují vždycky posoudit stupeň inteligence a manipulační schopností jistých násilných zločinců. Abych vám citoval příklad: vzpomínám si na jednoho mladého černocha, který se dopouštěl sériových znásilnění a jehož IQ dosahovalo jen obtížně hranice 74, což je intelektuální úroveň velmi nízká. Jakmile se usadil v novém společenství, zapsal se do programu dezintoxikace, ačkoliv neměl žádný problém s drogami. Ale velmi dobře věděl, že ti, kteří spolupracují na takovém léčení, jsou chráněni anonymitou a policie nemá přístup k jejich soukromým spisům. Bydlel v protidrogovém centru a reagoval na léčení. Když ho přemohla touha znásilnit nějakou ženu, tvrdil, že má nějaké zažívací potíže, nebo nějakou jinou chorobu, a opustil spolu s dozorem centrum. Věděl, že ho podrobí sérii testů a prohlídek v nejbližší nemocnici. Po několika zastávkách v laboratořích nebo v kancelářích se osvobodil od svého hlídače. Ten zůstal v čekárně a dával jen pozor, aby jeho muž neutekl z nemocnice. Zeptali jsme se ho, jak to dělal, aby našel oběť. "Všude je taková malá místnost, na jejichž dveřích je napsáno Ženy. A když člověk hledá ženy, musí jít tam." Záchody pro ženy. Na papírek napsal: mimo provoz. Pak se usadil na chodbě a čekal, až přijde nějaká žena podle jeho představ. Jakmile vešla dovnitř, přilepil papírek na dveře, šel za ní a znásilnil ji. Jednou ho

uprostřed znásilnění překvapila jiná žena. "Ta kráva neuměla číst," vysvětlil nám. Žena vyběhla na chodbu, začala volat o pomoc a před dveřmi se seběhli lidé ... Náš muž zachoval klid. Vyšel ze záchodu, drže svou oběť za krk, a začal křičet: "Jestli tě ještě jednou nachytám, že jsi mi nevěrná, tak tě zabiju!" V naší společnosti se stává jen zřídka, že někdo zasáhne, když vidí nějakou manželskou hádku. A tak se zevlouni rozestoupili a nechali ho projít. Když se dostal na schodiště, ženu pustil a uprchl. A tenhle člověk měl IQ 74, ale svým způsobem byl inteligentní. Inteligence, získaná na "pracovišti".
"Když nějaký vrah vykonává svůj rituál, je snadnější definovat jeho psychologický profil a identifikovat jeho "podpis"?
"Ano, někdy organizovaný sériový vrah jedná iracionálním způsobem, protože je v zajetí svých vlastních představ. Kouše, nechává na mrtvole stopy slin nebo spermatu. Dokazuje nám to i způsobem, jakým se zbavuje mrtvoly: jestliže ji háže do řeky, chce například očistit stopy spermatu nebo dalších elementů, podle kterých bychom ho mohli identifikovat. Sériový vrah nechává důkazy na místě činu. Myslím si, že jeho chování je současně vědomé i podvědomé. Když se v novinách píše, že vrah jednal tím či oním způsobem, může sériový vrah změnit svůj způsob zabíjení, ale existuje také jeho podvědomí, které v něm pracuje. Pokud o něm neví, nemůže ho změnit. Jiný důležitý faktor pro identifikaci podpisu nějakého sériového vraha je způsob rituálu, který odráží jeho obvyklé chování. Rituál pro něj představuje to, co mu ze samotného aktu přináší uspokojení. Proto bude sériový vrah ve svém rituálu pokračovat, protože kdyby toho nechal, uspokojení by zmizelo. Vezměme si sériového vraha, který se dostane do domu nějaké osamělé ženy. Neznásilní ji hned. Nejdřív musí projít fází rituálu. Dívá se na ni, jak spí, prohlíží místnosti, otvírá zásuvky, zkoumá prádlo. Cítí v sobě moc nadřazenou jiné lidské bytosti. Velké množství sériových vrahů nás ujišťovalo, že považuje za nejdůležitější zůstat stát a dívat se na svou oběť, aby zažilo tento pocit moci. Prodlužovali takovou chvíli, vychutnávali ji. Znásilnění je v jejich režii mnohem bezvýznamnější okamžik. Policisté příliš nedbají na toto opakované chování sériových vrahů. Když budete hrát golf a ze dvou metrů minete jamku, váš mozek si to bude pamatovat. Nazítří, nebo v následujících dnes si budete pořád tu jamku přehrávat v hlavě a budete si opakovat: "Kdybych udeřil trochu silněji, nebo víc vpravo, podařilo by se mi to." Totéž se děje se sériovými vrahy. Přehrávají si kazety svých zločinů v hlavě, přizpůsobují si je a kritizují. Je to mechanismus debriefing, přetáčení filmu po akci, kdy znovu a znovu myslí na svá gesta a vymýšlejí prostředky, jak své představy vylepšit. Je to komplexní spojení jednotlivých faktorů. Když něčemu nerozumíme, můžeme se zeptat uvězněných vrahů. Sériový vrah má obvykle rád takový výslech, protože on sám chce také vědět. Jsem přesvědčen, že vrahové s velkou radostí prožívají znovu svá fakta a gesta. Než se justice rozhodne nějakého vraha propustit, měla by si ověřit, jestli ho stále pronásledují představy. Sérioví vrazi mluví často ve vězení o svých vraždách, jako veteráni, kteří si vybavují své válečné vzpomínky někde v hospodě. Bylo by třeba vymyslet systém, který by se podobal systému, používanému psychiatry v případech násilníků a vrahů dětí: na penis zločince se umístí elektrody a přístroj měří překrvení údu, když se zločinci ukazují fotografie dospělých a dětí. Jestliže dává přednost fotografiím dětí, jeho představy jsou stále přítomné. Podobá se to detektoru lži. Potřebujeme tento druh nových nápadů, abychom mohli prověřit trvání představ. Pokud takové představy stále existují, vrah se může opět probudit."
"Jsou sérioví vrazi schopni napálit justici a své okolí?" "Určitě. Organizovaný sériový vrah je velmi sociabilní a integruje se do společnosti, aniž by vzbudil podezření. Ed Kemper, v době, kdy vraždil, navštěvoval bar naproti policejnímu komisariátu v Santa Cruz. Extrémně inteligentní, s IQ přesahujícím 140, nabízel Kemper policistům pití, diskutoval s nimi a byl podrobně informován o postupu vyšetřování. Víte, jak to muselo živit jeho fantazie? Sedávat s pronásledovateli a platit jim pití! Kemper z toho měl obrovské uspokojení. Když se takových vrahů zeptáte, jestli lhali svým advokátům a psychologům, skoro všichni budou tvrdit, že umějí manipulovat svým okolím. Specializovaní psychiatři, jako jsou dr. Stanton Samenow nebo dr. Donald Lunde, dokážou tyto pasti rozpoznat, ale většině advokátů a psychologů chybí zkušenost v jednání se sériovými vrahy, kterým se daří je přesvědčit o své nevině. Ted Bundy byl velmi přesvědčivý. Krásný, obratný, šarmantní člověk, vynikající řečník. Někdy se otáčel ke kameře a s úsměvem prohlašoval: "Nikdy bych nebyl schopen něco takového udělat." Mnozí tomu věřili. Dokonce měl své stoupence, kteří se snažili zabránit popravě a osvobodit ho. Je to trochu jako Stockholmský syndrom. Někdy se oběti upnou ke svým katům. Držel jejich život v rukách a dovolil jim utéct. Oběti zmateně pociťují vděčnost. Tento manévr zůstává psychopatický, vždycky je určen jen k tomu, aby

uspokojil potřeby zločince a nikdy nikoho jiného."

Portréty sériových vrahů
Jak už jsme zdůrazňovali, obecný termín sérioví vrazi zahrnuje více velmi odlišných kategorií zločinců.
Abych ilustroval tyto kategorie, představím vám šest jen málo známých případů, z nichž jsou dva obohaceny osobními rozhovory s vrahy Edmundem Emilem Kemperem a Ottisem Toolem v jejich vězení v Kalifornii a na Floridě. Měl jsem přístup k jejich výslechům, k videokazetám, které obsahovaly jejich přiznání, i k jejich psychiatrické dokumentaci.
Albertu Fishovi, otci šesti dětí, bylo v roce 1934, když ho policie zatkla, čtyřiašedesát let. Tento vrah dětí a kanibal přiznal své perverzity, které šly až tak daleko, že si do těla zapíchal sedmadvacet rybářských háčků. Vůbec poprvé se v této knize můžete seznámit s výňatky z jeho obscénní korespondence.
Arthur Shawcross, kterého justice propustila na svobodu po vraždě dvou dětí v roce 1972, v sobě ztělesnil ten nejlepší manipulační talent sériových vrahů, využívaje mezer v systému. Shawcross, podobně jako Jack Rozparovač, útočil na prostitutky a nemilosrdně je vraždil.
Autentický psychotik Richard Chase je příkladem vzácného pijáka krve, který si vysloužil přezdívku "Upír ze Sacramenta". Trpěl halucinacemi, věřil, že mu kyseliny rozleptávají játra nebo že se jeho orgány v těle pohybují. Spáchal sebevraždu ve vězení v roce 1980.
Více než dvoumetrový obr Edmund Emil Kemper, obdařen geniální inteligencí, ale během svého dětství trpěl strašlivým zneužíváním. Organizovaný vrah Kemper v sobě nese i prvky dezorganizovaného vraha: mrzačil své oběti a nezastavil se ani před kanibalismem a nekrofilií. Je si naprosto vědom toho, co spáchal a provádí na sobě autoanalýzu, když evokuje své činy. Ed Kemper je výjimka: on sám se vydal policii.
Matamorská sekta je vzácným případem skupiny sériových vrahů, něco na způsob Charlese Mansona a jeho "rodiny". Magické rituály, lidské oběti, mučení. Sekta byla řízena Adolfem de Constanzem a Sárou Aldretovou, jejichž styky vytvořili druh "šílenství ve dvou".
Jiné šílenství ve dvou představuje homosexuální pár, tvořený Ottisem Toolem a Henry Lee Lucasem. Jejich vražedná sága běží od jednoho konce USA k druhému a přináší na světlo problémy komunikace mezi místními policejními orgány. Toole, jehož IQ je velmi nízké, představuje dezorganizovaného zločince.

ALBERT FISH: KLIDNÝ DĚDEČEK
V pondělí 11. března 1935, na začátku soudního procesu s Albertem Fishem ve Westchesteru, byli diváci ohromeni nevinným vzhledem tohoto starce, kterého tisk překřtil na "Lidožrouta". Vyhublá tvář, řídké šedivé vlasy, úzký šedivý knírek, modré slzící oči, které se vyhýbaly kontaktu s davem. Jeho shrbené a unavené tělo jako by nepatřilo pětašedesátiletému muži. Byl šedivý, nevýrazný, banální. Na sobě měl špatně střižené šaty šedé barvy a pruhovanou, narychlo uvázanou kravatu kolem hubeného krku. Kontrast se zvěrstvy, z nichž byl obžalován v úvodní prokurátorově řeči, byl obrovský.
Chudá, ale soudržná rodina Buddových žila v jednom bytě v New Yorku se svými dvěma dětmi, desetiletou Grace a Edwardem, který si hledal práci přes léto. 27. května 1926 si podal inzerát: "Mladý, osmnáctiletý muž by rád pracoval na venkově. Kontaktujte Edwarda Budda, 15. západní ulice, číslo 406."
Wisteria Cottage: dům hrůzy
Na druhý den se u Buddových objevil jistý Frank Howard. Vlastnil farmu ve Farmingdale na Long Islandu, byl ženatý a měl šest dětí. Pěstoval hlavně zeleninu a jezdil traktorem. Howard najal Edwarda a vyplatil mu zálohu na plat, potom vysvětlil rodičům, že jeho sestra pořádá oslavu narozenin jednoho z jeho dětí a požádal Buddovi o dovolení vzít tam s sebou malou Grace. "Miluju děti," řekl. "A přivedu vám jí zpátky, ještě než se setmí." Buddovi váhali, ale nakonec Grace povolili odejít. Měla přece tak málo příležitostí, aby se mohla pobavit. Aby je uklidnil, dal jim Frank Howard adresu své sestry, která bydlela na Columbus Avenue, blízko 137. ulice. Buddovi nevěděli, že Columbus Avenue končí na 110. ulici.
Ruku v ruce zamířili Howard s dítětem ke stanici metra na 14. ulici. Cestou se domnělý farmář zastavil u stánku s novinami a vyzvedl si těžký, převázaný balíček, zabalený do tmavohnědého papíru. Poděkoval obchodníkovi, že mu ho pohlídal a strčil mu do ruky drobné. Když přijeli na Grand Central Station, nasedli muž a holčička do vlaku ve směru na Irvington v okrese Westchester. Když

dojeli na místo a vystoupili na nástupiště, malá Grace rychle vběhla zpátky do vlaku a o několik sekund později byla zpátky: "Balíček! Zapomněl sis balíček!" Z nádraží šli pěšky do Mountain Road v Greenburghu. Na konci ulice tam stál dům, stranou od ostatních, blízko lesa: Wisteria Cottage. Uvnitř to bylo cítit zatuchlinou a Howard přikázal Grace, aby si šla hrát ven, než přijde sestra.
V prvním patře byla místnost s odlepenými tapetami, chudě zařízená jedním stolem a dvěma houpacími židlemi. "Frank Howard" hleděl z okna na Grace, která trhala kytičky. Svlékl se do naha, rozbalil tmavohnědý balík a vyndal z něj to, co později ve svých přiznáních bude nazývat "nástroje Pekla": pilku, sekáček na maso a dlouhý řeznický nůž. Pak se vyklonil z okna a zavolal na Grace, aby přišla za ním. Později vypráve:
"Pečlivě jsem zavřel dveře pokoje, dokud nepřišla až nahoru. Pak jsem dveře otevřel. Když viděla, že jsem nahý, chtěla utéct. Chtěla seběhnout po schodech, ale chytil jsem ji. Řekla mi, že to poví mamince. Když jsem ji dostal do pokoje, položil jsem ji na zem na kus plátna, který jsem si připravil. Potom jsem ji vlastníma rukama uškrtil. Klekl jsem si jí na prsa, aby byla rychleji mrtvá. Pak jsem ji svlékl. Vzal jsem nůž a prořízl jsem jí krk. Mezitím jsem jí položil prázdný hrnec pod hlavu. Měla dlouhé vlasy a krev se jí do nich vsákla. Zbytek vytekl do hrnce, kterého jsem se později zbavil. Potom jsem její tělo rozřezal na tři kusy, nejdřív hlavu, pak trup těsně nad pupkem.
V lese stál altánek. Byly v něm čisté záchody, v nichž jsem schoval pár bílých botiček a uříznutou hlavu. Ověřil jsem si, že nějaký náhodný příchozí si jich nemůže všimnout. Trup a nohy jsem přibil na dveře a pak jsem je zavřel. Potom jsem si na zahradě umyl ruce ... Vrátil jsem se zpátky za čtyři dny. Tělo už začínalo smrdět. Oknem jsem vyhodil oba kusy, které byly v pokoji, pak jsem sešel dolů, sebral jsem je a srovnal k sobě u kamenné zdi za domem. Ale neschovával jsem je. Pak jsem přinesl hlavu, jejíž vlasy už byly ztvrdlé krví a položil jsem ji na stejné místo. Takhle bylo tělo prakticky celé. Pak jsem se vrátil domů." V popisu vraždy Grace Buddové, tak, jak figuruje v policejním hlášení, podepsaném Albertem Fishem, chybí některé příšerné detaily, které stařec na pokračování vyprávěl svému psychiatrovi, dr. Fredericu Werthamovi. Když Fish zbavil mrtvolu údů, odřízl část předloktí a pár dalších kousků, které zabalil do kapesníku. Z kapsy saka vyndal vatu, kterou polil benzinem do zapalovače, jenž si přinesl v malé lahvičce. Naklonil se dopředu, zastrčil si vatu do konečníku a sirkou ji zapálil.
Pod vlivem bolesti začal "Frank Howard" tančit a nesouvisle řvát, zatímco se pach spálené kůže mísil s měděným zápachem rozlité krve. Takovým způsobem dosáhl orgasmu a ejakulace.
Druhý den ráno, po návratu do New Yorku, se vydal do obchodu, kde si koupil kilo cibule, petržel, mrkev a tři kila brambor. V kuchyni vysypal obsah kapesníku na stůl a sekáčkem rozsekal část předloktí na čtyři kusy, pak je hodil do hrnce s vodou, do něhož už předtím nasypal zeleninu a dochutil bujónem. Po devět dní tak jedl různé části těla Grace Buddové. Někdy si znovu nařezal cáry masa. Aby zpestřil svůj jídelníček, pekl si na slanině pruhy masa, které odřízl z hýždí. Svému psychiatrovi se přiznal, že tohle jídlo ho udržovalo ve stavu permanentního orgasmu, o kterém v noci snil. Znovu se viděl v okamžiku zločinu, kdy si spálil konečník.
"Bolest je tak nádherná. Jen kdyby to aspoň tak nebolelo!"
Vyšetřování přešlapuje na místě
Navzdory houževnatosti detektiva Williama Kinga, vyšetřování ani po několika letech žádné výsledky nepřineslo. Nikdo nechápal, proč byla Grace Buddová unesena: Buddovi měli tak nízké příjmy, že by nemělo smysl je vydírat a ostatně žádnou žádost o výkupné rodina nedostala. Tisk se k případu pravidelné vracel díky vlně únosů, která zatopila zemi. Rozhořčení veřejnosti dosáhlo kulminačního bodu v souvislosti s únosem děťátka Charlese Lindbergha 1. března 1932. Policie vyšetřovala podezřelé a ztrácela se na nekonečných falešných stopách. 11. listopadu 1934, více než šest let po únosu, případ Grace Buddové znovu vyletěl na povrch. Její matka, Delia Buddová, dostala tento dopis:
Milá paní Buddová!
V roce 1894 jeden můj kamarád sloužil jako námořnk na lodi Tacoma pod kapitánem Johnem Davisem. Loď vyplula ze San Francisca do Hongkongu. Když dopluli na místo určení, můj přítel a jeho dva druzi se rozhodli vydat na pevninu a opít se. Když se vrátili, loď už odplula bez nich. V té době panoval v Číně hladomor. Jakýkoliv druh masa se prodával mezi jedním až třemi dolary za libru. Ti nejchudší trpěli tolik, že prodávali řezníkům své děti, mladší dvanácti let, aby je naporcovali a prodali dál. V jakémkoliv obchodě člověk mohl dostat steak, kotletu, nebo ragú. Podle vašeho výběru vám uřízli kus z nahého těla chlapce nebo dívky. Zadek, který je nejlibovější částí, se prodával jako zadní hovězí a

byl nejdražší. John zůstal v Hongkongu tak dlouho, že v sobě objevil chuť na lidské maso. Když se vrátil do New Yorku, unesl jednoho sedmiletého a jednoho jedenáctiletého kluka a odvedl je k sobě domů. Svlékl je a svázané je strčil do skříně. Mnohokrát, ve dne v noci, je bil přes zadek a mučil je, aby jejich maso změkčil. Nejdřív zabil toho staršího, protože jeho zadek byl masitější. Každou část jeho těla, s výjimkou hlavy, kostí a vnitřností, uvařil a snědl. Dítě bylo opečeno v troubě (celý jeho zadek), uvařeno, usmaženo a rozsekáno do omáčky. Ten menší chlapec prošel tím samým. V té době jsem bydlel v čísle 409 na 100. východní ulici, po pravé straně. John mi o svých delikatesách z lidského masa tak často vyprávěl, že jsem se rozhodl také ochutnat. V neděli 3. července 1928 jsem přišel k vám, do čísla 406 na 15. západní ulici. Přinesl jsem sýr a jahody. Obědvali jsme společně. Grace se mně posadila na kolena, objala mě. Rozhodl jsem se ji sníst. Vymyslel jsem si narozeniny a vy jste jí povolila, aby šla se mnou. Odvedl jsem ji do jednoho opuštěného domu ve Westchesteru, který jsem objevil. Když jsme tam přišli, řekl jsem jí, aby zůstala venku. V prvním patře jsem se svlékl do naha, abych se neumazal od krve. Když jsem všechno připravil, šel jsem k oknu, abych zavolal Grace. Až do jejího příchodu jsem se schoval do skříně. Když viděla, že jsem nahý, rozplakala se a chtěla utéct. Chytil jsem ji. Hrozila, že to všechno řekne mamince. Svlékl jsem ji. Hodně se bránila, kousala a škrábala. Uškrtil jsem ji, pak jsem ji rozřezal na kousky a maso jsem si odnesl domů, kde jsem ho uvařil a snědl. Ani vám nemůžu vypovědět, jak byl její zadeček, upečený v troubě, libový a delikátní. Trvalo mi devět dní, než jsem ji celou snědl. Neznásilnil jsem ji, ačkoliv bych býval měl příležitost, kdybych si to přál. Zemřela jako panna.
Tenhle dopis, nebo spíš jeho obálka poskytla stopu. Hlavička byla nešikovně přeškrtána a detektiv William King velmi rychle dešifroval adresu "New York Private Chauffers Benevolent Association" se sídlem v Lexington Avenue, číslo 627. Bohužel, při vyšetřování se zjistilo, že žádný z členů asociace nezná "Franka Howarda", ani nikoho jiného, kdo by odpovídal jeho fyzickému popisu. "Vždycky jsem toužil způsobit si bolest."
Detektiv William King si pozval všechny členy asociace. Jeden mladý muž jménem Sicowski, dobrovolný domovník, se přiznal, že šest měsíců předtím ukradl několik obálek a hlavičkových papírů a odnesl si je domů na Lexington Avenue. Ale tam také nikdo "Franka Howarda" neznal. King znovu vyslýchal mladého muže. V té době ještě bydlel na své staré adrese, v zařízeném pokoji, v čísle 200 na 52. východní ulici. Sicowski si vzpomněl na jeden detail: když se stěhoval, nechal obálky na poličce. Když detektivové zkoumali registr nájemníků zařízených pokojů, přišli na to, že pokoj byl pronajat nějakému starci, jehož popis odpovídal "Franku Howardovi". Muž se zapsal pod jménem Albert H. Fish. Ale Albert Fish neočekávaně opustil svůj nájem 11. listopadu, v den, kdy paní Delia Buddová dostala dopis. Přesto si King zachoval záblesk naděje, protože Fish řekl majiteli, že čeká šek na pětadvacet dolarů od svého syna a že si pro něj přijde. Detektivu Williamu Kingovi už stačilo jen čekat. Spolu s několika kolegy se schoval do jednoho pokoje v čísle 200 na 52. východní ulici. 4. prosince ho upozornil inspektor z poštovní služby, že dopis, adresovaný na jméno Albert Fish, právě přišel do třídícího poštovního centra.
13. prosince 1934 přišel nějaký stařec, aby si vyzvedl svůj šek. William King ho zatkl. Když Albert Fish spatřil detektivy, pohrozil jim břitvou, ale King mu jediným pohybem tuhle směšnou zbraň vyrazil z ruky. Zatčení ukončilo šestileté vyšetřování a policista se spokojil jenom tím, že řekl: "Konečně tě mám."
Albert Fish skoro okamžitě přiznal, že je "Frank Howard", autor vraždy Grace Buddové, ale jeho doznání tím nekončilo. Případ Buddové odhalil existenci zasvěcenou vraždám a nejšílenějším perverzitám.
Albert Fish se narodil v roce 1870 a ve věku pěti let mu na nádraží Pennsylvania Station zemřel otec na infarkt. Jeho matka musela pracovat, aby uživila dvanáct dětí. Albert se ocitl v sirotčinci St.John's Refuge, kde se stal velmi rychle nestálým a nervózním dítětem. Počurával se, přecpával se jídlem, neustále utíkal. Jak jsme se dověděli od dr. Frederica Werthama, ve dvou generacích rodiny Fishů byli mentálně postižení. Dva z Albertových strýců zemřeli v psychiatrických léčebnách - jeden z nich trpěl "náboženskou psychózou". Albertova matka slýchala na ulici hlasy a měla vizuální halucinace. Jeden z jeho mladších bratrů, popisovaný jako "slabého ducha", zemřel na hydrocefalitidu. Další bratr byl alkoholik nejvyššího stupně, jedna sestra byla dementní. Po škole, kterou Albert dokončil jen obtížně, nikdy nesehnal kvalifikované zaměstnání. Jako adolescent pracoval v obchodě a pak se učil malířem pokojů. Tato profese mu posloužila jako záminka, aby mohl uspokojovat své perverzity a zůstat nepotrestán. Díky nejbanálnějšímu vzhledu zůstával takřka neviditelný pro oči eventuálních svědků.

Ve věku pěti let byl Albert Fish často trestán ředitelkou sirotčince, která děti bila na holý zadek. Cítil v tom takovou radost, že to vždycky zařídil tak, aby byl trestán co nejčastěji. Rád se také zúčastňoval trestání jiných dětí. Ostatní sirotci si z Alberta dělali legraci, protože výprask v něm vždycky vyvolal erekci. Sirotčinec byl pro chlapce i dívky a konverzace se v něm často točila kolem sexu. Albert začal velmi brzy onanovat a začaly ho přitahovat i ostatní, perverznější sexuální hry. Spolu s kamarády ho napadlo, že zapálí koňský ocas, který předtím polili benzinem. Tento incident dítě velmi poznamenal, a když ve věku sedmi let opouštěl sirotčinec, přitahoval ho sadomasochismus. "Vždycky jsem toužil způsobovat bolest druhým a chtěl jsem, aby mi i oni ubližovali. Celý život jsem miloval všechno, co bolelo."
Když se vrátil k matce, která dostala zaměstnání ve státní správě, prodělal Albert Fish vážný pád, když lezl na strom. Od té doby cítil závratě, bolesti hlavy, neodbytné koktání. Dál se počurával v posteli a spolužáci se mu vysmívali. V té době si také změnil křestní jméno a z Hamiltona se stal Albertem, aby se vyhnul výsměšné přezdívce "Ham and Eggs". Jeden z jeho starších bratrů, který byl námořníkem, mu ukázal kresby nahých mužů a žen a vyprávěl mu o svých dobrodružstvích s kanibaly. Albert svého bratra nutil, aby mu tyhle historky neustále opakoval a v noci si o nich snil. Začal sledovat černou kroniku v novinách a vystřihoval si detailnější články. Když ho William King zatkl pro vraždu Grace Buddové, našel u Alberta velkou sbírku výstřižků o Fritzovi Haarmanovi, "Řezníkovi z Hannoveru", což byl sériový vrah kanibal. Objevil rovněž spisy Edgara Allana Poea, jejichž stránky byly velmi opotřebované, hlavně kolem povídky Jáma a kyvadlo: samozřejmě, protože to je dlouhé líčení popravy...
V roce 1882 se Albert Fish seznámil s mladým telegrafistou, který ho vzrušoval tím, že mu vyprávěl o svých dobrodružstvích v bordelech. Udržovali spolu homosexuální styky. Milenec Alberta nutil pít svou moč a jíst exkrementy. Když se Albert v roce 1890 usadil v New Yorku, stal se z něj mužský prostitut a víkendy trávil tím, že navštěvoval veřejné lázně nebo koupaliště, aby tam mohl pokukovat po dětech. V té době znásilnil prvního chlapce, zatímco jeho první vražda nesla datum 1910, kdy ve Wilmingtonu zabil jednoho homosexuála. V roce 1898 navštívil s jedním ze svých milenců muzeum voskových figur a byl fascinován lékařským obrazem, který ukazoval rozpůlení penisu. Několikrát se do muzea vrátil a trávil celé hodiny před tímto penisem "rozpůleným ve dví.
Obscénní korespondence
Ve svém psychiatrickém hlášení sestavil dr.Wertham seznam sexuálních perverzit Alberta Fishe: sadismus, masochismus, bičování aktivní i pasivní, autokastrace a kastrace ostatních, exibictonismus, voyerismus, akty vpi-chování, pedofilie, homosexualita, koprofágie, ondinismus, fetišismus, kanibalismus a hyperhedonismus. V roce 1898 se Fish oženil s mladou, devatenáctiletou ženou, která mu dala šest dětí a která ho po dvaceti letech manželství opustila. Albert se nestaral o rozvod a ilegálně se oženil ještě třikrát. O své děti se staral a vychovával je sám, i když měl občas velké finanční problémy. Ve chvíli, kdy byl zatčen, opět neměl zaměstnání a detektiv William King, který se slitoval nad malými dětmi, jež byly viditelně špatně živené, jim dal peníze, aby si mohly jít koupit něco k jídlu. Fish také miloval svých pět vnoučat, ale jeho láska byla poznamenána, jako ostatně všechno, jeho perverzními sklony, o čemž svědčí dopis, adresovaný vnučce Mary Nicholsové:
Moje zbožňovaná Mary, můj miláčku!
Dostal jsem tvůj nádherný dopis. Býval bych ti odpověděl už dávno, ale mezi rentgeny, lékaři a mým advokátem jsem velmi zaneprázdněný. A pak, víš, že mi je už 65 a moje oči už nejsou to co kdysi. Tak můj zbožňovaný miláček bude mít osmadvacátého 18. Rád bych byl u toho, protože ty víš dobře, co bych ti dal. Počkal bych, až si lehneš do postele a pak bych ti přišel pěkně nařezat a přišil bych ti osmnáct ran na tvůj holý zadek ... Mary, miláčku, za několik dnů dostanu důchod a pak ti pošlu 20 dolarů. Nemůžu ti koupit hodinky, ale takhle si je vybereš sama. Doufám, že tvoje drahá Maminka, kterou zbožňuji a kterou mám rád pořád se má líp. Vyprávělas mi, že chodíš na zápasy. Tady v New Yorku jsou pořád. Na gymnáziích a v YMCA jsou velké bazény. Když se tam nějaký chlapec nebo mladý muž chce vykoupat, musí se svléknout a plavat nahý. Jeden z největších bazénů v USA je v YMCA na 8. avenue nebo na 57. západní ulici. Někdy je tam víc než 200 mužů a chlapců úplně nahých. Kdokoliv se tam může jít podívat za 25 centů. A ty víš velmi dobře, můj zbožňovaný miláčku, že většina dívek se ráda dívá na nahé chlapce. Zvlášť na velké chlapce. A víš, moje drahá Mary, co všechno dívky dělají, aby se toho představení mohly zúčastnit? Mnohé mají mužské účesy. Oblékají se do šatů svých bratrů a na hlavy si nasazují čepice. Velmi často se chlapec, když vyleze z vody, dostane do blízkosti dívky, převlečené za

chlapce. Je tak blízko, že se dívka může dotknout jeho nahého těla. Většina mužů a chlapců ví, že se na ně dívky dívají, ale je jim to jedno. Dávej si pozor, až půjdeš ven, hlavně když bude sníh. Nezapomeň si obout ty boty s kaučukovou podrážkou. Teď bych se, můj miláčku, velmi rozzlobil, kdybys mi co nejdřív neposlala další z tvých nádherných dopisů. Jestli mě necháš čekat, přijdu tě navštívit a pořádně ti nasekám - ty víš kam!
Mary Nicholsová byl citována jako svědek obhajoby. Při procesu vyprávěla o různých hrách, jichž se musela na příkaz svého dědy zúčastňovat, spolu se svými bratry a sestrami:
"V té době mi bylo dvanáct let a on nás nutil hrát Buck-Buck, How Many Hands Up." Vysvlékl se donaha a nechal si jen tmavohnědé spodky. Potom si klekl na všechny čtyři doprostřed pokoje. Dal nám do ruky hůl a museli jsme si mu sednout na záda. Pak jsme mu museli malovat prsty na záda číslo od jedné do deseti. Když ho neuhádl, což se stávalo vždycky, dali jsme mu holí tolik ran, kolik odpovídalo číslu... Maminka se těch her vždycky zúčastňovala. Hráli jsme to každý večer, vždycky skoro hodinu... Taky jsme hrávali "Sack of Potatoes Over". Zase měl na sobě jenom spodky. Pak jsme mu vylezli na ramena a on nás spouštěl dolů po svých zádech. Cestou jsme ho museli škrábat nehty. Když byla hra u konce, měl vždycky záda úplně rudá. Jednou chtěl, abychom si strkali jehly pod nehty, ale to nás moc bolelo, a tak jsme toho nechali... Když se setmělo a hry byly u konce, vždycky šel na záchod a přinesl roli toaletního papíru. Pak ho uprostřed místnosti zapálil. A tohle dělal každý večer."
Jiný člen rodiny upřesnil, že stařec spával několik nocí za sebou na koberci v salonu. Když se ho zeptali, proč to dělá, oznámil, že mu to přikázal sv. Jan Křtitel.
Fish si vystřihoval inzeráty z novin nebo ze sňatkových kanceláří a pak psal pozoruhodnou spoustu obscénních dopisů, v nichž používal různé pseudonymy. Nejčastěji se podpisoval jako Frank Howard, Robert Hayden, Thomas A. Sprague nebo John W. Pell. Představoval se často jako režisér hollywoodských filmů. Některé z těchto dopisů se uchovaly v archivu okresu Westchester. Tady je několik výňatků:
Byl bych rád, kdybyste mě teď mohla vidět. Sedím na židli. Cítím bolest v zádech, těsně nad hýžděmi. Až mě svléknete, budete moct obdivovat dokonalou formu. Moje slaďounké srdíčko, už ochutnávám vaše lahodné čuránky a vaše lahodné kakání. Musíte se vyčurat do skleničky a já to pak před vámi vypiju do poslední kapky. Řekněte mi, až se vám bude chtít na velkou stranu. Položím si vás do klína, vyhrnu vám sukni, abych mohl líbat vaše kalhoty a přitisknout ústa na vaši rozkošnou slaďounkou prdelku abych mohl spolykat vaše máslové buráčky, jakmile se objeví, čerstvé a teplé současně. Tak takhle se to dělá tady v Hollywoodu.
[1929]
Můj jediný syn Bobby se stal v devíti letech mrzákem díky záchvatu infantilní paralýzy. Pro svoje dobro musí být pravidelně bičován devítiocasou kočkou. Ale ujišťuji vás, že se nepočurává ani nepokakává do postele nebo do kalhot. Řeknu vám, až bude potřebovat jít na záchod, ať už kvůli č. 1 nebo kvůli č.2. Kvůli č.1 mu musíte rozepnout kalhoty a vyndat mu jeho malého ptáčka. Vzadu stačí rozepnout tři knoflíky. Ušetříte čas a nebudete ho muset celého svlékat. Je to pohodlné i kvůli výprasku ... Doktor oznámil, že tři nebo čtyři pořádné výprasky na jeho nahý zadek mu udělají moc dobře, protože je moc masitý na tom místě. Moc mu to
pomůže. Odpovězte mi, jestli nebudete váhat použít hůl nebo devítiocasou kočku, až to bude potřebovat.
[1930]
Moje drahá a líbezná holčičko Grace,
Právě jsem dostal tvůj dopis, ve kterém mě oslovuješ Milý Roberte. Moje slaďounké srdíčko, ulovila jsi mě. Jsem tvůj otrok a všechno co mám patří tobě. Čurák -koule - zadek a všechny peníze, které si přeješ. Jenom kdybys byla moje roztomilá ženuška, neměla bys ze mne strach. O děvenko mého srdce, jak bych tě zbožňoval: jak. Objímání-šukání-výprasky, pak bych tě ZULÍBAL tam. kam jsem tě nařezal. Na tvou rozkošnou, boubelatou. krásnou prdelku... Už bys nepotřebovala toaletní papír, aby sis utírala svou boubelatou prdelku, protože bych všechno spolykal a pak bych lízal tvou rozkošnou prdelku svým jazykem, až by byla úplně čistá!
Robert Hayden [9. listopadu 1934]
Milá paní,
Jsem vdovec se třemi chlapci 13-15-19. Chtěl bych je dát do penzionátu, aby ti dva mladší mohli dokončit školu. Chci slušnou stravu, čisté postele a vyprané prádlo. Dávám přednost vdově, která má dostatečně starou dceru, aby jí mohla

pomoct. Henry a John mi způsobili hromadu problémů tím, že chodili za školu. Jejich ředitelka, paní Bruceová, mě ujistila, že kdyby to byli její vlastní synové, dala by každému z nich pořádný výprask každý den a celý měsíc a John by měl nárok ještě na přídavek devítiocasou kočkou, než by šel spát. Je to hlavně on, koho je potřeba kárat. Já sám na to nemám čas a navíc si myslím, že vyplácet děti je práce pro ženu. Toužím po mateřské ženě, která může a přeje si na sebe vzít celou zodpovědnost za ty chlapce. Ať koukají poslouchat a když si nebudou chtít věšet kalhoty, potrestejte je pořádným výpraskem. Neváhejte jim poznamenat kůži a poslužte si devítiocasou kočkou, kdy si vy budete myslet, že je to nutné. Robert je mdlého rozumu v důsledku pádu. Ačkoliv mu brzy bude pětadvacet a je statný a silný, je snadnější mu dát na zadek nebo ho zbičovat než Henryho. Ten kolem sebe kope, když je tak potrestán. Chci ženu, která může bít jednoho, nebo i všechny tři najednou, když to bude nutné. Náš doktor říká, že když Bobby nebude bit přes zadek nebo bičován, stane se náladovým a mohlo by se opravdu stát, že by ztratil rozum. Proto musí být také bit. Teď je ve Philadelphii a stará se o něj jedna černá žena, kterou znám už pětadvacet let. Má sedmnáctiletou dceru a obě ženy ho trestají enormě. Henry a John jsou v Upper Darby Pa; starají se o ně dvě sestry, ještě mladé dívky. Obě dvě vedou penzion pro Chlapce a dívky, kterým ještě není sedmnáct let. Jsou velmi přísné a všichni chlapci nebo děvčata, kteří neposlouchají, jsou potrestáni výpraskem před celou třídou. John je na svůj věk velký chlapec a hrozně se stydí, když musí spustit kalhoty a nechat si nařezat na zadek před mnoha mladými dívkami. Chci místo, kde mohou být všichni spolu. Jsem připraven vám zaplatit 35 dolarů týdně za všechny tři a přídavek 15 dolarů, když budu přítomen. Ale vezmete si je na starost a musíte mě ujistit, že použijete smeták nebo devítiocasou kočku. Přeji si ženu, která nebude v rozpacích, když bude muset svlékat Bobbyho, podobně jako Johna a Henryho. Tak jestli vás to zajímá, napište mi, kudy se jede do vašeho ústavu.
A.H.Fish [21. listopadu 1934]
Sedmadvacet háčků na ryby zabodnutých do těla
Z čistého masochismu si Fish ukládal různé tresty, jako že se bodal trny na růžích do přirození a pak jedl okvětní lístky. Nejspektakulárnější ze všech těchto aktů bodání a píchání bylo, že si umístil rybářské háčky do různých částí těla, především v pánevní oblasti a kolem genitálií. Po jeho zatčení odhalil 28. prosince 1934 rentgen sedmadvacet háčků, z nichž některé byly zapíchnuté do těla už několik
let. Některé z nich se nacházely v zónách extrémně nebezpečných pro Fishovo fyzické zdraví, těsně vedle tračníku, konečníku nebo žlučníku. Jeden z jeho synů během procesu oznámil, že další háčky našel schované v knize povídek Edgara Allana Poea, na začátku Dobrodružství Arthura Gordona Pyma.
V roce 1922, v padesáti dvou letech, se Albert Fish stal obětí náboženských halucinací. Chvílemi chodil dokola a křičel: "Jsem Kristus!" a pokoušel se smýt ze sebe své hříchy tak, že se sebetrýznil nebo praktikoval lidské oběti.
"Šťastní jsou ti, kteří vezmou svoje děti a rozbijí jim hlavu kameny. Slyšel jsem hlasy, které mi tohle říkaly. Když jsem nerozuměl, pokoušel jsem se zbytek doplnit četbou bible. Požehnaní jsou lidé, kteří bičují svého syna, aby ho napravili, protože za to bude odměněn. Tahle myšlenka na lidskou oběť ke mně přišla od Abrahama nabízejícího svého syna Izáka. Vždycky jsem věděl, že budu muset také nabídnout dítě jako oběť, abych se potrestal za ohavné skutky a hříchy, které jsem spáchal před očima Boha. Měl jsem vize zmučených těl jako někde v Pekle."
Rodina Fishova tušila některé ze starcových sexuálních perverzit. Jeho nejstarší syn Albert Jr. o tom svědčil během procesu. V roce 1929, když se vrátil do bytu, o který se dělil se svým otcem na 74. ulici, učinil zvláštní objev pod kuchyňskou výlevkou. Nohou se uhodil o podomácku vyrobený obušek, asi šedesát centimetrů dlouhý, který byl ukončen vyčnívajícími hřeby. Když si ho třicetiletý Albert Jr. prohlédl zblízka, našel na něm stopy krve a promluvil si o tom se svým otcem. Ten na jeho otázky nejdřív odmítl odpovědět, ale když na nich syn trval, nakonec se přiznal: "Používám ho já sám. Občas cítím nezadržitelné chvění, a pokaždé, abych se toho zbavil, mučím se tímhle obuškem."
Oba muži už o tom nemluvili, ale jednoho dne v roce 1934 přistihl Albert Jr. svého otce v plné akci. Stařec stál úplně nahý uprostřed pokoje se zavřenými okenicemi. Jednou rukou onanoval a druhou se bil přes záda
okovaným obuškem. Při každé ráně vyskočil a zařval bolestí. Obličej měl splavený potem a krev mu tekla po hýždích dolů.
Jiná část svědectví Alberta Fishe Jr. vzbudila takovou senzaci, že novináři starce poctili pseudonymem "Moon Maniac". Někdy uprostřed noci, v níž byl měsíc v úplňku, dostával Albert St. nezadržitelnou chuť na syrové maso. Podle jeho syna "obličej mu strašně zrudl, což bylo spíš bizarní, protože ve dne vůbec

nevycházel ven. Výraz jeho očí působil dojmem, že spatřil něco, z čeho měl strach. Jako kdyby ho někdo pronásledoval."
Albert Fish byl oficiálně zatčen osmkrát v letech 1902 až 1933. Poprvé za pokus o podvod. Jindy za to, že kradl z pokladny v obchodě, v němž pracoval. Kvůli nekrytým šekům byl odsouzen k podmíněnému trestu. Frenetické rozesílání obscénních dopisů ho stálo devadesát dní vězení. Třikrát pobýval rovněž v psychiatrických ústavech. V roce 1930, dva roky po vraždě Grace Buddové, byl propuštěn z jednoho z nich s diagnózou: "Není blázen, ani nebezpečný. Jedná se o psychopatickou osobnost, se sexuální charakteristikou." Šest měsíců po svém osvobození z nemocnice v Bellevue, byl znovu zatčen policií, protože poslal obscénní dopis ředitelce jedné soukromé školy. Když policie prohledala jeho byt, objevila další dopisy, schované pod matrací, dále devítiocasou kočku a mrkev s frankfurtským párkem, který byl v úplném rozkladu a z jeho smradu se zvedal žaludek. Když jeden z policistů zkoumal zblízka mrkev a párek, konstatoval, že obě věci jsou pokryty fekáliemi. Znechuceně se na to zeptal starce: "Cpu si je do zadku," ušklíbl se Fish. To ho stálo desetidenní pobyt v psychiatrické léčebně.
"Aspoň sto obětí
Když se ho dr.Wertham zeptal, na kolik dětí zaútočil, Albert Fish odpověděl: "Aspoň na sto." Jako v případě Jeffreye Dahmera, "Kanibala z Milwaukee", většina Fishových obětí pocházela z nejubožejších vrstev populace.
Byly to hlavně černošské děti, protože podle Fishe, policie se o ně starala jen málo, když zmizely. Několikrát si zaplatil služby jedné černé holčičky, které platil pět dolarů vždycky, když mu přivedla malého chlapce. Podle jejího vyjádření jezdil po třiadvaceti státech, "od New Yorku po Montanu. A v každém státě měl nějaké dítě." Někdy musel rychle odjet, protože "kolem zmizení dětí začaly kolovat řeči." Dokonce byl několikrát vyšetřován, ale nikdy se nestal reálně podezřelým, protože měl "tak nevinný vzhled."
Po svém zatčení a po doznání k vraždě Grace Buddové, přiznal Albert Fish další spáchané zločiny, ale nemohl specifikovat ani jejich ráz ani jména obětí. Detektiv William King ho jen ve státě New York podezříval z pěti dalších vražd holčiček, ve čtvrtích Brooklyn a Bronx: Florence McDonneltové, Barbary Wilesové, Sadie Burrough-sové a Heleny Sterlerové. Pátá oběť, jedenáctiletá Yetta Abramowitzová, byla znásilněná, pobodaná a uškrcená na střeše jednoho činžáku. Předpokládaný vrah Heleny Sterlerové, černý tulák jménem Lloyd Price byl zatčen, odsouzen k smrti a popraven, ačkoliv stále tvrdil, že je nevinen. Policie teď z tohoto zločinu začala podezřívat Fishe. Vyšetřující soudce tvrdil, že Albert Fish zabil šestnáct až sto obětí, s čímž souhlasil i detektiv William King. Dr. Frederic Wertham byl přesvědčen, že počet dětí, zavražděných jeho pacientem, by mohl jít až do několika set, možná dokonce až kolem 400 obětí, což by z Fishe udělalo nejplodnějšího zločince všech dob.
Během příprav procesu, Fish napsal dopis svému obhájci Jamesovi Dempseymu, v němž se přiznal, že 11. února 1927 zabil čtyřletého Billa Gaffneyho:
Existuje veřejná skládka v Astorii, na Riker Avenue. Už léta tam lidé vyhazují hromadu věcí. Tady je můj plán: před několika lety jsem žil v čísle 228 na 81. východní ulici, v posledním patře. Předpokládejme, že se vám přiznám, že jsem... malého Gaffneyho (sloveso ve Fishově dopisu chybí") stejným způsobem jako holku B. Nic to nezmění, protože jsem už obviněný ze zločinu.
Nicméně musím připustit, že řidič tramvaje, který mě identifikoval v doprovodu malého chlapce, měl pravdu. Můžu vám říct, že jsem v tu chvíli hledal uspokojivé místo, abych vykonal svou práci.
Vydal jsem se proto na skládku v Riker Avenue. Je tam opuštěný dům, nedaleko od místa, odkud jsem ho přivedl. Ten dům jsem maloval pro jeho majitele několik let předtím. Byl to kovář. Zapomněl jsem jeho jméno, ale můžete se zeptat mého syna Henryho, který mu kupoval auto. Otec toho člověka žil v domě. Gene, John a Henry mně pomáhali malovat. V té době tam na silnici parkovalo pár starých aut.
Tam jsem přivedl chlapce. Nejdřív jsem ho svlékl, pak jsem mu spoutal ruce a nohy a udělal jsem mu roubík z kusu špinavého hadru, který jsem tam našel. Potom jsem spálil jeho šaty, boty jsem vyhodil do odpadkového vozu a vrátil jsem se domů tramvají až na 59. ulici. Byly dvě hodiny ráno a zbytek cesty jsem šel pěšky.
Druhý den ráno, kolem druhé hodiny odpoledne jsem si přinesl svoje nástroje a také pořádnou devítiocasou kočku. Vyrobenou doma. S krátkou rukojetí. Rozřízl jsem jeden svůj pásek na dva kusy, pak jsem z každé poloviny nařezal šest pruhů, kolem dvaceti centimetrů dlouhých.
Bičoval jsem jeho zadek, až mu krev tekla po nohách. Uřízl jsem mu uši, nos, zvětšil jsem mu pusu od ucha k uchu. Vyndal jsem mu oči z očních důlků. V tu chvíli už byl mrtvý. Zabodl jsem mu nůž do břicha a k ráně jsem přiložil ústa,

abych vypil krev.
Sebral jsem čtyři staré pytle na brambory. Pak jsem mu uřízl ruce a nohy. Přinesl jsem si s sebou kleště. Sloužily mi k tomu, abych mu uštípl nos, uši a několik kousků masa z jeho břicha. Pak jsem přeřízl trup těsně pod pupkem. Potom nohy asi pět centimetrů pod jeho zadkem. Nařezal jsem hlavu, ruce, paže a nohy pod koleny.
Všechno jsem to dal do pytle s kamením, zavázal provázkem a hodil jsem to do stojaté vody rybníku, který uvidíte u silnice, když pojedete na North Beach. Voda je tam hluboká kolem metru a půl. Hned se to potopilo.
S masem jsem odjel domů. Měl jsem předek těla s kousky, které mám nejradši. Jeho ptáčka, varlata
a roztomilý, pěkně baculatý zadeček, abych si ho mohl upéct v troubě a sníst. Z uší, nosu a kousků obličeje a břicha jsem připravil ragú. Dal jsem do něj cibuli, mrkev, turín, celer, pepř a sůl. Bylo moc dobré.
Pak jsem rozřízl hýždě, ptáčka a varlata na dvě půlky a umyl jsem je. Jídlo jsem strčil do trouby a zapálil jsem ji. Pak jsem uřízl plátky slaniny a položil jsem je na obě půlky hýždí. Oloupal jsem čtyři cibule a asi po čtvrt hodině jsem na maso nalil asi půl litru vody, aby pustilo šťávu, než tam dám cibuli. Pravidelně jsem maso zaléval šťávou na dřevěné lžíci. Aby maso bylo lepší a šťavnatější. Za dvě hodiny byly hýždě pěkně opečené. Nikdy jsem nejedl pečenou krůtu, která by byla aspoň z poloviny tak dobrá, jako jeho rozkošný, buclatý zadeček. Jídlo jsem měl na čtyři dny. Jeho ptáček byl skvělý, ale varlata byla moc tvrdá: nemohl jsem je rozkousat. Hodil jsem je do záchoda.
Můžete dát tenhle dopis mým dětem a když to bude nutné, budu o tom svědčit. Mohl bych vyprávět detaily, jako kdybych diskutoval o čase, co způsobil. Místo, které jsem popsal je ideální pro takový čin. A když budete mluvit s novináři, řekněte jim, že Bůh mi přikázal, abych smyl své hříchy a abych se mu vydal na milost a nemilost. Zaveďte je k té skládce. Budou jako blázni. Jaká nová senzace! Gene, John a Henry, kteří se mnou v tom domě pracovali, vám moje slova potvrdí. Nebo si myslíte, že bych měl zavolat otce Malleta z kostela Díkůvzdání Panně Marii ve White Plains a vyzpovídat se mu? Pak řeknete všechno. Napište mi, abych věděl, co vy chcete, abych udělal. Jestli vám to může pomoct, zeptejte se ředitele věznice Caseyho nebo doktora (symptomy otravy olovem), cela l-b-14, volání o pomoc v 7 hodin večer.
Když jsem byl na hlavním oddělení policie, od 13 do 14 prosince, ještě jsem nic nepřiznal. Když důstojník F. W.King opustil vyšetřovací místnost, seržant Fitzgerald mě surově uhodil do břicha, ačkoliv jsem seděl. Můžu vám to ukázat během návštěvy. Řekl mi, i když jsi stařec, jestli se k ničemu nepřiznáš, vezmu tě s sebou dolů a tam ochutnáš můj obušek. Chtěl bych, abyste vy si ho vzal kvuli mně na paškál.
Požádejte důstojníka Kinga, aby vám dal můj mučící obušek. Má ho. Dokáže to stav mého ducha. Je to prkýnko s vyčnívajícími hřebíky. "Líbilo se mi, když jsem je slyšel křičet bolestí." Fish detailně vysvětlil Werthamovi, jak to zařizoval, aby vylákal své malé oběti do sklepů činžáků, v nichž pracoval jako malíř pokojů. Nabízel jim pamlsky nebo drobné peníze. Vždycky je svázal, než je znásilnil a zbil. Někdy je několik dnů za sebou mučil, než je zabil a uřízl jim údy. Někdy jim dával roubík, "ale radši jsem to nedělal, protože se mi líbilo, když jsem je slyšel křičet bolestí." Jedna z nejhorších příšerností, spáchaných Fishem, se odehrála v roce 1911 v Saint Luis. Seznámil se tam s Keddenem, devatenáctiletým tulákem, hezkým, ale mentálně retardovaným chlapcem.
"Cestoval z jihu nákladním vlakem, který vezl banány. Ve vagónu s ním bylo pět černochů a veškerý čas trávili tím, že se bavili všemi možnými sexuálními aktivitami, hlavně felací a homosexualitou.
Seznámil jsem se s ním a vzal si ho domů. Byl pokrytý vším možným hmyzem. Oholil jsem mu všechny chlupy, i ty z podbřišku. Asi dva až tři týdny jsme dělali spoustu sadistických a masochistických věcí. Bičoval mě a hráli jsme si na erotické hry - otec a syn, profesor a jeho žák. Čural na mě a já jsem jeho čuránky pil nebo jsem jedl jeho exkrementy a pak jsem ho přinutil, aby to dělal také.
Naše hry byly čím dám tím sadističtější. Několikrát jsem mu pořezal zadek, abych se napil jeho krve. Jednoho dne jsem ho přivázal na židli a zařídil jsem to tak, aby měl erekci. Pak jsem vzal nůžky a začal jsem mu stříhat penis, ale změnil jsem názor. Chlapec vypadal, že strašně trpí a já jsem nemohl snést jeho pohled plný bolesti. Převázal jsem mu jeho poraněný úd, položil jsem mu na postel deset dolarů a utekl jsem do jiného města."
Odsouzený k smrti
22. března po čtyřhodinovém jednání vynesla porota svůj verdikt: Albert Fish, navzdory evidentním důkazům šílenství, je odsouzen k smrti. Fishova reakce byla

na úrovni jeho osobnosti:
"Jaká to bude radost umřít na elektrickém křesle! To bude úžasné mrazení. Jediné, které jsem ještě nikdy nezkusil." Pak, po chvilce váhání dodal: "Ale to není dobrý výrok. Víte, já opravdu nejsem duševně zdráv. A moje ubohé děti, co si beze mne počnou?"
I přes poslední pokus dr. Frederica Werthama a Fishova obhájce Jamese Dempseyho, byla poprava stanovena na 16. ledna 1936 ve věznici Sing Singu. Jako poslední jídlo si Fish objednal pečené kuře, které mu přinesli vykostěné, aby se vyhnuli všem pokusům o sebevraždu. Několik měsíců předtím si totiž Fish rozřezal zápěstí kostí ze steaku. Kolem jedenácté hodiny večer posadili Alberta Fishe na elektrické křeslo. Dozorci mu umístili elektrody na oholené nohy. Fish podal několik listů papíru svému obhájci, který odmítl sdělit obsah novinářům: "Tenhle text nikdy nikomu neukážu. Jsou to nejhnusnější obscénnosti, jaké jsem kdy v životě četl."
V 11 hodin 9 minut zapjali proud pro nejstaršího odsouzence k smrti, který byl kdy v Sing Singu popravován. První výboj nefungoval. Jeden newyorský novinář, který byl popravě přítomen, vyprávěl, že kolem Fishovy hlavy se objevil mrak kouře: sedmadvacet kovových háčků, zabodnutých v těle, způsobilo zkrat. Druhý výboj poslal Fishe do jiného světa.
Jeden z největších perverzníků v dějinách zločinu byl mrtev. Odnesl si s sebou své tajemství: kolik obětí ve skutečnosti zavraždil?

ARTHUR SHAWCROSS: "ŠKRTIČ Z ROCHESTERU"
Po jednadvacet měsíců, od roku 1988 až do ledna 1990 uvrhl neznámý vrah město Rochester a jeho okolí do hrůzy. Jedenáct známých obětí, většinou prostitutek, bylo uškrceno a jejich těla pohozena na březích řeky Genesee River nebo v okolních houštinách. Další zmizení, především černých prostitutek, jakými byly Kim Loganová nebo Rosalie Oppelová, nemohla být nikdy objasněna.
Rochester ve státě New York je doménou firmy Eastman-Kodak, která po velkém ekonomickém boomu, prošla na počátku osmdesátých let vážnou recesí, takže musel být propuštěn velký počet zaměstnanců. Okolí budov továren Kodak, Lake a Lyell představuje horkou čtvrť laciné prostituce. Na těchto dvou hlavních třídách není nic atraktivního. Jsou tam autobazary, noční striptýzové kluby a bary se špatnou pověstí. Prostitutky, ve většině případů dost mladé, jsou skoro všechny narkomanky nebo alkoholičky. Nosí džínsy a těší se nezávislosti, protože jejich ceny jsou tak nízké, že nepřitahují pozornost pasáků. Deset dolarů za orální sex, třicet dolarů za half and half (půl na půl) orální a vaginální sex. V noci je čtvrť úplně pustá, takže prostitutky jsou mnohem zranitelnější.
Po několik měsíců policie pochybovala, jestli má co do činění s jedním a tím samým vrahem. Jejich pochybnosti se týkaly hlavně jedné z obětí, osmapadesátileté Dorothy Kellerové, která nekorespondovala s ostatními nešťastnicemi. Nebyla ani narkomanka, ani prostitutka. A přesto byly zbytky její kostry nalezeny v říjnu 1989 v Genesee River, skoro šest měsíců po jejím zmizení. Jiná žena, June Stottová, se také lišila od prostitutek, které zaplatily životem za chybu, že si vybraly špatného klienta. Lehce debilní June Stottové bylo třicet let a nikdy toto řemeslo neprovozovala.
Díky naprostému nedostatku indicií začaly obíhat nejbláznivější výmysly a případ trvale zůstával na stránkách místních deníků. Vrah je pravidelný návštěvník prostitutek. Podle jedněch se chtěl pomstít, protože od nich dostal AIDS. Pro druhé to byl nějaký policista, kterého "holky" znaly. Láká je pod záminkou, že je chce zatknout. Nebo je to člověk, který nenávidí ženy. Když zabíjí prostitutky, zbavuje se ve skutečnosti matky a sestry, které nenáviděl. Vrah musí patřit k nějakému satanistickému kultu typu Charlese Mansona nebo se převléká za pastora, aby své oběti přelstil.
I přes veškeré úsilí policie, která získala k absolutní spolupráci všechny prostitutky v terénu, neobjevila se žádná stopa. Aktivní a vzájemná spolupráce mezi policií a prostitutkami je ovšem v podobných případech jen velmi řídká, což bylo možné, bohužel, konstatovat například v případu "Green River Killer", což byl neznámý vrah, který zavraždil čtyřicet devět prostitutek v okolí Seattlu.
Protože si policie už nevěděla rady, místní autority požádaly o spolupráci FBI, kterou uspíšil speciální agent Gregg McCrary. Psychologický profil sériového vraha, pořízený FBI, se ukázal být rozhodující v jednom bodě: doporučil policistům, aby s maximální pozorností střežili místa, na nichž byly nalezeny mrtvoly, hlavně v okolí řeky Genesee poblíž Rochesteru, protože vrah by se tam mohl vracet, aby znovu prožil vzrušení ze svých činů.
Nejabsurdnější hypotézy kolovaly několik měsíců, až do středy 3. ledna 1990, kdy kolem 11 hodiny 40 minuty patrolující hlídka v helikoptéře objevila asi

čtyřicetiletého muže, stojícího na mostě přes Salmon Lake v Ogdenu, vilovém předměstí Rochesteru. Podezřelý pak nastoupil do šedivého Chevroletu Celibrity a odjel do wedgewoodské zotavovny. Dva policisté na motocyklech, přivolaní vysílačkou, identifikovali majitele automobilu: jednalo se o Roberta Shawcrosse, narozeného 6. června 1945, který policistům předložil propadlý řidičský průkaz. Neměl čas si ho obnovit, protože právě vyšel z vězení, v němž si odpykával dlouholetý trest.
Shawcrossova přítomnost poblíž mrtvoly nestačila a nedokazovala nic, ale policie jen zřídka věří na podobnou shodu okolností, tím spíš, když se z Shawcrossova trestního rejstříku dověděli, že byl v roce 1987 propuštěn podmínečně, po patnáctiletém věznění za vraždu dvou dětí, desetiletého Jacka Blakea a osmileté Karen Ann Hillové v rodném městě Watertownu. Karen byla Shawcrossem znásilněná. Podívejme se, jak on sám popsal tyto dva první zločiny ve svých doznáních, zaznamenaných v roce 1972 a pak opakovaných na policii v Rochesteru, 4. ledna 1990:
"Byl jsem pozván na rodinný večírek na oslavu narozenin. Protože bylo hezky, rozhodl jsem se, že půjdu zkratkou přes pole, namísto abych šel po silnici. Už jsem byl přichystán k odchodu, když ten kluk zaklepal na dveře a ptal se, jestli s ním půjdu na ryby. Odpověděl jsem, že nemůžu. Zavřel jsem dveře a vyšel jsem z domu zadem. Šel jsem přes pole, směrem k obchodnímu centru.
Kousek dál, když jsem se ocitl v bažinách, uslyšel jsem za sebou hluk. Kluk mě sledoval. Vrátil jsem se a pomohl jsem mu dostat se z rybníka, kam spadl.
"Koukej přestat za mnou chodit!" Nechtěl nic slyšet a řekl mi, že může chodit kam chce a že mu v tom nikdo nemůže zabránit. Nechal jsem ho být a šel jsem dál. Dostal jsem se přes plot z ostnatého drátu a pak kolem dalšího rybníka. Za sebou jsem znovu uslyšel šplouchnutí. Kluk zase spadl do vody. Teď už jsem se opravdu rozzlobil. Začal jsem mu nadávat a křičel jsem, ať se kouká vrátit, odkud přišel. Odpověděl mi: "Jdu tam, kam chci." Ztratil jsem nad sebou všechnu kontrolu. Udeřil jsem ho pěstí do hlavy. Kluk upadl a já jsem šel pryč. Později jsem přišel k babičce na oslavu. Vrátili jsme se domů kolem jedenácté hodiny večer. Muselo být asi půl třetí v noci, když za mnou přišla matka toho kluka a vyptávala se, jestli nevím, kde je její syn. "Od rána jsem ho neviděl." Ale instinktivně jsem věděl, že musí být pořád na stejném místě. Tři nebo čtyři dny později jsem se o tom šel přesvědčit. Byl ve vodě. Pokusil jsem se jeho tělo zakrýt spadaným listím a pak sem se vrátil do Watertownu. Měl jsem strach, ale rozhodl jsem se, že už na to nebudu myslet ... Když jsem se na něj přišel znovu podívat, zbyla z něj už jenom kostra."
Soudní lékař, který prováděl pitvu Jacka Blakea, byl přesvědčen, že chlapec byl před smrtí přinucen se svléknout, nebo že mu byly šaty svlečeny po smrti. Policie měla také podezření, že se stal obětí sexuálního násilí. Arthur Shawcross pak postupně uváděl jiné verze zavraždění Jacka Blakea, ale ty je nutno brát s rezervou, protože vznikla na jeho obhajobu podle svědectví psychiatrů. Během procesu v roce 1990 se Shawcross pokusil ze sebe udělat kanibala a oběť vážného sexuálního zneužívání, k němuž mělo dojít v jeho dětství: matka prý ho několikrát znásilnila násadou smetáku a roztrhla mu řitní stěnu, ale žádný lékařský důkaz tuto teorii nepotvrdil. Shawcross dodával, že se naučil vraždit a mučit ženy ve Vietnamu. Během soudního líčení byl promítán videozáznam, který ho ukazoval v hypnóze. Obhajoba se snažila dokázat, že Shawcross není odpovědný za své činy a že musí být poslán do psychiatrického ústavu. Ačkoliv Shawcross měl jen průměrný IQ 96, byl zločinec vykovaný více než patnáctiletým věznění a uměl si otočit kolem prstu soudní a psychiatrické autority. Podobně jako většina sériových vrahů, věděl, jaké odpovědi očekávají psychiatři a psychologové od jedince, jakým byl on. V roce 1972 ani v roce 1990 se při policejním vyšetřování nezmínil ani o sexuálním zneužívání, ani o svých sklonech ke kanibalismu. Podívejme se tedy na jednu z nových verzí vraždy Jacka Blakea:
"Udeřil jsem ho do hlavy a do krku, a pak jsem ho uškrtil," řekl Shawcross. "Mělo to na mě stejný účinek, jako tady v Rochesteru, protože jsem klukovo tělo rozřezal na kousky, abych je mohl sníst. Odnesl jsem si s sebou jeho penis, varlata a srdce. Nevím, proč jsem to udělal. Rovněž jsem znásilnil jeho mrtvolu. Totéž jsem udělal s holkama v Rochesteru. K některým z nich jsem si dokonce na chvíli lehl. Neumím svoje jednání vysvětlit, ale takhle to bylo."
V ledu 1990 vyslýchali Shawcrosse detektivové Blythe, Militello, Barnes, Borriello a Campione o vraždách obou dětí. Opakoval takřka slovo za slovem svá přiznání z roku 1972. Nebyla v nich ani zmínka o kanibalismu ani o zmrzačení post mortem:
"Arte," zeptal se detektiv Blythe, "měl jsi styky s tím klukem?"
"Ne," odpověděl Shawcross.

"Znals ho dobře?"
"Chodil jsem s ním často na ryby."
"A můžeš nám říct, jaká byla ta holčička?"
"Ano. Měla blonďaté nebo světlehnédé vlasy. Spadaly jí až na ramena."
"Byla na svůj věk vyvinutá? Měla prsa?"
"Už si nevzpomínám. Ale měla prostřední postavu."
"Byla hezká?"
"Ano."
"A jak k tomu přesně došlo?"
"Blízko Mill Street ve Watertownu. Chytal jsem tam asi dvě hodiny ryby. Řeka Black River se tam rozdvojuje. Ten den bylo moc hezky. Uviděl jsem ji. Zeptal jsem se jí, jestli nemá strach, že je sama a ona mi odpověděla, že sem chodí často."
"Jak dlouho jsi s ní zůstal?"
"Ne víc než deset, patnáct minut."
"Jak byla oblečená?"
"Myslím, že měla šortky. Nebo dlouhé kalhoty."
"Měls s ní sexuální styk?"
"Ano."
"V té době byla pořád živá?"
"Ano."
"Svlékl ses?"
"Ne, stáhl jsem si kalhoty."
"Ležela na zemi?"
"Ne. Myslím, že byla ohnutá dopředu."
"Svlékls jí šaty?"
"Jenom jsem jí stáhl šortky nebo kalhoty."
"Vnikl jsi do ní zezadu?"
"Ano. Vnikl jsem do ní svým ocasem."
"Vím, že je pro tebe těžké tohle všechno nám vyprávět," řekl detektiv Militello. "Chtěl bych ti říct, že oceňujeme tvou spolupráci."
"Pokouším se na minulost zapomenout," vzdychl Shawcross.
"Cos dělal, když jsi ji škrtil?" pokračoval Blythe. "Byls pořád v ní?"
"Když jsem ji zabil, tak stála."
"A myslíš, že šla za tebou, protože s tebou chtěla mít styk?"
"Ne, to si nemyslím, protože plakala a krvácela ... Když jsem to viděl, už jsem kolem sebe neslyšel žádný hluk. Všude bylo ticho. Denní světlo bylo zářivější a já jsem věřil, že je to moje sestra Jeannie ... Nejdřív jsem ji přinutil, aby mě vzala do pusy, než jsem ji znásilnil. Bála se. Křičela. Pak, když jsem viděl, co jsem udělal, uškrtil jsem ji. Světlo zmizelo a já jsem zakryl její tělo kamením, než jsem odešel."
Aniž se ho na to vyšetřovatelé ptali, Arthur Shawcross se zmínil o incestních stycích, které ho poutaly s jeho sestrou Jeannie:
"Jednou jsem řekl své matce, že moje sestra a já nejsme jen sestra a bratr."
"Co jsi vyprávěl matce?" zeptal se Blythe.
"Moje sestra Jeannie byla o tři roky mladší než já. Teď je provdaná za jednoho vojáka a dlouho žili v Řecku." Zaváhal a na okamžik se odmlčel.
"Měl jsi s ní sexuální styky?" pokračoval Militello.
"Ne. Jenom jsem ji lízal a hladil. Trvalo to tři roky, dokud jí nebylo sedmnáct."
"A ona ti dělala totéž?"
"Ne, ne. Jenom si to nechala dělat, to je všechno."
Když byla sestra Arthura Shawcrosse později vyslýchána, důrazně popřela, že by měla se svým bratrem sexuální styky.
Co se týče obou mrtvých dětí, prokázal Shawcross znovu svou mazanost. Uzavřel obchod, na který soudní činitelé neměli nikdy přistoupit. Výměnou za svá dobrovolná přiznání k oběma zločinům, které žádný přímý důkaz nespojoval, byl odsouzen k pětadvaceti letům vězení pouze za vraždu Karen Ann Hillové. Žádné soudní stíhání nebylo proti němu zahájeno pro vraždu Jacka Blakea, kromě chlapcova znásilnění. Rodičům obětí bylo přislíbeno, že Shawcross nevyjde z vězení před vypršením trestu a že komise, pověřená propouštěním na svobodu, takového zločince nikdy neosvobodí na podmínku, protože spáchal takové zločiny. Víme, že slib nebyl dodržen.
Na začátku onoho odpoledne 3. ledna 1990 se policie se zájmem dověděla, že Shawcross pracuje v noci a vyrábí saláty pro jednoho rochesterského lahůdkáře. Tento prvek souvisel se svědectvím jedné prostitutky, která uvedla, že jeden z jejích klientů, jistý Mitch, jenž pracoval v noci pro nějakého lahůdkáře, došel uspokojení jen tehdy, předstírala-li, že je mrtvá.

Shawcrossovo chování připadalo policistům zvláštní. Byl vyrovnaný, dobrácký, klidný a jen málo se staral o to, z čeho je obviňován. Vysvětlil svou přítomnost na mostě tím, že se chtěl po obědě vyčurat. Nikdo tomu nevěřil. Navštěvoval ta místa ve dne příliš často. Navíc se most nacházel jen pět kilometrů od zotavovny Wedgewood, kde by si býval mohl ulevit. Policie se domnívala, že Shawcross se chodil na most dívat na mrtvolu, aby mohl znovu prožít vzrušení z vraždy a cítit silné uspokojení. Možná tam i onanoval.
Ve 13 hodin 30 minut dal Shawcross policistům svůj souhlas k prohlídce auta. Pak ho odvezli domů a začali ho sledovat. Během noci a dopoledne 4. ledna pokračovala policie ve vyšetřování. Inspektoři se vydali do "horkých" čtvrtí Rochesteru kolem Lyell a Lake Avenues. Znovu tam vyslýchali prostitutky, ale tentokrát byli vybaveni Shawcrossovou fotografií. Mnohé dívky v něm poznaly stálého hosta Mitche, který měl problémy s erekcí. Jedna z nich, Jeanne Van Nostrandová poskytla policistům nejdůležitější svědectví: milovala se se Shaw-crossem v jeho autě, zaparkovaném v parku Durand Eastman, blízko Genesee River. Shawcross jí řekl, že pracuje pro G & G Food Service a vyprávěl jí, jak se zranil na noze během neštěstí na mostě Driving Park. Nosil ortopedickou protézu z umělé hmoty. Během sexuálního styku Van Nostrandová tiskla k Shawcrossově protéze nůž, který z opatrnosti nosila ke všem klientům od chvíle, kdy začala vlna zločinů. Všimla si zaměřeného teleskopického dalekohledu, který byl umístěn mezi předními sedadly Shawcrossova auta. Než odjel, dal ji Shawcross pytel brambor a jablek. O pár dní později, čtvrtý listopadový čtvrtek, při Svátku díkůvzdání Jeanne Van Nostrandová poznala Shawcrosse kolem druhé hodiny v noci v doprovodu jiné prostitutky, Elisabeth Gibsonové. Dívka měla na sobě růžový kabát. Policie objevila tělo Elisabeth Gibsonové jen o jedenáct hodin později v okrese Wayne. Lak z karoserie Shawcrossova auta byl identický s úlomkem laku, nalezeného u mrtvoly. Totéž platilo pro stopy pneumatik.
Při podrobné prohlídce šedého Chevroletu Celibrity byla nalezena náušnice, patřící June Cicerové, jejíž mrtvola se nacházela pod mostem ten den, kdy byl Shawcross spatřen policejní hlídkou v helikoptéře. Od rána 4. ledna byl Shawcross konfrontován s těmito novými důkazy. Přesně ve 13 hodin 08 minut přiznal, že zabil Elisabeth Gibsonovou, kterou znal pod jménem Theresa:
"Znal jsem ji od března 1989, pracovala na Lake Avenue. Ke konci listopadu nastoupila do mého auta a já jsem přejel most, ve směru na Upper Falls Boulevard a pak jsem pokračoval na Saint Paul. V okrese Wayne jsem zaparkoval za jedním činžákem. Chvíli jsme si povídali a já jsem jí vyprávěl, že mám problémy s tím, aby se mi postavil. "Žádnej problém," řekla mi. "To já zařídím." Zeptal jsem se jí, kolik za to chce. "Uvidíme později," odpověděla. Začala mě sát, ale moc to nešlo. Trochu jsem ji hladil a všiml jsem si, že na podlaze leží moje peněženka. Nevím, jestli mi ji ta holka čmajzla nebo co. Sebral jsem ji a strčil do přední kapsy kalhot, zatímco ona se svlékala. Seděli jsme na předních sedadlech. Začali jsme se milovat, když mi náhle vrazila prsty do očí. Prudce jsem ji odstrčil rukou. A, víte, muselo se něco stát, protože už nedýchala."
"Vzals ji za krk?" zeptal se Militello.
"Myslím, že jsem zpanikařil. Stiskl jsem jí rukou krk ... Pak jsem se pokusil udělat umělé dýchání z úst do úst, ale to nefungovalo. Tak jsem ji odvezl do lesa a poblíž jednoho starého traktoru jsem ji položil na zem. Vrátil jsem se k autu a odjel jsem po Lake Road, ve směru k nukleárnímu centru. Cestou jsem její šaty vyházel z okna. Když jsem přejížděl Irondequoit Bridge, všiml jsem si, že mám pořád její kabát a hodil jsem ho přes zábradlí do vody. Potom jsem se vrátil domů."
Shawcross odmítl veškerou účast na ostatních zločinech, z nichž ho obvinili. V 16 hodin mu detektiv Borriello ukázal dvě náušnice ve dvou odlišných plastikových sáčcích: jedna byla objevena na těle June Cicerové, druhá ležela pod předním sedadlem šedivého Chevroletu Celibrity, jehož majitelkou byla Clara Nealová, Shawcrossova milenka. V 16,15 vešel do konferenčního sálu inspektor Blythe v doprovodu Clary Nealové. Ta doznala, že své auto půjčuje pravidelné Arthuru Shawcrossovi. Nemohla vysvětlit přítomnost náušnice a prosila svého milence, aby řekl pravdu. Leonard Borriello vystupňoval tlak a zeptal se Shawcrosse, proč chce do celé historie namočit Claru Nealovou.
"Máš s Clarou Nealovou sexuální styk?" pokračoval Blythe.
"Ano, asi tak jednou za čtrnáct dní. Pomáhá mi s mým problémem. Taky jsem dvakrát navštívil psychologa."
"S jakým problémem?"
"Nemůžu dosáhnout erekce ani orgasmu. Myslím, že je to kvůli pocitům viny, které pocházejí z mé minulosti."
"Proč si to myslíš?"
"Řekl mi to ten psycholog."

"S Clarou si sexuálně rozumíš?"
"S Clarou mi to stojí dýl než s Rosou, protože mi dýchá do ucha a taky mi tam strká jazyk. Ale ani s Clarou nemám orgasmus."
"A s tvou ženou je to jak?"
"Naše styky jsou dobré. Skoro vždycky je na mně. A takhle mi to stojí dýl."
"Díváš se na pornokazety nebo na pornočasopisy?"
"Ne, to je k ničemu. Nepomáhají mi. Nemám orgasmus, protože při tom fyzicky trpím. A to je proto, že nemohu udržet dlouho erekci."
Shawcross požadoval přítomnost své ženy Rose a inspektor Militello pro ni odešel. Vrátil se v 16,28. Podobně jako Clara, i Rose prosila svého manžela, aby řekl pravdu a že ať se stane cokoliv, ona zůstane při něm.
"Co se stalo?" zeptala se ho.
"Vzpomínáš si, jak jsem se jednou večer vrátil domů a měl jsem škrábance na obličeji a kolem očí?"
"Ano, vzpomínám si."
"Byl jsem přinucen ublížit jedné dívce."
"Poslyš, Arte," řekl Militello. "Chtěls vidět svou ženu a my jsme ti ji přivedli. Teď bude pro všechny nejlepší, když řekneš pravdu."
Rose objala svého manžela a opustila místnost. Bylo 16,39. Okamžitě po jejím odchodu požádal Shawcross detektiva Barnese, aby mu ukázal fotografie zmizelých žen. William Barnes mu podal zvětšeniny a požádal ho, aby ukázal na ty, které zavraždil. Shawcross udělal z fotografií dvě hromádky. Na levou hromádku položil fotografie Elisabeth Gibsonové, Dorothy Blackburnové, June Stottové, Patty Ivesové, June Cicerové, Frances Brownové, Darlene Trippiové, Marie Welchové a Anny Steffenové. Dlouho váhal nad fotografií černé prostitutky Felicie Stephensové, kterou nakonec odmítl zařadit do seznamu svých obětí. Shawcross se kompletně doznal k deseti vraždám, ale tvrdohlavě odmítal přiznat svou vinu na vraždě Felicie Stephensové, ačkoliv její uškrcená mrtvola byla nalezena vedle těl June Cicerové a Dorothy Blackburnové. Bylo 21,05.
"S černoškama jsem nic neměl," vztekal se Shawcross.
"Ale přesto jsi někomu říkal, že jim dáváš přednost, protože dobře kouří."
"Ne."
"Nikdy?"
"Ne."
Vzpomínáš si na rozhovor, který jsi vedl posledního listopadu s Clarou Nealovou a jejím synem Robertem Lee?"
"Ne."
"Byl jsi u ní a řekl jsi Clare, že máš rád, když ti ho černé holky kouří, protože mají tlusté rty."
"Ne. To jsem já neřekl. S černoškama jsem si nic nezačínal."
"Poslyš, Arte," řekl Borriello, "chovali jsme se k tobě slušně. Vím, že tě trápí myšlenka, že by se Rose dověděla, žes měl něco s černoškou ..."
"Ani od tebe nechceme, abys podepsal přiznání," řekl Campione. "Ale musíme vědět pravdu."
"Nikdy do mého auta nevstoupila," trval na svém Shawcross.
"Tak jak vysvětlíš, co se jí stalo?"
"Jel jsem po Plymouth Avenue směrem k Main Street. Bylo kolem druhé hodiny ráno, středa nebo čtvrtek po vánocích. Na jedné křižovatce jsem zastavil na červenou. Okénko auta bylo na druhé straně napůl otevřené. Nějaká černoška se rozběhla k autu a strčila hlavu dovnitř. Okamžitě jsem spustil automatické zavírání oken a uvěznil jsem holku za krk. A pak jsem ji oběma rukama uškrtil, protože křičela cosi o znásilnění. Potom jsem stáhl okénko a za vlasy jsem ji vtáhl dovnitř a tam jsem to dokončil. Nakonec jsem se rozjel k Northamptonskému parku, abych tam vyhodil mrtvolu. Předtím jsem ji svlékl do naha."
"Proč?"
"Chtěl jsem prostě vědět, jak vypadá."
Shawcross i nadále divoce odmítal, že by byl odpovědný za smrt dalších černých prostitutek Rosalie Oppelové, Kim Loganové nebo Gail DeRykové. Stejně tak odmítal, že by měl sexuální styk s Felicií Stephensovou. Ve dvaadvacet hodin přinesl detektiv Campione salát s kuřecím stehnem, ale Shawcross jídlo odmítl.
"Myslím, že jsi sloužil ve Vietnamu, že?" zeptal se Coleman.
"Ano. A se svou puškou M-16 jsem měl třicet devět potvrzených mrtvých. A hromadu dalších, protože jsem byl sám v džungli. To Strýček Sam mě naučil zabíjet."
"Měl jsi tam nějaké problémy se ženami?"
"Zabil jsem dvě, jednu mladou holku a jednu dospívající. Patřily k Vietkongu. A taky jsem je zmrzačil."
"Proč?"
"Dělaly totéž Američanům."

Výpověď o zohavování obětí pochází ze Shawcrossových vzpomínek, tak jak je popsal psychiatrům, kteří ho zkoumali před zahájením procesu.
"V té době jsem byl jako ve snu. V jednom údolí nedaleko Konturou jsem si všiml téhle ženy a vystřelil jsem po ní. Ještě nebyla mrtvá, a tak jsem ji přivázal ke stromu. Připravil jsem oheň. Všiml jsem si takového obrovského dutého stromu: když, jsem tu holku překvapil, právě tam schovávala AK-47. Úzká stezka vedla lesem k několika chatrčím na kůlech. Byly plné zbraní, munice a potravin. V jedné chatrči jsem uslyšel hluk. Vylezl jsem nahoru po žebříku. Zevnitř vylezla taková malá holka. Odvedl jsem ji s sebou a přivázal jsem ji vedle té první. Byli to nepřátelé. Podřízl jsem jí krk. Uřízl jsem jí hlavu. Vietnamci jsou pověrčiví. Napíchl jsem hlavu na bodák, který jsem zabodl před skrýší se zbraněmi. Už jsem se neznal. Nikdy předtím jsem nic takového neudělal. Pak jsem té ženě uřízl nohu mezi kolenem a bokem. Jako šunku. Opekl jsem ji na ohni. Moc to nevonělo, ale bylo to dobře opečené, a tak jsem se dal do jídla. Chutnalo to jako vepřové nebo jako kus opice. Zbytek těla jsem strčil do mraveniště. Zatímco jsem si připravoval jídlo, ta druhá holka omdlela a počurala se. Znásilnil jsem ji, ale předtím jsem ji přinutil, aby mě kouřila. Nerozuměla, co od ní chci, ale její tělo rozumělo. Pak jsem ji odvázal a připoutal jsem ji ke dvěma menším stromům. Vrátil jsem se k jídlu a nabrousil jsem si nůž, zatímco jsem se na ni díval. Několikrát po sobě omdlela. Pomaličku jsem ji rozřízl od krku až po podbřišek. Křičela a posrala se hrůzou. Vzal jsem svou M-16, uřízl jsem jí bradavku a nacpal ji do hlavně, aby výstřel nebyl slyšet. Pak jsem jí zamířil na čelo a stiskl kohoutek. Její mrtvolu jsem pověsil za nohy. Pak jsem ji zmrzačil jako se to dělá s krávou. Proč? O pár dní později jsem řekl některým z našich mužů, aby se tam vydali a vzali zbraně a munici. Všechno spálili, ale hlavy tam nechali. Vietnamci se už nikdy nevrátili. Jsou pověrčiví. Mučili nás, tak proč bychom my nemohli udělat něco podobného?"
Shawcrossova přiznání
Následující vylíčení vražd je vyňato ze dvou policejních hlášení, které nesou datum 4. ledna 1990 (New York State Police - Henrietta - Cas č. 90-004 až 007 - 62 stran; dále z výslechu Arthura J. Shawcrosse, nahraného ve čtvrtém poschodí Public Safety Building, Monroe County, 79 stran), stejně tak jako z videozáznamů, které mi poskytl Charles Siragusa, prokurátor z procesu s Arthurem Shawcrossem.
Dorothy Blackburnová • 27 let - zavražděná v únoru 1988
"Vzpomínáš si na první holku, kterou jsi zabil?"
"Ano," řekl Shawcross. "Byla to Dorothy Blackburnová. Potkal jsem ji v Tent City, na Lake nebo Lyell Avenu. Namířil jsem si to k West Main Street, kde jsem zaparkoval na jednom parkovišti u velkých činžáků. Začali jsme ... Vzala mi ho do pusy, ale nevím co ji to popadlo, protože mě kousla."
"Kousla tě do penisu?"
"Jo. Byl jsem vzteklý, a tak jsem ji uškrtil."
"Kolik bylo hodin?"
"K večeru. Kolem šesté, sedmé hodiny."
"Souhlasil jsi s tím, že jí zaplatíš za sexuální styk?"
"Ano. Dvacet dolarů."
"Za co?"
"Za kouření."
"Jenom za kouření?"
"Ano."
"Byla svlečená nebo ne?"
"Byla úplně nahá a řekla mi, že se potom pomilujeme. Odpověděl jsem, že si o tom promluvíme později."
"To tys ji svlékl?"
"Ne, to ona."
"A proč tě kousla?"
"Vůbec nevím."
"A cos dělal s rukama, když tě kouřila?"
"Jednu jsem měl za její hlavou a druhou za jejími zády."
"Měla nějaký problém, když ti ho vzala do pusy, nebo to dělala tak, jak jsi chtěl?"
"Vždycky mám problémy, než se mi postaví, ale jinak šlo všecko dobře."
"Jak jsi ji uškrtil?"
"Jednou rukou. Pravou."
"A pak?"
"Pak jsem chvíli jezdil."
"A cos udělal s ní?"
"Seděla mrtvá vedle mne."

"Nechtěls ji ukrýt?"
"Ne. Namířil jsem si to k Northamptonskému parku a tam jsem hodil její mrtvolu přes zábradlí mostu do vody."
Dorothy Kellerová • 58 let - zavražděná v květnu 1989
"A po Dorothy Blackburnové?"
"Dorothy Kellerová. Měli jsme spolu intimní styky. Často chodila ke mně."
"Do tvého bytu na Alexander Street?"
"Ano. Několikrát u mě zůstala, ale začala krást peníze a různé věci, tak jsem jí to řekl. Odpověděla mi: "Každopádně budu dělat co chci, jinak o tom povím tvé ženě." Řekl jsem jí: "Dobrá, jestli je to takhle ..." Jednou jsem šel na ryby do Driving Parku a potkal jsem ji na cestě, která vede k mlýnu. Šla se mnou, ale ne na ryby. Nakonec jsme šukali."
"Brala ti ho do pusy? A co ještě?"
"Všechno. Kouřila mě, já jsem ji lízal, šukali jsme zepředu, zezadu, no všechno."
"No tak. Pokračuj."
"Udělali jsme si piknik u vody a ona mi řekla, že všechno poví Rose. Tak jsem vzal velkou větev a praštil jsem ji ze strany do hlavy. Myslím, že jsem jí přerazil vaz.
"A pak?"
"Odtáhl jsem její tělo do nejbližšího houští a šel jsem pryč."
"Zakryl jsi mrtvolu?"
"Ne"
"Kde bydlela?"
"Neměla trvalé bydliště. Žila na ulici. Někdy spala v oxfordském katolickém kostele."
"Měla nějaké zaměstnání?"
"Ne."
"Platils jí za to, když se s tebou milovala?"
"Ne."
"Vrátil ses na místo zločinu?"
"Ano. Den nebo dva dny nato. Ale jenom abych si zachytal ryby. Prosté rutina. (Tento výraz "Business as usual" Arthur Shawcross neustále opakoval) Dokonce jsem tam byl, když policie našla mrtvolu."
"Vyslýchala tě policie?"
"Ne."
"Viděl jsi reportáže, oznamující nalezení mrtvoly?"
"Ano. Myslím, že ano."
"Proč jsi nezavolal, třeba i anonymně, abys nám řekl, o koho se jedná? (Tělo bylo nalezeno šest měsíců po vraždě.) Ať je to jak chce, byla to přece jenom tvoje přítelkyně. Dlužils jí to."
"Neměl jsem žádný důvod, abych to udělal."
"A to ti nevadilo, že jsi zabil přítelkyni?"
"Ne, vůbec ne."
"Měl jsi výčitky svědomí?"
"Ne."
Anna Steffenová - 28 let - zavražděná v červnu 1989
Barnes mu ukázal fotografii.
"Vzpomínáš si na tuhle dívku?"
"Ta byla po Dorothy. Potkal jem ji na cestě, která vede za budovou YMCA až k mlýnu, na jižní straně mostu Driving Park. Svlékla se, aby si mohla zaplavat v řece. Řekla mi, abych se k ní přidal a já jsem to udělal. Pak jsem se začali trochu bavit."
"Jak bavit?"
"Objímat se, dotýkat se. Pak jsme vyšli z vody, abychom se francouzsky pomilovali. Zkoušeli jsme to hromadu času. Tak asi půl hodiny. Ale nešlo to. Tak mě strčila do vody. Rozzlobil jsem se, a když jsem vylezl na břeh, strčil jsem zase já ji. Upadla na bok a křičela: "Proč jsi to udělal? Budu mít děťátko. Jseš blázen nebo co? Počkej, já to oznámím policii." Byla hysterická. Teď jsem zase křičel já: "Když čekáš děťátko, tak proč chodíš sem, abys se mnou šukala?"
"Ublížils mi a já půjdu na policii."
"A pak?"
"Oběma rukama jsem ji uškrtil. Nebránila se a byla rychle mrtvá."
"Všiml sis, jestli byla těhotná?"
"Nevím, jestli byla těhotná nebo ne. To mi řekla ona. Břicho měla normální"
Patty Ivesová 25 let - zavražděná v červenci 1989
"Řekni nám něco o Patty Ivesové."
"Znal jsem ji dobře, protože jsme se často vídali. Potkal jsem ji na stejném

místě, na rohu Lake a Driving Parku, dva dny předtím. Jel jsem na kole a chvíli jsme si povídali. Pak jsem ji znova potkal, když jsem vystupoval z autobusu. Dost dlouho jsme si povídali a ona se mě zeptala, jestli se s ní chci pomilovat."
"Chtěla peníze?"
"O penězích jsme nemluvili."
"Kolik bylo hodin?"
"Kolem poledne."
"A co bylo potom?"
"Šli jsme do parku, za budovu YMCA. Někdo tam udělal velké hromady hlíny. Za jednu jsme se schovali. Začali jsme se bavit."
"Měli jste styk?"
"Ano. Normální sex."
"Sundal jsi jí kalhoty?"
"Ne, jenom jsem je stáhl."
"Vnikl jsi do ní zezadu?"
"Ne. Měla roztažené nohy. Nedaleko nás si hráli v parku děti. Řekl jsem Patty, aby držela hubu, protože dělala hrozný hluk. Ale ona se bavila dál."
"A potom?"
"Dál dělala hrozný hluk, tak jsem se rozzlobil a uškrtil jsem ji."
"Byla mrtvá hned?"
"Ne, ne, dlouho se bránila. Ležel jsem na ní, rukou jsem jí zakrýval pusu a nos a druhou rukou jsem ji předloktím vší silou tlačil na krk."
"Byl v tu chvíli nahá?"
"Ne."
"Co jsi udělal s mrtvolou?"
"Zatáhl jsem ji do houští u plotu a naskládal jsem na ni prkna."
"Nikdo tě neviděl, jak jdeš pryč?"
"Ne."
"Běžel jsi? Měl jsi strach?"
"Ne. Vůbec ne."
"Cítil jsi výčitky svědomí?"
"Ne."
Frances Brownová - 22 let • zavražděná v říjnu 1989
"Kdo byl další?"
"Myslím, že Frances Brownová."
"Kde jsi ji potkal, Arte?"
"Na rohu Ambrose a Lake. Bylo kolem desáté. Desáté večer."
"Řídil jsi Chevrolet Celibrity?"
"Ne, Dodge Omni. Nastoupila a řekla mi, abych přejel most v Driving Parku."
"Diskutovali jste o tarifu?"
"Ne. Prostě nastoupila do auta. Zeptal jsem se jí: "Kolik chceš?" Řekla mi: "Uvidíme později, až bude po tom."
"Kam jste jeli?"
"Přejeli jsme most, Upper Falls Boulevard a zaparkoval jsem na parkovišti za továrnou Kodak. Chtěla třicet dolarů, a tak jsem jí je dal. Začali jsme se milovat francouzsky, pak normálně. Sklopil jsem sedačky dozadu a ona kopla do řadící páky. Byl jsem vzteklý, tím spíš, že to bylo Clarino auto. A tak jsem ji bil do krku, dokud neumřela."
"Svlékla si všechny šaty?"
"Ne, to já jsem ji svlékl. Měla už jen ponožky a ty jsem jí stáhl."
"A pak?"
"Seděla vedle mě na předním sedadle úplně nahá. Jel jsem do Seth Green Drive a tam jsem zůstal chvíli v autě"
"Kolik bylo hodin?"
"Půlnoc."
"Co jsi udělal s tělem?"
"Hodil jsem ho ze skály. Když jsem se naklonil dolů, viděl jsem, že přistálo zadkem nahoru. Všiml jsem si tetování. Bylo to něco jako "Kiss off". Pak jsem se zbavil jejích šatů a hodil jsem je do jedné popelnice ve městě."
"Kde jsi přesně zaparkoval?"
"Na břehu řeky, na cestě, která ji přejíždí. Je to místo, kde si ve dne rybáři staví stolky. Ty jsou vyrobené z dřevěných prken, která večer ukládají na břehu. Chodím tam dost často."
"Je to místo, kde se cítíš dobře?"
"Ano."
"Jak dlouho jsi zůstal sedět vedle mrtvoly?"
"Asi hodinu."

"Mluvil jsi s ní?"
"Ne. Byla přece mrtvá."
"Myslel jsi na něco?"
"Ne, nemyslel jsem na nic zvláštního."
"Poslouchal jsi rádio?"
"Ano. Country."
"Necítil jsi vzrušení nebo strach? Nebál ses, že tě najde policejní hlídka?"
"Ne, vůbec ne. Už jsem tam byl několikrát v noci a věděl jsem, že do těch míst policie nikdy nechodí. Prostě rutina."
June Stottová - 30 let • zavražděná v říjnu 1989
"June Stottovou jsi znal už předtím?"
"Ano, potkal jsem ji dvakrát nebo třikrát v Midtownu. Ale znal jsem ji jenom pod jménem Jay. Byla trochu zaostalá."
"Jak jsi věděl, že je zaostalá?"
"Když jsem s ní mluvil. Jednou jsem s ní obědval."
"Co se s ní stalo?"
"Dlouho jsme si povídali na břehu řeky, blízko cementárny. Řekla mi, že je ještě panna a že chce, abych jí ukázal, jak se miluje. Souhlasil jsem. Začali jsme se svlékat."
"Ona se svlékla sama?"
"Ano. Jenom jsem jí trochu pomohl s podprsenkou."
"Byla tma?"
"Ne, bylo to uprostřed dne."
"Nebyl tam nikdo?"
"Byli tam lidi, ale nevadili nám. Vzali jsme si kus koberce, který se tam válel, abychom si na něj mohli lehnout. Byli jsme úplně nazí. Vnikl jsem do ní, ale bylo to moc snadné: June nebyla panna. Lhala mně a řekl jsem jí to. Její vagína nekrvácela. Opakoval jsem jí to a řekl jsem, že si ze mne udělala srandu. Vypadala zmateně a rozzlobila se. Uhodila mě a já jsem jí to vrátil, než jsem ji uškrtil."
"Co jsi udělal se šatama?"
"Hodil jsem je do řeky a hned se potopily."
"Nechal sis něco?"
"Nožík, který u sebe pořád nosila."
"Proč zrovna ten nožík?"
"Líbil se mi, byl to bezva nožík."
"Co jsi udělal s tělem?"
"Nechal jsem ho, kde bylo."
"Vrátil ses na to místo?"
"Ano, za tři dny."
"Ve dne?"
"Ano, těsně před svítáním. Šel jsem z práce. Ještě byla mlha."
"Přijel jsi autem?"
"Ne. Autobusem. Myslím, že to byl první autobus."
"Proč ses tam vrátil?"
"Abych zmrzačil tělo. Rozřízl jsem ho od krku až po vagínu."
"Zlobil ses na ni?"
"Ne, měl jsem June docela rád. Ale takhle tělo rychleji shnije. Pak jsem ho obrátil na břicho a položil jsem na něj koberec, aby no nenašli. (Arthur Shawcross postupně ujišťoval psychiatra, který měl vypovídat v rámci obhajoby, že mrtvolu znásilnil a snědl z ní určité partie) Tělo bylo teplé. Ještě neztuhlo. Tak jsem ji znovu ošukal. Potom jsem tělo rozřízl od zátylku až po konečník a vyřízl jsem jí kundu, abych ji mohl syrovou sníst."
"Počítal jsi s tím, že se tam ještě vrátíš?"
"Ano. Až tělo shnije, chtěl jsem kosti naházet do řeky."
"Proč jsi nehodil do řeky celé tělo hned na poprvé?"
"Měl jsem June docela rád."
"Proč jsi tělo nepohřbil?"
"Neměl jsem lopatu."
"A co bys s ní dělal?"
"Rád bych udělal velkou díru, abych do ní mohl dát všechna těla, aby mohla být spolu."
"To by bylo lepší?"
"Ano, to by se mi líbilo."
"Rozřezal jsi June jejím vlastním nožem?"
"Ano."
Maria Welchová - 22 let • zavražděná v listopadu 1989
"Kde jsi potkal Marii Welchovou?" "Na roku Lyell a Oak Avenue." "Měl jsi auto?"

"Ano. Dodge Omni."
"Kam jste jeli?"
"Po Dewey Avenue až ke křižovatce s Lake Avenue, tam, kde je pláž. Naproti jezeru je tam malé parkoviště."
"Co se stalo pak?"
"Zeptal jsem se jí, kolik chce. Řekla mi: "Pětadvacet dolarů za kouření, čtyřicet za soulož a pětatřicet za půl na půl." "Dobrá, dám ti dvacet za kouření." Dala se do křiku a začala dělat bugr. Řekl jsem jí: "Hej! Mělas mi to říct dřív." A tak si vzala dvacet dolarů. Ještě jsme byli oba oblečení, když mi řekla: "Dej mi pět dolarů navíc a já tě nechám jít ke mně." Začali jsme se milovat, ale já jsem si na sobě nechal kalhoty. Položila mi ruku na záda a já jsem si všiml, že mi sbalila prachy a doklady. Strčila mi peněženku do kapsy u kalhot; ještě napůl čouhala ven. Nevím, jak to udělala. Řekl jsem jí, aby mi vrátila moje věci. Odpověděla mi: "Až dostanu, co mi patří." Tak jsem ji popadl za krk, abych ji uškrtil."
"Jak jsi to udělal?"
"Seděl jsem vedle ní a oběma rukama jsem jí tiskl krk."
Později Shawcross vyprávěl psychiatrům jinou verzi vraždy Marie Welchové:
"Nehádali jsme se kvůli prachům. Strčil jsem jí třicet dolarů a ona se svlékla donaha. Ale když jsem jí chtěl strčit dovnitř prsty, všiml jsem si, že má tampon a že krvácí. Nikdy jsem takhle nešukal. Požádal jsem ji, aby mi vrátila prachy. Odpověděla mi, abych se šel vycpat. Stiskl jsem jí krk a ona omdlela. Měl jsem v autě lano, které jsem použil, abych jí svázal ruce a nohy. Vytáhl jsem tampon a místo něj jsem do ní strčil ubrousek. Byl listopad, a tak jsem pustil topení na maximum. V autě bylo vedro k padnutí. Potil jsem se, až ze mne teklo. Přišla k vědomí a prosila mě, abych ji rozvázal. Vyndal jsem ubrousek, který byl skoro čistý. Souložil jsem s ní. Pak jsem přestal, abych si osušil obličej, po kterém mi tekl pot. Řekla mi: "Miluju tě." Políbil jsem ji a pak jsem ji zabil."
Darlene Trippiová - 32 let • zavražděná v prosinci 1989
"Kdy jsi potkal Darlene?"
"Jednou odpoledne. Nevzpomínám si, co to bylo za den. Ale byl to poslední měsíc v roce. Ještě nebyl sníh. Jel jsem po Daus Alley."
"Co se stalo?"
"Přišla k autu. Zeptala se mě, jestli někoho hledám. Řekl jsem, že možná. Vlezla do auta a řekla mi, abych zaparkoval u Dewey v Emersonu, tam, kde parkovaly dva tahače v pravém úhlu. Zastavil jsem těsně za nimi a začali jsme se milovat."
"Vzpomínáš si na tarif?"
"Ano. Třicet dolarů."
"Za kouření?"
"Ano. A taky za soulož. Půl na půl."
"A co se stalo?"
"Nevím co se stalo, ale nemohl jsem dojít k orgasmu. A ona mi nechtěla vrátit prachy. Nebo se mi nepostavil, já už přesně nevím. Začala si hrát s mým ptákem. Řekla mi: "Tvůj případ je beznadějný." Dělala si ze mne srandu a mluvila se mnou jako s dítětem. Tak jsem se asi rozzlobil, já nevím. Bylo mi trapně."
"To je pochopitelné. A co se stalo pak?"
"Nechtěla mi vrátit ty prachy. Zkusil jsem si je vzít silou, ale ona mě surově uhodila do ucha. A tak jsem postrčil její bradu a hlavu dozadu, proti dveřím. Pak jsem její tělo vyhodil na Redman Road. Na North Redman Road."
"Byla oblečená?"
"Ne. Svlékl jsem ji, než jsem se jí zbavil. Šaty jsem vyhodil do popelnice na rohu 259. a 104. ulice."
June Cicerová • 34 let • zavražděná v prosinci 1989
Detektiv Blythe ukázal Shawcrossovi fotografii June Cicerové. "Znáš ji?"
"Ne."
"Jmenovala se June."
"To mi nic neříká. Jediná June, kterou jsem znal, byla ta, jejíž jméno jsem viděl v novinách. June Stottová."
"Včera jsi byl na mostě a díval ses na její tělo, když si té všimla hlídka v helikoptéře. To tys ji tam přivedl?"
"Já jsem jenom otevřel dveře a ona spadla dolů na led. Ležela na zádech. Naházel jsem na ni trochu sněhu, abych ji líp schoval. To je všechno."
"Jak jste se potkali?"
"Opírala se o dveře."
"Kde."
"Na vedlejším sedadle."
"Dobrá, ale kde jste se potkali?"
"Před obchodem City Mattress na Lyell Avenue."

"V noci?"
"Kolem druhé hodiny ráno."
"Vzpomínáš si na datum?"
"Ne."
"Chci vědět, jestli to bylo minulý týden nebo před čtrnácti dny."
"Pravděpodobně. Už si nevzpomínám."
"Jak byla oblečená?"
"Už si nevzpomínám. Ach, na nohou měla bílé kozačky..."
"Dohodli jste se na ceně?"
"Chtěla padesát."
"Padesát? A ty?"
"Pomilovali jsme se a já jsem jí dal třicet dolarů."
"Přijala je? A co jste dělali?"
"Nelíbilo se mi to."
"Proč?"
"Nemohl jsem se do ní dostat. Dělala si ze mne šoufky a řekla mi, že jsem měkejš."
"Smála se ti?"
"Ptala se mě, jestli nejsem teplouš."
"To ti říkala během toho, co jste se milovali?"
"Ne, potom."
"Byli jste ještě oblečení?"
"Ne, seděli jsme úplně nazí. V autě bylo horko k padnutí."
"Co se stalo pak?"
"Uhodil jsem ji přes pusu a ona řekla, že to oznámí poldům. Pak dodala: "Každopádně vím, kdo jsi." Tak jsem jí řekl: "Dobrá, ale už o tom nepovíš nikomu."
"A co jsi udělal potom?"
"Uškrtil jsem ji."
"Oběma rukama?"
"Ano."
"Co tím myslela, když říkala, že ví, kdo jsi?"
"Že jsem ten chlápek, co zabil ostatní holky. Všechny ostatní holky."
"Sériový vrah?"
"Ano."
"Proč jsi se vrátil na ten most, Arte?"
"Byl jsem zvědavý."
"Zvědavý na co?"
"Chtěl jsem vědět, jestli je pořád tam. Díval jsem se z auta, ale nic jsem neviděl. Říkal jsem si, že led možná roztál a voda odnesla mrtvolu."
Později, a pro potřeby psychiatrů obhajoby, Arthur Shawcross napsal doznání, v němž prohlásil, že se vrátil na místo dva nebo tři dny po zločinu. Přečtěte si, co v něm uvádí. Není ovšem možné zaručit jeho pravdivost:
"Stálo mi to spoustu námahy, abych vytáhl její mrtvolu, která přimrzla k ledu. Přinesl jsem si s sebou ruční pilku. Chtěl jsem jí vyříznout genitálie, abych je mohl dát Robertu Leeovi, dceři Clary Nealové... Vytrhal jsem chlupy a pak jsem vagínu zabalil do ubrousku. Vrátil jsem se do města a tam jsem hodil pilku do popelnice na Chili Avenue. Pak jsem jel do Turning Point Parku, kde jsem se bavil s úplné zmrzlým orgánem a při tom jsem masturboval. Potom jsem si ho dal do pusy, abych ho snědl syrový. Úplně jsem nad sebou ztratil kontrolu."
Tento akt kanibalismu nefiguruje v sepsaných nebo natočených policejních vyšetřováních, ačkoliv detektivové pokládali velmi přesné otázky, zaměřené na eventuální zohavení post mortem různých mrtvol. Vraťme se teď k vyšetřování ze 4. ledna 1990:
"Tu noc, kdy jsi odhodil její tělo, co jsi dělal pak?"
"Jel jsem se nasnídat do Dunkin Donuts na Monroe Avenue."
"Potkal jsi někoho, koho jsi znal?"
"Ano, Colleen, majitelovu švagrovou."
"Mluvil jsi s ní?"
"Ano, ale o ničem zvláštním. Jen tak, abych zabil čas."
"Měl jsi styky se Susan. To je ta, která tě viděla ve společnosti Elisabeth Gibsonové. Ale ji ses nikdy nepokusil zabít. Proč?"
"Protože s ní se mi vždycky postavil."
"Scházel jsi se i s jinými děvčaty, která jsi nezabil?"
"Ano."
"Kolik jich bylo?"
"Tři. Blondýna Susan, která bydlí na Saint Paul Street, Ruthie a jedna rusovláska."

"Uspokojovaly tě sexuálně?"
"Ano."
"Platils jim?"
"Ta z Ambrose a Lake mi vždycky říkala, že chce dvacet dolarů za kouření a že když to nepůjde, vrátí mi je. Nikdy to nešlo. Málem si roztrhla pusu, ale nikdy z toho nic nebylo."
"S těmi mrtvými jsi nikdy neměl problémy? Nesledovaly tě?"
"Ne, nikdy jsem neměl problémy. Dobře mě znaly, často jsem si s nimi povídal. Některé dokonce navrhly, že mi vrátí peníze. Často jsem na ta místa jezdil v autě, na kole, někdy jsem tam chodil i pěšky."
"Jak jsi to dělal, že jsi je zabíjel tak snadno?"
"Většinou jsem ani já sám nevěděl, že je zabiju. A pak, znaly mě a nečekaly to. Zaútočil jsem na ně velmi rychle, takže to u nich vyvolalo šok. Vůbec si nemohly srovnat v hlavě, co chci udělat."
"Kde ses to naučil?"
"Zeptejte se Strýčka Sama."
"Během vojenské služby ve Vietnamu?"
"Zeptejte se Strýčka Sama."
"Měl jsi nějaké kontakty s policií během vyšetřování?"
"Celou tu dobu jsem chodíval jíst do Dunkin Donuts a chodila tam taky spousta policistů. Diskutoval jsem s nimi, abych věděl, jak pokračuje vyšetřování."
"Byla to pro tebe hra, nebo jsi to dělal, aby ses policii vysmál?"
"Ne, byla to prostě rutina."
"Myslel jsi někdy na ty holky a na to, co jsi jim udělal?"
"Naučil jsem se zahánět ošklivé myšlenky do slepé uličky a nemyslet na ně."
"Myslel jsi někdy na rozsah toho, co děláš, když jsi ty holky vraždil?"
"Ano, ale bylo mi to úplně jedno. Prostě rutina."
"Zavraždil jsi hodně lidí, Arte. Nikdy jsi neměl strach, že tě policie chytí?"
"Nikdy jsem na to moc nemyslel."
"Četl jsi články v novinách, abys věděl, co se přesně děje?"
"Ano, viděl jsem je, ale nijak zvlášť mě nezajímalo je číst."
"Nikdy sis je nevystřihoval?"
"Ne. Nezajímalo mě vědět, co se o tom povídá."
"Vzal sis někdy nějaké věci, patřící obětem, na památku?"
"Ne, nikdy. S výjimkou nože June Stottové, ten se mi moc líbil. Ale pak jsem ho zahodil."
"Myslíš si, že to, co jsi udělal, je hrozné?"
"Ano."
"Co by měla dělat policie s někým, jako jsi ty?"
"Uvěznit mě na doživotí. Když mě pustí, začnu znova."
Během procesu, vysílaného televizí v přímém přenosu a díky skvěle připravené žalobě státním zástupcem okresu Monroe Charlesem Siragusou, byl Arthur Shawcross odsouzen pro vraždu deseti žen. Rozsudek se týkal "vraždy druhého stupně", což je zákonné maximum ve státu New York. Měl by strávit dvě stě padesát let ve vězení, než by mohl být podmínečně propuštěn, což znamená, že Shawcross stráví zbytek svého života za mřížemi. Měl jsem to štěstí, že jsem se ve Washingtonu setkal s Charlesem Siragusou a ten souhlasil s tím, že mě seznámí s některými svými úvahami, týkajícími se případu Arthura Shawcrosse:
"Případ, jako byl ten Shawcrossův, který nepotrestaně vraždil ženy během jednadvaceti měsíců, hluboce otřásl společností. Obyvatelé Rochesteru se nepřímo stali obětmi jeho zločinů, protože se báli chodit do některých čtvrtí a vycházet za tmy ven. Když lidé vědí, že nějaký sériový vrah řádí v jejich okolí, doufají, že se mu vyhnou. Restaurace, noční podniky, kina a divadla musely zavřít, protože neměly hosty. Manifestace a kongresy byly anulovány. A to nesmíme zapomínat na to, kolik stálo vyšetřování a proces s Arthurem Shawcrossem. Myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že to bylo víc než půldruhého milionu dolarů.
Tento případ vynesl na světlo některé defekty našeho právního systému. Nikdy bychom neměli dovolit jedincům jako je Shawcross vyjít z vězení. Tento případ zůstává skvrnou pro občany, kteří respektují zákon. Za prvé nechápu, jak mohli dovolit, že Shawcross byl před osmnácti lety obžalován pouze z jednoho zločinu. Za druhé nechápu, jak to, že byl Shawcross propuštěn, ještě než si svůj trest odpykal. Za třetí - občané Rochesteru vůbec nevěděli, že Shawcross byl dobrovolně zařazen do jejich společenství. Nikdy nikdo neuvědomil rochesterskou policii o přítomnosti tak nebezpečného jedince, ačkoliv vlna jeho zločinů zaplavila všechen tisk. Arthur Shawcross je perfektní příklad vad systému a nedostatečné komunikace mezi jednotlivými kolečky právního a policejního aparátu. Doufám, že to poslouží jako lekce.

Během doby, kdy Shawcross pykal za svůj první zločin, jeden psychiatr, člen komise, která rozhoduje o podmíněném propuštění, velmi dobře vymezil Shaw-crossovu osobnost jako "psycho-sexuálního vraha, nebezpečného pro společnost", I přesto byl Shawcross
propuštěn. On a ostatní tak dokázali využít byrokratického fungování justice."
Policisté, pověření vyšetřováním, objektivní svědkové procesu, ani žalobce Charles Siragusa se nenechali svést k nějaké lítosti pozdními Shawcrossovými doznáními, týkajícími se mrzačení mrtvol, nekrofilie nebo kanibalismu.
"Arthur Shawcross," řekl Siragusa, "je jedinec, který zneužíval svého psychiatra, aby mohla být jeho obhajoba postavena na tvrzení, že se jedná o šílence. Tvrdil, že se stal během dospívání obětí sexuálního zneužívání, že hrůzy, jichž se stal svědkem ve Vietnamu, ho vyprovokovaly, aby podobné činy spáchal i v Rochesteru, že chemičtí agenti, někdo jako slavný "oranžový agent", zhloubi narušil jeho psychický metabolismus atd. Myslím, a jsem si tím dokonce jist, že si hrál s pocity veřejnosti, aby si lidé pomysleli: "Pane Bože, jestli tenhle chudák musel podstoupit všechny tyhle hrůzy během svého dětství, jestli prožil všechno to násilí ve Vietnamu, možná, že to není jeho vina, ale vina společnosti." Ostatně, pozdní doznání, týkající se kanibalismu jsou totožná s manipulací systému, s níž se můžeme setkat u sériových vrahů. Všimněte si, že žádné svědectví, podepsané jeho rukou, ať už na policii ve Watertownu v roce 1972 nebo v Rochesteru v roce 1990, se o žádné takové perverzitě nezmiňuje. Teprve až když potkal psychiatra, pověřeného obhajobou, začal Arthur Shawcross tvrdit, že snědl nějaké orgány Jacka Blakea nebo některých obětí v Rochesteru. Nelze najít lepší prostředek, když chcete přesvědčit porotu, že jste blázen, než oznámit, že máte sklon ke kanibalismu.
Shawcrossův obhájce tvrdil, že jeho klient trpí psychickou poruchou a epileptickými záchvaty, které jsou zodpovědné za jeho krize vražedného šílenství. Ale my jsme předložili soudu školní, lékařské, vojenské, psychiatrické a vězeňské doklady Arthura Shawcrosse. Ani v jednom z nich nebyla žádná zmínka o nějakých epileptických záchvatech. Naopak, všude se zdůrazňuje Shawcrossův asociální a nebezpečný charakter, který se projevoval už od jeho útlého věku. Už v sedmi letech hrozil svým kamarádům,
mávaje železnou tyčí ve školním autobusu, dokud nebyl zkrocen jedním z dohlížejících pracovníků. Obhajoba se uchýlila k hypnóze, aby dokázala, že Shawcross se stal obětí vážného sexuálního zneužívání během svého dětství. Mělo k tomu dojít v šesti, v deseti letech atd. Ale výsledek nebyl ani zdaleka přesvědčivý, protože psychiatr-hypnotizér řídil příliš mnoho Shawcrossových odpovědí. Tvrdil, že jeho matka ho znásilnila násadou od smetáku a že skoro cítil dřevěný konec až v krku. To by ovšem zanechalo vážné psychické následky nebo by alespoň vyvolalo návštěvu u lékaře nebo v nemocnici. Obhajoba však nebyla schopná tyto důkazy přinést. Během té samé seance o sobě Arthur Shawcross tvrdil, že ho posedl kanibalský démon ze XIII. století Ariemes žíznící po krvi. Svou frenetickou snahu obhajovat se tím, že není odpovědný za své činy kvůli šílenství, Shawcross přehnal. Napsal, že se miloval se svou matkou, se svými dvěma sestrami, s bratrancem, s mladou sousedkou, s jedním klukem z okolí, s mužem, který ho sbalil, s kuřetem, seletem, krávou a koněm. Kuře prý chcíplo. Před procesem si Shawcross dopisoval z vězení se svou milenkou Clarou Nealovou. Ta nám předala několik dopisů, které v celé šíři dokazují Shawcrossův macchiavelismus. V jednom z nich na sebe prozradil: "Dělali mi rentgen mozku a já doufám, že tam něco najdou, jinak mi spálí, ufritují a upečou zadek. Jestli k tomu dojde, nezapomeň přinést sůl." Obžalovaný má ústavní právo se obžalovat, a já se domnívám, že Arthur Shawcross sám rozhodl o svém rozsudku, když se takto vyjadřoval."
Tato snaha o manipulaci justice je v Shawcrossových přiznáních do očí bijící. Když porovnáme klíčová doznání, která se přímo týkají zločinů, je zřejmé, že náš vrah přenáší zodpovědnost na své oběti.
Nezapomínejme na vraždu mladého Jacka Blakea, o níž tvrdí, že ho chlapec nepřestal pronásledovat, což vyvolalo jeho vztek, nebo na odpověď "Zeptejte se Strýčka Sama," když se ho policisté ptali, kde se naučil zabíjet a mrzačit. Totéž se projevuje v líčení masakru z Vietnamu "protože dělaly totéž s Američany". Arthur Shawcross minimalizoval svou odpovědnost, což je chování vlastní většině sériových vrahů.
Jaká tedy byla motivace zločinů Arthura Shawcrosse? Nejpovolanější osobou, která může na tuto otázku odpovědět, je Charles Siragusa:
"Když vyjdu ze své patnáctileté zkušenosti ve funkci prokurátora, zdá se mi důvod, pro který Arthur Shawcross vraždil, docela prostý, ale společnost nemůže akceptovat vraždy pro potěšení, protože odrážejí to nejhorší, co je v lidské bytosti. Arthur Shawcross rovněž nebyl blázen. Ale také si nemyslím, že byl

normální. Co ho motivovalo? Miloval zabíjení. Arthur Shawcross žil z násilí. Jedenáctkrát vyvolal situaci, která musela fatálně vést k vraždě. Shawcross přesně věděl kam až jít."

RICHARD CHASE: "UPÍR ZE SACRAMENTA"

Richard Chase projevoval už jako velmi mladý nebezpečné psychotické sklony. Fascinoval ho oheň, choval se krutě ke zvířatům. Narodil se v roce 1950 v úplné rodině, ale otec opilec se neustále hádal s matkou. Ta si představovala, že ji chce manžel otrávit. V jednadvaceti letech Chase své problematické rodiče opustil a nastěhoval se do domu, který sdílel se svými spolužáky. Byl stále pod vlivem drog, nikdy se nemyl a věřil, že se stal obětí komplotu: šel až tak daleko, že prkny zatloukl dveře svého pokoje. Aby z něj mohl vyjít nebo se do něj vrátit, lezl dírou, kterou udělal ve skříni. Brzy se vrátil k matce nebo k otci, kteří se právě rozvedli. Střídal periody apatie s agresivitou. Oholil si hlavu, aby mohl lépe "dohlížet na lebku, která měnila tvar a kosti pronikaly kůží", a vypravil se do nemocnice, protože "někdo mu ukradl plicní tepnu a přerušil mu tak oběh krve". Na základě svých prohlášení byl Chase krátce internován v psychiatrickém ústavu a potom byl svěřen do péče rodičům, navzdory názorům lékařů, kteří ho označili za nebezpečného. Dostal invalidní důchod a otec mu pomáhal finančně, takže si mohl pronajmout byt ve středu Sacramenta. Přestal brát léky, které mu lékaři předepsali a jeho chování se okamžitě zhoršilo. V roce 1976 začal věřit, že je vtělením jednoho z členů gangu Jesse Jamese, a tvrdil, že musí spát tak, že rozmístí všechny orgány kolem své hlavy "aby filtrovaly vitamin C než se dostane do mozku". V té době si začal také myslet, že k přežití potřebuje čerstvou krev. Koupil si tedy králíky, jejichž krev pil a polykal jejich syrové vnitřnosti. Někdy si krev a vnitřnosti namixoval dohromady. Když ho jednou v dubnu roku 1976 navštívil otec, našel ho v zuboženém stavu a odvezl ho do nemocnice: lékaři zjistili, že si píchal králičí krev do žil! Znovu ho internovali bez odvolání s diagnózou paranoidní schizofrenie ... a byl shledán velmi nebezpečným. Ale rodiče se znovu zasadili o jeho propuštění a pronajali mu nový byt. V roce 1977 byl Richard Chase přesvědčen, že se mu jeho vnitřní orgány v těle přemisťují, že se mu zmenšuje srdce kvůli nedostatku krve a že mu hnije žaludek. Zabil nespočetné množství psů a koček a mixoval jejich vnitřnosti a krev s coca-colou a pak je pil jako koktejl. V květnu 1977 zabil kočku své matky a v její přítomnosti si pomazal obličej krví zvířete. Pak odjel do Nevady, kde byl zatčen jedním šerifem, protože se procházel nahý, s tělem pomalovaným krví z krávy, kterou právě zmrzačil. Na začátku prosince si koupil poloautomatickou pistoli ráže 22, již přidal k lovecké pušce, kterou už vlastnil. Jeho byt byl odpudivé špinavý a Chase se rozhodl, že ven bude vycházet jenom za tmy. Během celého zbytku prosince se cvičil ve střelbě pistolí a koupil si velké množství střeliva. 29. prosince si v podvečer vzal auto a z něj dvakrát vystřelil na neznámého člověka, který na následky zranění zemřel.

Jeho rodiče se s ním sešli následující měsíc, aniž by jenom tušili, že právě poprvé zabil. Chase fascinovaly články o Kennethu Bianchim a Angelovi Buonovi, zvaných "Škrtiči z kopců", takže si je vystřihoval a připravoval novou vražednou expedici. 23. ledna 1978 nedaleko svého bydliště vykradl jeden dům, ale byl překvapen majitelem, na kterého na útěku křičel: "Jenom jsem hledal zkratku." Kořist byla hubená; 16 dolarů, stetoskop a dalekohled.

Přesto měl čas vymočit se do šuplíku a vykadit se do postele jednoho z dětí majitele. O dvě hodiny později spatřil mladou, dvaadvacetiletou ženu, která vynášela pytel s odpadky před svou zahradu. Byla to Theresa Wallinová a v té době byla tři měsíce v jiném stavu. Chase ji zranil třemi výstřely, vypálenými z bezprostřední blízkosti. Zatímco se oběť zmítala v agónii, Chase jí rozřízl břicho a vyndal vnitřnosti, které roztahal po zemi. Vyřízl jí játra, plíce a bránici a vyjmul ledviny, které si odnesl s sebou a doma si je rozložil na postel. V naprostém třeštění zasadil tělu několik bodných ran nožem a pomazal si obličej krví. Pak se vydal do kuchyně, kde si vzal kelímek jogurtu, aby mohl lépe vypít krev oběti. Když se nasytil, korunoval zločin tím, že se vykadil mrtvole do úst. Pak se jakž takž umyl a opustil dům Wallinových, aniž by si ho kdo všiml.

Tentokrát už nečekal měsíc. Od prvního masakru uběhly sotva čtyři dny, když vnikl do domu Evelyn Mirothové. Mladé, sedmadvacetileté ženě vstřelil kulku do hlavy a pak zavraždil jejího přítele Daniela Mereditha a jejího šestiletého syna Jasona. Potom uslyšel dětský pláč, přistoupil k postýlce Davida Fereiry, Evelynina synovce, kterému bylo dvaadvacet měsíců a zabil ho kulkou do hlavy. Odnesl tělo mladé ženy do ložnice, svlékl ho a pak si sám sundal šaty a navlékl

si kaučukové rukavice. Když skončil svou příšernou řezničinu, znásilnil mrtvolu do řitního otvoru, pak jí vyjmul oči a vypil krev. Právě když vyprazdňoval lebku malého Davida do vany, někdo zazvonil. Chase měl tak akorát čas se obléknout a uprchnout za volantem Meredithova auta, které parkovalo kousek od domu. Odnesl si s sebou mrtvolu děťátka. Ještě stále si ho nikdo nevšiml. Pak se vrátil pro své vlastní auto.
Když přišel domů, odřízl mrtvolce kus lebky, vypil krev a spolykal syrový mozek. Ještě týž den, krátce po poledni, objevila masakr policie. Okamžitě se po celém městě rozběhl lov na člověka. Čtvrť, v níž Richard Chase bydlel, byla systematicky prohledávána. V pět hodin odpoledne zazvonil jeden detektiv u jeho dveří, ale Richard Chase mu neotevřel. O hodinu později se na radu sousedů rozmístili tři policisté kolem dveří. Pořád jim nikdo neodpovídal, ale zevnitř byl slyšet hluk, a tak se policisté rozhodli tajně byt hlídat. O pár minut později Chase byt opustil. V náručí držel kartónovou krabici. Policisté ho obklíčili a podezřelý jim ve snaze uprchnout hodil krabici pod nohy a její obsah se vysypal: v krabici byly zakrvácené hadříky z dětské zavinovačky a kousky mozkové tkáně. Chase byl zatčen a byt podroben prohlídce. Jakmile policisté vnikli dovnitř, ucítili příšerný hnilobný smrad. Stěny a nábytek byly pokryté krvavými skvrnami, podlaha ložnice byla poseta fekáliemi a v kuchyni a v obývacím pokoji byly nalezeny lidské kosti. Na posteli ležel talíř a v něm se zbytky mozkové tkáně koupaly v čerstvé krvi. V ledničce ležely plastikové nádoby, v nichž se daly rozeznat zbytky lidských a zvířecích orgánů.
Během vyšetřování se Chase doznal ke svým zločinům, ale jeho výpověď byla nesouvislá. Když vysvětloval svůj první zločin, omlouval se: "Ve čtvrti bydlí banda nacistů a narkomanů. Řeknou vám to všichni. Když jsem šel kolem domu Wallinových, cítil jsem hrozbu... Někdy jsem v telefonu slýchal hlasy ... Nevím jaké ... Telefon zazvonil a někdo mi vyprávěl bizarní věci... Že mě moje matka otrávila a já že pomaličku umírám." Když se ho zeptali, proč jedl mrtvoly zvířat nebo lidí, Chase navrhl tuto teorii: "Nacisti snědli hodně lidí... Když jsem šel kolem domu Theresy Wallinové, bál jsem se, že právě umírám. Moje krev je otrávená a kyselina rozežírá moje játra. Bylo absolutně nutné, abych se napil čerstvé krve."
"Upír ze Sacramenta" byl odsouzen k trestu smrti. Skoro rok strávil ve slavné věznici San Quentin, kde 26. prosince 1980 spáchal sebevraždu dávkou léků. Richard Chase, jehož případ není navzdory hrůze jeho činů příliš známý, je příkladem psychotického typu vraha. Většina psychotiků není nebezpečných, ale v případě Richarda Chase se obávaná znamení, věštící to nejhorší, objevovala už v útlém věku. Jeho rodiče, učitelé, právní, lékařské a psychiatrické orgány měly podle toho jednat. Jak to popsal v závěru svého vystoupení během procesu dr. Ronald Markman: "Bohužel, naše instituce jednají až v naléhavém případě, po katastrofě. Prevence není naší silnou zbraní, hlavně pokud narazí na civilní právo osob. S Richardem Chasem naše právní a lékařské instituce jednaly vždycky dobře. Můžeme totéž říct o obětech?"
Musím poděkovat dr. Ronaldu Markmanovi, autorovi knihy Alone with the Devil, který mi během našeho setkání v Los Angeles, v listopadu roku 1991 předal protokoly z vyšetřování Richarda Chase.

EDMUND EMIL KEMPER: OBR "CO-ED KILLER" ZE SANTA CRUZ

Když se ocitnete tváří v tvář Edu Kemperovi, okamžitě si uvědomíte, jaký je to úctyhodný chlápek: je mu čtyřiačtyřicet let a měří víc než dva metry a váží kolem sto šedesáti kilogramů. Jeho IQ překračuje 140. Když jsem natáčel dokumentární film Serial Killers: Enquete sur une deviance, měl jsem příležitost setkat se s Edem Kemperem na několik hodin, v doprovodu kameramana filmu Oliviera Raffeta. Kemper byl osmkrát odsouzen pro vraždu prvního stupně. Vyhnul se trestu smrti, který byl v té době v Kalifornii zrušen (a od té doby už byl zase obnoven). Odpykává si svůj trest ve Vacaville nedaleko San Francisca, což je nejpřelidněnější vězení západního světa se svými deseti tisíci uvězněnými. Ed Kemper patří do kategorie organizovaných vrahů. Všechny Kemperovy citace pocházejí z tohoto rozhovoru, uskutečněného v listopadu 1991. Zpovídat Eda Kempera není snadné. Několik dnů předtím mi šéf oddělení kriminální analýzy FBI John Douglas vyprávěl následující anekdotu: koncem sedmdesátých let jeho kolega Robert Ressler navštívil Kempera potřetí ve věznici nejvyšší ostrahy, aby si s Kemperem popovídal mezi čtyřma očima. Po čtyřech hodinách zmáčkl Ressler tlačítko zvonku, aby zavolal dozorce. Během patnácti minut zazvonil třikrát. Žádná odpověď. Kemper ho upozornil, že nemá smysl se rozčilovat, protože to byla hodina střídání stráží a podávání jídel odsouzeným k smrti. A s jistou výhrůžkou v hlase a s úšklebkem ve tváři Kemper dodal, že na zavolání nikdo neodpoví

nejméně čtvrt hodiny.
"A kdybych najednou začal šílet, měl bys hromadu problémů, co? Mohl bych ti ušmiknout hlavu a položit ji na stůl, abych mohl přivítat dozorce, až přijde ..."
Nepříliš klidný Ressler mu odpověděl, že by takový čin ještě zhoršil jeho pobyt ve vězení. Kemper mu na to řekl, že kdyby něco takového provedl s agentem FBI, získal by obrovský respekt mezi ostatními vězni.
"A ty si myslíš, že jsem sem přišel beze zbraně?" řekl muž z FBI.
"Víš stejně tak dobře jako já, že návštěvníci mají zakázáno nosit s sebou zbraně," odpověděl Kemper se smíchem.
Ressler zkusil techniku vyjednávání, která se používá v případě únosu rukojmí a snažil se získat čas. Mluvil o válečném umění a o sebeobraně. Nakonec se dozorce objevil a Ressler si zhluboka vydechl úlevou. Když Kemper opouštěl hovornu, mrkl na Resslera, položil mu paži kolem ramen a oznámil: "Je ti jasné, že jsem si dělal jenom legraci, viď?"
Od tohoto incidentu už nesměli agenti FBI vyslýchat sami sériové vrahy.
Obrovská touha po pomstě Edmund Kemper, kterého vychovávala hrozná matka, neváhající svého syna zavírat do sklepa, se stal velmi bojácným a čím dál tím víc se stranil ostatních. Snil o tom, že se pomstí, vymýšlel si morbidní hry, v nichž smrt a mrzačení hrálo hlavní roli. Byl si vědom svých nedostatků a obdivoval svého nepřítomného otce a herce Johna Waynea - je ostatně zvláštní, jakým fascinujícím způsobem působil tento herec na mnohé sériové vrahy, ať už to byl John Wayne Gacy nebo Herbert Mullin, který filmovou hvězdu zuřivě nenáviděl.
"John Wayne se hodně podobal mému otci," řekl Kemper, "fyzicky, i způsobem, jak jednal. Můj otec byl pořízek, který mluvil silně a nahlas. Podobně jako John Wayne měl i on malé nohy. Když jsem se poprvé vypravil do Los Angeles, ihned jsem pospíchal vložit své nohy do otisků Johna Waynea, které jsou zvěčněny před Chinese Grauman Theater. Byl jsem hrdý, když jsem zjistil, že moje nohy jsou větší než jeho."
Otec Edovi Kemperovi chyběl a s matkou Clarnell si vůbec nerozuměl. Vztekal se, když viděl, že jeho matka se znovu provdala, ačkoliv jeho nevlastní otci, kteří následovali v nepřetržitém sledu, se k němu chovali velmi laskavě, ale on jim upíral legitimní místo svého přirozeného otce.
"Byl jsem neklidné dítě a nikdy mi na mysl nepřišla myšlenka, že by se moji rodiče mohli rozvést. Nenáviděl jsem myšlenku, že by se naše rodina mohla takhle rozpadnout. Miloval jsem své rodiče stejným dílem. Hodně se hádali a moje matka měla většinou navrch, mého otce neustále ponižovala a bez přestání mu opakovala, že je ubožák bez budoucnosti. Otec to nakonec vzdal a opustil nás. V noci jsem často plakával, když jsem slyšel jejich hádky. Rozvedli se. Moje matka hodně pila a po rozvodu se to ještě zhoršilo. Měl jsem dvě sestry. Matka mě brala, jako bych byl třetí dcera a neustále do mě hučela, že můj otec byl lump. Chtěl jsem se mu podobat, ale nešlo to. Moje o pět let starší sestra mě často bila a moje mladší sestra lhala a já jsem byl průběžně trestán místo ní. Měl jsem pocit, že se na mě hněvá celý svět a že všechno beru za opačný konec. Hromadil jsem v sobě frustrace a hroznou chuť se pomstít."
"Hráli jsme si na elektrické křeslo a na plynovou komoru"
V osmi letech hrál Kemper roli oběti trestu smrti a obě sestry hrály role katů:
"Bydleli jsme v Montaně, v domě, který měl obrovský sklep, jako nějakou hradní věž. Bylo mi osm a moje fantazie fungovala na plný plyn. Byl tam velký kotel pro ústřední topení, radiátory a potrubí, které dělalo spoustu hluku. Ten kotel mě fascinoval, měl jsem pocit, že v něm žije Ďábel. Hluk znepokojoval chlapce mého věku: Ďábel spal v mé ložnici a ve dne bydlel v tom kotli. Někdy jsem se v noci probouzel a chodil jsem se fascinovaně dívat na záblesky, které z kotle vycházely a zvláštním způsobem zářily. Na noc moje sestry a matka odešly do prvního poschodí, kde měly pokoje. Já jsem spal ve sklepě. Proč? Já jsem byl v pekle, zatímco ony stoupaly k nebi... Se svou mladší sestrou jsme začali vymýšlet morbidní hry. Hráli jsme si na elektrické křeslo nebo na plynovou komoru. Bylo to v době, kdy Caryl Chessman byl odsouzen k smrti. Protože jsem neměl moc hraček, hry nám přerušily monotónnost prostředí. Nechal jsem se lanem přivázat ke křeslu a dělal jsem, jako že mnou prostupuje bolest, když moje sestra spustila spínač."
Ed Kemper vyprávěl o hře na elektrické křeslo jako o něčem naprosto normálním pro dítě svého věku, jako o prostředku, jak "přerušit monotónnost prostředí". Jeho matka, stejně tak jako jeho učitelé, nebrali tyto morbidní představy vážně. Většina sériových vrahů projevuje známky svého úchylného chování už od mládí, ale žádný rodič si nemyslí, že by se jeho dítě mohlo stát budoucím Jackem Rozparovačem. Když člověk mluví se sériovými vrahy, přiznávají se, že už v dětství cítili touhu zabíjet nebo se dát zabít. Není to představa, která se

náhle objeví až během dospívání pod vlivem drog nebo alkoholu. Myslí na to už v sedmi nebo v osmi letech, jako například Kemper. Toho fascinovalo jedno kouzelnické vystoupení a jeho hry pak nabyly ještě zrůdnější podoby:
"Jednou jsem byl v nějakém obchodě svědkem kouzelnického triku s falešnou guillotinou. To se položí brambora pod ostří a někdo strčí krk do otvoru, který je pro tento efekt zařízen. Čepel spadne a pouze brambora je rozříznuta na dvě půlky. Kouzelník požádal o dobrovolníka a přihlásila se jedna krásná mladá dívka, kterou postrčil dopředu její přítel. Všichni se smáli. Ale já jsem se v tu chvíli ocitl ve stavu absolutního vzrušení a ztratil jsem kontakt s realitou. Byl to nesmysl. Copak si člověk dokáže představit, že by někomu uřízli hlavu v nějakém obchodě? Ale já jsem byl naprosto fascinovaný, pocit, že by někdo mohl někomu uříznout hlavu byl v mých očích tak vzrušující, že mě pak po mnoho týdnů pronásledoval. Už dávno před mým prvním zločinem jsem věděl, že někoho zabiju, že se to skončí právě takhle. Představy jsou příliš silné, příliš pronikavé. Vím, že nikdy nebudu schopen je zvládnout. Vracejí se neustále a jsou příliš vypracované... Někdy se mluví o odvrácené tváři toho nebo onoho člověka. Všichni lidé myslí na věci, které uchovávají v sobě co nejhlouběji, protože jsou příliš kruté a hrozné, než aby mohly být vyjádřeny: Rád bych tomu člověku uřízl hlavu, nebo ho zabil. Děláme to všichni, více či méně. Já jsem na to myslel pořád. Neustále jsem měl negativní myšlenky. V určitém okamžiku vašeho vývoje dosáhnete toho, že tuto morbidní fázi překonáte. Já ne. Dospělý člověk může vést dítě a ukázat mu jinou cestu. Moje matka tam naopak byla jen proto, aby mě nenáviděla a bila. Ukázala mi, jak může být muž bezvýznamný. Svým způsobem předešla o několik let feministické hnutí! Vím, že není správné mluvit takhle o někom, kdo je po smrti a nemůže se bránit. Ale její vlastní otec byl kdosi naprosto bezvýznamný a ona musela vzít věci do svých rukou už brzy ve svém mládí. Maminka se zaobírala vším. Nevěděla, že by mohla jednat jinak."

Fascinovaný řezáním hlav

Kemper byl neustále v konfliktu se svou matku a o nic líp si nerozuměl ani se svou sestrou:
"Na sestru jsem žárlil. Měla hodně přátel a já jsem je neměl. Matka jí věnovala svou pozornost, svou náklonnost, svůj respekt. Já jsem byl pořád jenom kárán. Obecně prostě měla všechno, co já jsem neměl. Jednou jsem si z New Yorku přivezl startovací pistoli. Moje sestra ji nenáviděla, protože nebyla její. Navíc se vztekala, že nemohla jet do New Yorku. Několik dnů po mém návratu, pod záminkou hádky mezi námi, vzala moji hračku a hodila ji po mně.
Nejen, že se pistole rozbila, ale ještě mě zranila na uchu. Abych se pomstil, rozběhl jsem se do jejího pokoje a nůžkami jsem ustřihl hlavičku její panence, pak jsem jí uřízl ruce a zmrzačenou Barbie jsem sestře vrátil."
Kemper se pokouší racionalizovat své představy mrzačení panenky: pomstil se sestře, protože mu zničila jeho pistoli. Vyjadřuje tak touhu většiny sériových vrahů vypadat normálně. Když mluvil o mrzačení svých obětí, Kemper říkal, že jim řezal hlavy a ruce proto, aby znemožnil jejich identifikaci, což se na první pohled může zdát normální pro vraha, který se snaží vyklouznout policii. Tento čin nicméně protiřečí metodám moderního pátrání, při němž se oběti identifikují nejen podle zubů a otisků prstů. Oddělení údů od trupu nezměnilo na případech nic, kromě faktu, že ukojilo představy, které v sobě Kemper nosil už od útlého dětství. Nejdřív předstíral vraždu v rituální ceremonii a pak zmrzačil symbolickou panenku. Následující etapa už vyžadovala, aby zavraždil živoucí bytost, aby ji vlastnil, což je klíčové slovo ve vražedné kariéře Edmunda Kempera. O několik měsíců později se stala jeho první obětí domácí kočka. Její tělo zaživa pohřbil a pak kočce uřízl hlavu, kterou hrdě odnesl domů, kde ji exhiboval jako trofej ve svém pokoji. Navzdory svému mládí snil o lásce a sexu a jeho erotické snění bylo nevyhnutelně doprovázeno násilím.
"Když se setmělo, tajně jsem odcházel z domu a bez cíle jsem se potloukal po ulicích. Rád jsem zdaleka sledoval mladé ženy. Představoval jsem si, jak je miluju a jak jsem jimi milován, ale pořád jsem věděl, že to nikdy nebude možné. Jaké byly moje představy? Vlastnit uříznuté hlavy mladých žen. Muži se mi nelíbili."

Rozený nekrofil

Tím, že Kemper nebyl takřka nikdy schopen vyjádřit nějakou náklonnost normálním způsobem, prezentoval známky, věštící rozeného nekrofila. Jednou si jeho sestra dělala legraci z toho, že se mu líbila jeho učitelka. Zeptala
se ho, proč ji někdy nepolíbí. A mladý Ed odpověděl: "Nejdřív bych ji musel zabít a pak bych ji políbil." Nebyl daleko od realizace této představy, protože se jednou v noci vypravil k domu, v němž učitelka bydlela, s bajonetem svého nevlastního otce. Představoval si, že ji zabije, uřízne jí hlavu, kterou si odnese domů a pomiluje se s ní. Jeho spolužáci se v jeho přítomnosti necítili

dobře, protože Kemper s nimi nemluvil a spokojoval se jen tím, že na ně dlouze hleděl. Tento ostrakismus se ještě zvýšil, když bylo Kemperovi třináct let, protože ho silně podezřívali, že zabil psa ze sousedství. Druhá kočka, která dávala přednost společnosti Kemperovy starší sestry, se stala obětí jeho pokusů. Tentokrát bylo zvíře zmasakrováno ranami mačety a Kemperova matka našla její rozložené zbytky ve skříni. Ed kočce nejprve odřízl vršek lebky, aby mohl lépe vyndat mozek a pak jí zasadil nespočetné množství ran. Během operace byl postříkán krví.
V té době se také chtěl pomstít spolužákům. Ani jeden z jeho nevlastních otců, který se k němu choval laskavě a brával ho sebou na ryby a na lov, nebyl v bezpečí před vražednými představami mladého Kempera. Představoval si, jak jednoho dne k němu přijde zezadu s železnou tyčí, zabije ho a ukradne mu auto, aby mohl odjet do Kalifornie za svým vlastním otcem. Svůj plán nakonec zamítl, ale nahradil ho útěkem:
"Ve čtrnácti letech jsem odešel z domova a PROČ? Abych jel za svým otcem. Snil jsem, přemýšlel a neustále jsem si představoval samé vraždy. Myslel jsem už jenom na ně. Nedokázal jsem myslet na nic jiného. Moje matka měřila víc než metr osmdesát a vážila pětadevadesát kilo, ale nebyla obézní. Byla to žena, která mě děsila. Měla takové hlasivky, že si to ani neumíte představit. Svými pažemi ze železa pravidelně muže tloukla. Nad všemi manželi dominovala. Stejné to bylo i s mým otcem. A jednou toho měl už po krk. Neříkám, že to všechno byla její chyba. Často mě bila, když usoudila, že jsem něco neudělal, jak bych měl. Jednou mě tvrdě udeřila přes pusu opaskem a roztrhla mi rty. Řekla mi, abych držel hubu, nebo by si sousedi mohli myslet, že mě bije! Dovedete si to představit?
Neměl jsem povoleno křičet. V jejích očích jsem byl jen malý smrad. Nemohl jsem se jí postavit čelem. Pokoušel jsem se jí vzdorovat lstí. Když mi nedala moje týdenní kapesné, vzal jsem si ho sám. Ale peníze jsem neukradl. Sebral jsem deset centů tuhle, pětadvacet centů támhle. Počkal jsem si, až bude opilá, protože jsem věděl, že nebude svoje drobné počítat. Pak si toho všimla a měla škodolibou radost z toho, když peníze počítala přede mnou. Víc než rok jsme si spolu hráli na kočku a na myš. Než jsem navštívil svého otce, rozhodl jem se, že už se její peněženky ani nedotknu. To jí nahnalo strach. Obecně mi říkala:
"Navečeříme se a pak ti uštědřím pořádný výprask. Mysli na to trochu ..."
Pokoušela se mě všemi prostředky ponížit."
Ed Kemper pak odjel na nějaký čas za svým otcem do Kalifornie:
"Byl jsem šťastný, když jsem mohl odjet z Montany a vrátit se do Kalifornie, kde jsem se narodil. Montana byla jejím rodným státem, mým ne. V zimě tam byla zima a v létě horko. Lidé tam byli sympatičtí, ale nebyli to moji lidé. Zůstal jsem měsíc se svým otcem a s mým nevlastním bratrem. Otec se k nám choval skvěle, jako bychom už byli mladí muži. On také pocházel z velmi matriarchální rodiny. Je to ten druh rodin, z nichž syn odchází hledat mateřský obraz a skončí tak, že si ho vezme za ženu. Ale já jsem tak měl dominantní babičky v obou větvích rodiny. Vztahy s mým otcem byly skvělé, s ním bych býval měl šťastné dětství. Těch třicet dní, které jsme spolu strávili, mi otevřelo oči. V té době jsem se cítil jako paranoik. Kdykoliv jsem vstoupil do nějaké místnosti, hovor hned ustal a všichni se na mě dívali, protože jsem byl největší chlap, kterého kdy viděli. Ti, kteří byli malí nebo měli jen prostřední postavu, mi záviděli a bývali by chtěli, aby si jich také všimli. Věřili, že je to príma. Já ne. Ukládal jsem v sobě obrovská kvanta frustrace a nenávisti. Nevěděl jsem, jak tyto pocity usměrnit nebo se jich zbavit. Často jsem si představoval, že jsem poslední člověk na Zemi. Co by se stalo, kdyby člověk byl sám, se všemi těmi auty, loděmi, letadly, a nebyl by tu nikdo, s nímž by se musel dělit. Tato myšlenka se stala obsesí a já jsem rozpracovával kolem této představy celý scénář. Lidi tam sice byli přítomní, ale neživí. Už mi nemohli ubližovat. V době, kdy jsem dosáhl puberty, jedna spolužačka po mně začala toužit, ne sexuálně, fyzicky, ale citově. Nevěděl jsem, jak se mám zachovat. Nebyl jsem připravený. Měla přede mnou náskok, byla krásná a agresivní. Dostal jsem z ní strach a ona mě nechala být. Přála si se mnou mít fyzický styk, objímat mě, ale já měl strach.
Neustále jsem měl pocit, že jsem cizinec a cítil jsem se být v ústraní. Měl jsem sebevražedné tendence. Pohrával jsem si se smrtí. Jedna z mých oblíbených zábav byla natáhnout se doprostřed silnice, jako kdyby mé právě někdo porazil a čekat, až přijede nějaké auto. Přál jsem si, aby nějaký řidič byl dost ožralý na to, aby mě přejel, ale všichni brzdili a zastavovali přede mnou. Pak se vztekali, když jsem vstal a utekl. Byla to hra. Teď se tomu směju, ale vám to ukáže, v jakém duševním stavu jsem tehdy byl a jak málo jsem si vážil svého vlastního života."
"Chtěl jsem jenom vědět, jaké to je, zabít babičku"

Vztahy mezi Kemperem a jeho matkou Clarnellou se dál zhoršovaly. Matka svého syna považovala za úplně praštěného a poslala ho k rodičům z otcovy strany na jeden ranč v Kalifornii. Tam, 24. srpna 1963 ve věku šestnácti let zabil babičku a dědečka ručnicí ráže 22 s dlouhou hlavní. Pak ještě Maude Kemperovou podřezal kuchyňským nožem. Vyvedlo ho to z míry, a tak zavolal své matce, aby ji o svém činu uvědomil. Když se ho policisté ptali na motiv, odpověděl: "Chtěl jsem prostě vědět, jaké to je, zabít babičku." Litoval, že nenašel odvahu ji svléknout. Jeho zmatená prohlášení způsobila, že byl internován v přísně střežené nemocnici Atascadero:
"Vánoce jsem strávil v přítomnosti svého otce, který se právě znovu oženil, ale tentokrát se to všechno zvrtlo s mou nevlastní matkou a s mým nevlastním bratrem. Všichni jsme chtěli získat otcovu pozornost a jeho lásku. Marně jsem hledal nějakého dospělého člověka, který by mě mohl vést.
Můj otec tohle napětí nesnesl a poslal mé ke svým rodičům, aby se mě zbavil. Brali mě jako zkrachovalou existenci, a tak, abych je neotravoval, poslali mě do hor. Dobrá, takhle mi to neřekli, ale bylo to tak. Zůstal jsem tam několik měsíců a zpočátku šlo všechno dobře, hlavně protože jsem byl daleko od Montany. Ale po nějakém čase lak popraskal, protože moje babička mě chtěla vychovávat stejně tvrdě, jako své tři syny. Doufala, že mě osvobodí od negativního vlivu mé matky, ale ve skutečnosti ho nahradila svým. A já jsem byl totálně neschopný pochopit tak komplexní psychologické vztahy. Nedopřála mi ani chvilku klidu. Jakmile jsem se jen trochu vzdálil, každou hodinu křičela mé jméno, aby věděla, co provádím. Pořád mi vyprávěla o klidu venkova, o míru a lásce ke zvířatům. Pozemek se roztahoval na čtyřech hektarech a ona mě neustále pronásledovala a hučela do mě: "Neber si tu pušku a neubližuj našim malým přátelům." A víte, co jsem dělal já? Zabíjel jsem všechno, co se jen pohnulo. Racci měli ve zvyku přelétat pozemek. Po několika týdnech tohoto masakru si to museli říct, protože ranč oblétali. Teď se tomu směju, ale legrace to nebyla. Střílel jsem na všechno, co se pohnulo, vydělával jsem 25 centů pokaždé, když jsem zabil zajíce nebo nějakého jiného hlodavce. V té době jsem ničil živé bytosti, abych viděl, kam až mohu zajít. Psychiatři milují tenhle žánr: kluk zabíjí ptáky, a proto se stane maniakem. Tohle všechno ve mně vřelo. Vášně, napětí, frustrace. Představoval jsem si babiččinu smrt. Už jsem myslel na to, že jí uříznu hlavu, ale nakonec byl zločin spontánní jako nějaká exploze. Nestačil jsem si to předem uvážit."
V roce 1969 byl Ed i přes názory psychiatrů svěřen do péče své matky.
"Atascadero jsem opustil 30. června 1969 v poledne. Musel jsem letět malým letadlem do Madera County, kde jsem měl být souzen soudem pro nezletilé. Uvěznili mě pod kódovým číslem 5100, což znamenalo, že jsem byl nemocný, když jsem zločin spáchal, ale že jsem za něj právně odpovědný. Představoval jsem nebezpečí pro svou osobu i pro společnost a musel jsem se podrobit léčení. Během pobytu v Atascaderu přešlo moje kódové číslo z 5100 na 5567 a já jsem se tudíž stal mentálně nebezpečný a nezodpovědný za své činy. V tom případě stačilo, abych se choval dobře a mohl jsem být propuštěn do domácího ošetřování. Myslím, že jsem jediný vrah, který tuhle instituci opustil s čistým rejstříkem. Psychiatři mě propustit nechtěli. Chystali se mě poslat do Agnew State Hospital, odkud bych se byl dostal až po mnoha letech a ještě i potom bych byl pečlivě střežen. Nezapomínejte, že mi ještě nebylo jednadvacet, že jsem neměl žádnou zkušenost s láskou ani se sexem a že jsem nikdy v životě nepracoval. Zkrátka, dostal jsem se před komisi, která měla rozhodnout o mém podmínečném propuštění. Žádal jsem, aby mě svěřili do péče rehabilitačního centra, které se nacházelo nedaleko bydliště mé matky. Ale přepočítal jsem se. Pustili mě na podmínku osmnácti měsíců k matce. Měl jsem je poslat do háje. V té době moje matka alkoholička, byla oficiálně prohlášena za mou přítelkyni a poradkyni. Říkal jsem si, že teď se to změní, protože se ze mne stal tvrdý chlap a ona na mě bude hledět jinak a bude na mě hrdá. Ve vězení jsem studoval.
V Atascaderu jsem se ocitl jako nezletilý v psychiatrickém ústavu pro otrlé zločince. V roce 1964 byl průměrný věk vězňů 36 let. Podle zákona jsem měl být v Napa State Hospital, což byla instituce s minimální ochranou, ale soudce byl tak rozhořčen mým zločinem, že prohlásil něco v tom smyslu, že "toho mladého muže přece nepošle do nějakého Disneylandu". Proto jsem se ocitl v Atascaderu, ve společnosti lidí, kterým bylo v průměru o dvacet let víc než mně. Věřte mi, že jsem rychle dospěl. Dokonce jsem tam zachránil život jednomu klukovi, kterého chtěli uškrtit.
Od šestnácti do jednadvaceti let jsem byl ve vězení. Byla to doba hippies a konce války ve Vietnamu. Když jsem se ocitl na svobodě, myslel jsem, že se zapojím do světa dospělých, že se zařadím do společnosti. Mládež se během mého věznění úplně změnila. Ale všechno to skončilo špatné. Proč? Matka pracovala na

univerzitě, ale zakazovala mi, abych se stýkal se studenty, protože jsem byl nula jako můj otec, a protože jsem nebyl hoden se s nimi stýkat. Byli prý pro mě příliš dobří. Proto jsem ty svaté obrázky rozbíjel. Chtěl jsem jim ublížit.
Kvůli své matce jsem se prakticky nikdy nestal mužem. Můj sexuální život neexistoval a nutně se z toho musela vyvinout úchylka. Nikdy jsem nenavštívil žádnou peep-show hrozně jsem se bál. Hodně jsem onanoval a při tom jsem si představoval všechno možné. Přesto jsem měl tři krátké známosti a dvakrát jsem chytil kapavku. Nepoužíval jsem prezervativ. Dnes bych byl díky AIDS odsouzeným člověkem."
"Chtěl jsem společnost uhodit tam, kde ji to bude nejvíc bolet"
Clarnella Kemperová se usadila v Santa Cruz, kde pracovala na místní univerzitě. Na začátku sedmdesátých let Kemper působil dojmem, že se zařadil do společnosti a po několika krátkodobých zaměstnáních, kdy dělal například u benzinové pumpy, byl přijat do Správy silnic a mostů státu Kalifornie. V noci autem jezdil po dálnicích a tříbil svou přibližovací techniku ke stopařkám, které nakládal po desítkách. Teď už věděl, jak se má nenuceně chovat k těmto možným obětem, které vůbec netušily, že jsou podrobovány pečlivému výslechu, protože Kemper si své oběti nevybíral náhodou. Psychiatrovi Donaldu Lundeovi se přiznal, že si velmi pečlivé připravil seznam morálních a fyzických vlastností, které musely mít jeho budoucí oběti. Nesměly to být "špinavé hippies", ale mladé ženy z dobrých rodin. Mezi otázkami tohoto seznamu figurují například otázky na zaměstnání otce, místo bydliště, jestli studují na univerzitě atd. Bylo absolutně nutné, aby oběť odpovídala obrazu, který si Kemper udělal o studentkách, jež mu matka zakázala navštěvovat. Po vraždě Aiko Koové se ho zmocnily pochybnosti o úctyhodnosti jeho oběti, takže si autem zajel k jejímu bydlišti, aby si ověřil, v jakém domě bydlela. Během dvou let si prověřil kolem tří až čtyř set mladých žen, které vzal stopem. Jako mnoho ostatních sériových vrahů i on velmi pečlivě chystal své zločiny, vybíral si typ oběti a šel až tak daleko, že vybavil auto speciálním zařízením, které mohlo uzavřít pravé přední dveře a které se dalo spouštět pákou pod sedadlem řidiče.
"Věděl jsem, jak si opatřit oběti, ale nezajímaly mě špinavé hippies, které byly v té době vidět skoro všude. To by bývalo bylo příliš jednoduché. Mohl bych jich zabít pohodlně spoustu. Samozřejmě, že by to s nimi bývalo bylo jednodušší, ale to nebyl můj cíl. Chtěl jsem společnost uhodit tam, kde ji to bude nejvíc bolet, když ji vezmu to, co bylo pro ni nejvzácnější - budoucí příslušníky elity, bohaté holky, s jejich nadřazeným vzhledem, děvky z nejvyšší společnosti."
Některé večery navštěvoval místní bar, kde se spřátelil s policisty, z nichž někteří povedou pátrání o jeho budoucích zločinech. V době, kdy své zločiny páchal, chodil dokonce Ed Kemper s dcerou šéfa kriminální brigády ze Santa Cruz, který ho několikrát zval na večeři a považoval ho za dobrou partii pro svou dceru!
"Co by se bývalo stalo, kdybych přijal jeho pozvání? Šel bych k nim, sedl bych si ke stolu a už jsem se v duchu viděl, jak vyndávám revolver a jednoho po druhém je zastřelím. Pak bych jejich uřezané hlavy položil do talířů, umyl bych se a šel bych klidně pryč. Nazítří by polda nepřišel do práce. Jeho kolegové by byli znepokojení. Žádné zprávy. Šli by k němu a objevili by masakr. Zůstali by tam stát jako solné sloupy. Nakonec, to on řídil celé vyšetřování. V takovém duševním rozpoložení jsem se v té době nacházel. A proč se nic nestalo? On sám mi tuhle otázku po mém zatčení položil. Odpověděl jsem mu, že on i jeho dcera se ke mně chovali mile."
7. května 1972 naložil dvě osmnáctileté stopařky, Mary Ann Pesceovou a Anitu Luchessovou. Po mnoha zajížďkách je nakonec odvezl do jedné slepé uličky a tam je ubodal dýkou.
"Na Mary Ann, která se mi často v myšlenkách vrací, mě něco přitahovalo. Neříkám to proto, že bych cítil nějaký soucit, když o ní mluvím. Naopak, ona představovala právě to, co mě nutilo takové činy spáchat... Chovala se povýšeně, pohrdavě. Nebyla ani hezká ani ošklivá. Kaliforňanka. Držela si mě na distanc... Mary Ann byla expertkou na autostop. Když jsem zastavil, nechtěla nastoupit, ale já jsem si vypracoval neomylnou přesvědčovací techniku. Vždycky jsem se podíval na hodinky, jako chlápek, který si říká: "Mám čas se zastavit?" Je neuvěřitelné, jak tohle fungovalo. Mary Ann nastoupila i s kamarádkou. Rozjeli jsme se a já jsem si ji prohlížel ve zpětném zrcátku. Hleděla mi přímo do očí. Měl jsem černé brýle, které nebyly úplně neprůhledné. Naše pohledy se zkřížily, a namísto, abych se jí zeptal, proč se na mě tak dívá, říkal jsem si v duchu, že by snad bylo lepší, kdybych zastavil a nechal je vystoupit. Zkoumavě na mě hleděla dál. Je to součást hry, když se muž a žena vzájemně poměřují. Představoval jsem si, jak je naložím a zabiju, ale až do této chvíle jsem vždycky odmítal neúspěch.

Proklínal jsem svou slabost. Říkal jsem si, že musím konečně jednat. Bylo to trochu jako ruská ruleta, i když jsem svůj život neriskoval. Neustále jsem flirtoval s nebezpečím, se vzrušením. Věděl jsem, že když vyndám zbraň, budu je muset zabít. Nemohl jsem je nechat uniknout. Mary Ann mě strhla ke zločinu svou nadřazeností, odstupem, jakým se ke mně chovala. Už jsem to nemohl snést. Pět let jsem nesouložil. Byl jsem příliš nedočkavý.
Když jsem se odhodlal k činu, byl to hrozný šok. Hromadil jsem hloupost za hloupostí. Chtěl jsem ji uškrtit, ale nešlo to. Bránila se a začala křičet. Byl jsem frustrovaný. Vzal jsem nůž a bodl jsem ji. Neumřela. Ve filmech se umírá okamžitě. V životě to vůbec takhle není. Když do někoho bodnete nůž, teče krev. Krevní tlak slábl. Dál jsem ji bodal tak trochu všude do zad. Otočila se a jednou rukou jsem se dotkl jejího prsu. Namířil jsem na žaludek. Měl jsem strach, že ji bodnu do prsou, to bylo pro mne obtížné. Chtěl jsem ji umlčet. Nakonec skončila tak, že měla pusu rozříznutou od ucha k uchu. Věřte mi, vím, co říkám. Ztratila vědomí a pravděpodobně umřela o pár sekund později. Vystoupil jsem z auta, ruce jsem měl pokryté krví a pořád jsem opakoval: "A je to, je to hotovo, a je to, je to hotovo." Teď jsem musel zabít tu druhou. Chvíli jsem zůstal sedět, s revolverem za opaskem. Kdyby mě býval motivoval sex, mohl jsem zůstat sedět v autě. Ještě nebyla úplně mrtvá, její tělo bylo ještě teplé. Stačilo, abych se otočil a mohl jsem se s ní pomilovat. Byl jsem ještě v šoku a zakopl jsem, když jsem vystupoval z auta. Málem jsem se rozplácl na zem. Věděl jsem, že když jsem Mary Ann zabíjel, její kamarádka musela slyšet křik. V určitou chvíli jsem jí přikryl rukama pusu a nos, ale ona sténala dál. Hrozně mě to deprimovalo, protože to nesnáším. Na to se nezapomíná. Plíce Mary Ann byly samá díra, takže slova a zvuky z nich vycházely jako nějaké bublání. Měl jsem pocit, že můj mozek exploduje. Bylo to něco jako psychotická noční můra. A tak jsem jí prořízl krk. Když jsem vystoupil z auta, zapomněl jsem nůž uvnitř a musel jsem se pro něj vrátit. Otevřel jsem kufr a ta druhá holka uviděla moje ruce, postrkané krví. Zakoktal jsem nějakou neurčitou omluvu, abych se jí to pokusil vysvětlit. Cítil jsem, že mi chce za každou cenu věřit, protože to byla její jediná naděje, že to přežije. Přikázal jsem jí, aby vylezla z kufru. Neuvědomovala si, že držím nůž v ruce. Začal jsem ji bodat. Bránila se zuby nehty a křičela. Chytil jsem ji jednou rukou a druhou jsem ji dvakrát bodl do boku. Čekal jsem, že upadne, ale ona křičela dál a krev jí stříkala z pusy a postříkala mi obličej. Křičel jsem na ni, ať toho nechá a ona přestala. Několikrát řekla: "Ne! Ne!" Jednou rukou jsem jí zakryl pusu. Divoce mě kousla do prstů. Strčil jsem jí prsty do úst a v tu chvíli ztratila vědomí. Umírala. Její paže se pohybovaly na všechny strany. A pak, to bylo strašné, se jí vědomí vrátilo a ona se mě zeptala: "Proč?" Já jsem také chtěl vědět proč a přistoupil jsem až k ní. O několik sekund později ji přemohly křeče, rukama bila do vzduchu, odevšad jí stříkala krev a ona mluvila dál. Střídavě opakovala: "Ne! Ne! Ne!" a "Proč? Proč? Proč?" Bylo to úplně šílené. Už jsem necítil nic, už jsem nebyl součástí lidské rasy. O několik okamžiků později zemřela."

"Uříznuté hlavy jsou něco jako trofej"

Kemper odvezl obě mrtvoly k sobě domů a vyfotografoval si je polaroidem. Rozpitval je a s některými částmi těla se ukájel:
"Vrátil jsem se do svého bytu s oběma těly v kufru. Kufr byl plný krve, protože jedna mrtvola byla nožem úplné probodaná. Druhou jsem posadil na zadní sedadlo. U majitele domu byli na návštěvě dva přátelé. Diskutovali spolu a já jsem si představoval jejich překvapení, kdybych jim obě mrtvoly hodil k nohám. Tahle myšlenka mě vzrušila ... Když jsem mrtvolám uřízl hlavy, odnesl jsem si je do ložnice. Položil jsem je na křeslo a dlouho jsem na ně hleděl, než jsem si je odnesl do postele, kde jsem si s nimi hrál. Jedna hlava spadla na zem a kutálela se po koberci, dělajíc hluk. Můj soused zdola mě nenáviděl, protože jsem často dělal rámus dlouho do noci. Vzal koště a zabouchal na strop. Zařval jsem: "Kámo, je mi líto, ale upadla mi hlava. Promiň ..."
Zažíva si ženy ode mne udržovaly odstup. Nedělily se se mnou. Pokoušel jsem se navázat styky, ale ve skutečnosti to nešlo ... Když jsem je zabil, vím, že mi patřily. Byl to pro mě jediný způsob, jak je mít. Chtěl jsem je jenom pro sebe. Bylo to totéž, co ony dělaly se mnou. Uříznuté hlavy jsou něco jako trofej. Hlava dělá člověka. Tělo už není nic, když je hlava uříznutá. Ale není to úplně přesné. Na ženách zbývá ještě spousta zajímavých věcí, i když chybí hlava, ale osobnost zmizí."
Nazítří pohřbil Kemper zbytky těl na horách Santa Cruz a hlavy hodil do jedné rokle:
"Několikrát jsem se vrátil na místo, kde jsem pohřbil Mary Ann ... Přál jsem si, aby byla u mě ... Protože jsem ji miloval a toužil jsem po ní."
Fotografie Mary Ann a Anity už ho neuspokojovaly, a tak čtrnáctého září naložil

do auta mladičkou Aiko Koovou. Bylo jí patnáct let. Kemper vypráví:
"Chvíli jsem si myslel, že další zločin odložím a že mi budou stačit fotografie, ale jejich efekt trval asi dva týdny. Pro mě oběť také hraje roli, roli Kaliforňanky, které je všechno dovoleno a která si může všechno dovolit. Zářivý úsměv na rtech. Fakt, že nastupovaly do mého auta, byl spíš tragický, ale bylo to, jako kdyby měly na krku pověšenou ceduli, na které bylo jasně napsáno, že je mám zabít. Tyto dívky byly dostatečně staré na to, aby věděly, co dělají a hlavně co nemají dělat, jako byl například autostop. Vždycky mě překvapovalo, že pokračovaly ve stopování i tehdy, když byly nalezeny první mrtvoly. Vysmívaly se mi tím, že si dopřávaly právo jednat tak, jak se jim zlíbilo. Přesvědčovalo mě to o tom, že společnost je tak praštěná, jak jsem si myslel. Bylo to něco, co se mě dotýkalo: cítily se v bezpečí ve společnosti, v níž já jsem neznamenal nic.
Četl jsem, že na americkém Západě vydělávali kůži pověšenců a dělali z ní boty, nebo že lebku používali jako kalamář. Ostříhal jsem vlasy jedné ze svých obětí a udělal jsem si z nich rohožku. Ale za dva nebo za tři týdny jsem se jí zbavil, protože to bylo příliš stresující. Příliš mi to připomínalo realitu. Hodně jsem fantazíroval, což se podobalo stavu po velké dávce drogy. Znal jsem vrahy, kteří si konzervovali části mrtvol v zavařovacích sklenicích. Bál jsem se, protože jsem věděl, že se pomaličku dostávám do tohoto stádia. Musel jsem se zastavit, pokud jsem se nechtěl stát novým Edem Geinem. Testoval jsem hranice svého vesmíru. Předváděl jsem, že mohu žít uprostřed svého společenství. Všichni mě považovali za prímového chlapíka."
Kemper uškrtil Aiko Koovou, pak její tělo znásilnil a odvezl si ho domů.
"Nejdřív jsem se ji pokusil zadusit, ale ona se divoce bránila. Myslím, že k tomu došlo, když znovu nabyla vědomí a pochopila, co se děje. Zpanikařila. Nakonec jsem ji uškrtil její šálou ... Po vraždě jsem byl vyčerpán, bylo mi horko a měl jsem hroznou žízeň. Zastavil jem se v jednom baru, abych si vypil pár piv, zatímco tělo pořád leželo v kufru mého auta. Když jsem mrtvolu nesl domů, málem mě s ní překvapili sousedi. Uřezat ruce a nohy vyžaduje puntičkářskou práci s nožem a sekerou. Zabralo mi to asi čtyři hodiny. Uříznout údy, zbavit se krve a umýt vanu a celou koupelnu."
Druhý den ráno navštívil Kemper své dva psychiatry, kteří usoudili, že je vyléčen, ačkoliv uříznutá hlava Aiko ležela v kufru jeho auta. Edovi se podařilo dosáhnout toho, že jeho trestní rejstřík byl na doporučení těchto psychiatrů vymazán! Závěr jejich zprávy: "Z psychiatrického hlediska nevidím žádný důvod, proč by měl být považován za nebezpečného. Jediné nebezpečí ve skutečnosti spočívá ve způsobu, jakým řídí svůj motocykl nebo auto."
"Zabil jsem ji ve čtvrtek večer," pokračuje Kemper. "Druhý den ráno jsem v zaměstnání oznámil šéfovi, že jsem nemocný. Uřezal jsem tělu nohy a ruce. V pátek večer jsem se zbavil mrtvoly a nechal jsem si jen ruce a hlavu, které mohly být identifikovány. V sobotu ráno jsem odjel z domova a vzal jsem si je s sebou. Hledal jsem vhodné místo, abych je mohl pohřbít. Není snadné se takových věcí zbavit. Několikrát jsem jen tak tak nebyl přistižen při zakopávání mrtvoly. Kdyby bylo tělo objeveno, svědci by si mohli vzpomenout, že nedaleko parkovalo béžové auto. V sobotu ráno jsem navštívil svého psychiatra ve Fresnu a odpoledne jsem zašel za tím druhým. Sobotní večer jsem strávil se svou snoubenkou a s její rodinou v Turlocku a v neděli večer jsem se vrátil domů."
"Co-Ed Killer"
Uplynuly čtyři měsíce, než "Co-Ed Killer" udeřil znovu. 9. ledna 1973 byla studentka Cindy Schallová přinucena pod hrozbou namířeného revolveru nastoupit do kufru Kemperova auta, v němž byla okamžitě zabita. Když se Kemper vrátil do bytu své matky, položil mrtvolu na postel a znásilnil ji. Když ukojil svůj nekrofilní chtíč, ve vaně uřezal od těla ruce a nohy. Hlavu pohřbil pod oknem pokoje své matky a zbytek naházel do moře.
"Když mě policie zatkla, objevila u mě doma šavli a všichni si určitě mysleli, že to je zbraň, která mi sloužila k řezání hlav. Poslali ji do FBI na testy, odkud jim příkře odpověděli, že na čepeli nejsou žádné krevní stopy. Člověk rozumí jejich nespokojenosti, když ví, že takové testy stojí několik desítek tisíc dolarů. Ve skutečnosti jsem jim říkal, že jsem tou šavlí jenom sekal do stromu, nevěřili mi. A muž, který ji použil, byl šéf policie, otec mé snoubenky, kterému jsem tu šavli předtím ukazoval. Velmi často jsem olejoval čepel a brousil ji. Je pravda, že jsem myslel na to, že bych ji mohl použít na sekání hlav. Byla částí mého fantazírování. Jiný expert se rovněž zmýlil, když ujišťoval, že k řezání hlav mi sloužila elektrická pila, abych snadno přeřízl kosti. Ne. Používal jsem jednoduchý kapesní nůž, s čepelí sotva deset centimetrů dlouhou. Nejdřív jsem musel zabodnout čepel do masa, pak nožem otočit, abych přerušil obratel. Říkalo se, že jsem hlavy řezal vždycky mezi druhým a třetím

krčním obratlem. Už jste se někdy pokoušeli řezat hlavu mezi dvěma obratli? Poldové byli pitomci."
Na konci prosince byla objevena těla. Díky častým návštěvám baru, kam chodívali policisté, byl Kemper informován o vývoji pátrání. A udeřil znovu. 5. února 1973 přišla řada na Rosalindu Thorpovou a Alici Linovou, které upadly do spárů obra ze Santa Cruz.
"Thorpová měla velmi široké čelo a já jsem si zkoušel představit, čemu se může podobat její mozek uvnitř lebky. Chtěl jsem, aby ji moje kulka zasáhla přesně do středu mozku. Sekundu předtím se ještě hýbala a sekundu na to už byla mrtvá. Výstřel, pak ticho, absolutní ticho ... Linová, která seděla na zadním sedadle, si rukama zakryla obličej. Vystřelil jsem na ni dvakrát skrz ruce. Minul jsem ji. Teprve třetí rána byla dobrá a zasáhla ji do spánku ... Projížděli jsme právě kolem strážní budky kolejní policie a já jsem slyšel, jak Linová na zadním sedadle umírá. Když jsme konečně vyjeli z města, zpomalil jsem na maximum, pak jsem jí obrátil hlavu na stranu a z bezprostřední blízkosti jsem ji zabil."
Kemper nacpal obě mrtvoly do kufru a odjel k matce, kde klidně snědl večeři. Pak vyšel ven a uřízl obě hlavy, ale to ho neuspokojilo, a tak se vrátil pro tělo Alice Linové a znásilnil ho na podlaze v kuchyni. Potom mu v kufru uřezal ruce.
"Vím, že to bylo velké riziko naložit nějakou studentku přímo v univerzitním areálu, a dvě že jen znásobily riziko, ale já jsem věděl, že si to mohu dovolit. Jednou jsem za bílého dne naložil tři studentky na University Avenue v Berkeley a málem jsem je zabil. Býval bych mohl bez problémů díky randálu na dálnici, který by přehlušil výstřely.
Musel jsem toho nechat, protože jsem úplně ztrácel sebekontrolu. Čím dál tím víc jsem pil. Policisté mě znali z baru, který jsme navštěvovali, jako velkého piják a to byl možná jeden z důvodů, proč mě nepodezřívali. Když jsem byl mezi lidmi, byl jsem skoro pořád opilý vínem nebo pivem, nebo pod vlivem nejrůznějších barbiturátů, ale zůstával jsem střízlivý, když jsem páchal zločiny. Proč? Když jsem byl opilý, nemohl jsem se ničeho dopustit. Proto jsem pil skoro neustále: chtěl jsem to šílenství zastavit. Ale je těžké zůstávat permanentně opilý. Vypil jsem mezi pětadvaceti až třiceti litry vína týdně, což bylo dvakrát víc, než vypila moje matka.
Asi měsíc a půl po tom, co jsem zabil poslední studentky, jsem si vnutil test. Naložil jsem dvě holky, které se podobaly mým předcházejícím obětem a namířil jsem si to s nimi na dálnici A-13 ve směru na silnici 580. Požádaly mě, abych je odvezl k Palomares Drive, kde jsem už zabíjel. Univerzita se nachází na druhé straně a ony mně nevěřily, když jsem je přesvědčoval, že musíme změnit směr.
"Ale my chceme jet tudy," říkaly. I když nepojedeme do Palomares Drive, i když zastavíme dřív, je tam jedna slepá ulička ... A ony budou mrtvé, jestliže moje vnitřní pudy nabydou vrchu. Když budeme pokračovat tímhle směrem, test zajde příliš daleko. Měl jsem pocit déjá vu, jako kdyby se jednalo o ty dvě první. Už jsem se svých pudů pokusil zbavit, trochu jako někdo, kdo chce přestat kouřit nebo pít. Hádali jsme se dál. Jestli se dají do křiku, budu ztracen, protože někdo by mohl zatelefonovat poldům. Nemohl jsem jim říct, že to dělám proto, abych jim zachránil život. To naneštěstí nešlo a ony se začaly bát. Řekl jsem jim, aby se nebály a aby počkaly na příští křižovatku: "Když se spletu, pojedeme po jiné silnici. Důvěřujte mi." A v duchu jsem si říkal "hovno". Revolver je pod mým sedadlem. Dojeli jsme na dálnici a cedule ukazovala výjezd na Millis College. Holky se pořád bály. Neposlouchal jsem jejich prosby, nejel jsem jejich cestou a to je děsilo. Vyložil jsem je před vchodem na univerzitu a vsadím se s vámi, že si příště dají pozor, než zase půjdou stopovat. Jsem si skoro jist, že stále nevědí, jak ten den jenjen o vlásek minula smrt. Já jsem pochopil, že se nedokážu zastavit. Už jsem se nedokázal kontrolovat. Věděl jsem, že budu znova vraždit. Bylo to nevyhnutelné."
"Měl jsem chuť zničit všechny své sousedy"
Kemper nezřízeně pil a bez přestání se hašteřil se svou matkou. Opravdu ztrácel veškerou kontrolu a plánoval šílené projekty:
"Chtěl jsem demonstrovat svou sílu úřadům v Santa Cruz. Dokázat jim, že si nedělám legraci, že mají co do činění s opravdovou zrůdou. Měl jsem chuť zničit všechny své sousedy, asi dvanáct rodin. Můj útok by byl pomalý, metodický, tichý. Věděl jsem, že bych to dokázal."
Nakonec během velikonočního víkendu kladivem ubil svou spící matku, pak jí uřízl hlavu a tělo znásilnil.
"V týdnu, který předcházel vraždě mé matky, jsem si v hlavě přehrával celý film. Moje matka zemře. Zavraždím ji. Pak se vydám na policii v naději, že mě zastřelí na ulici. A budou v prdeli. Budou muset všechno vysvětlit, protože já už tady nebudu. Toto přesvědčení mě celý týden čím dál tím víc spoutávalo. Na Velký pátek se pracovalo jen dopoledne a odpoledne jsem se vrátil domů. Celý večer

jsem pil. Spal jsem, když se matka vrátila domů. Události se odehrály tak, jak jsem si to naplánoval. Po jejím návratu jsem se probudil. Poslední slova, poslední hádka. Šel jsem do jejího pokoje, abych si s ní popovídal. Nechci se omlouvat, abych vysvětlil svá gesta. Chci vám jenom prostě říct, že jsem si někde hluboko v sobě přál, abych dokázal vyslovit slova, která bylo zapotřebí vyslovit nebo aby ona řekla něco, co by bývalo okamžitě zastavilo tohle šílenství. Naivně jsem v něco takového doufal. Bohužel... Právě si četla. Odložila knihu a oznámila mi: "Pane Bože, zůstaneš tady stát celou noc, aby sis se mnou povídal?" To byla jedna z jejích oblíbených frází, které mi říkala, když jsem někdy večer přišel do jejího pokoje. Většinou jsem odpovídal ne a šel jsem pryč. Věděla, že mě zranila a že zítra zase bude všechno normální. Ten večer jsem se rozhodl, že už nebudeme mluvit. Vrátil jsem se do svého pokoje a na chvilku jsem se natáhl. Zůstal jsem tam dvě nebo tři hodiny a nemohl jsem usnout. Muselo být čtyři nebo pět hodin ráno. Šel jsem do jejího pokoje a kladivo jsem držel v ruce. Pak jsem jí prorazil spánek, prořízl krk, zvedl bradu, vyřízl jí hrtan a zahodil jsem ho do odpadkového koše. Už od malička na mě nepřestávala řvát a nadávat mi. Vždycky jsem svou matku považoval za někoho velmi působivého, za bytost takřka nezničitelnou. Měla pozoruhodný vliv na můj život. A teď jsem byl velmi překvapený, když jsem si uvědomil, jak je zranitelná, stejně lidská, jako moje ostatní oběti ... Dlouhou chvíli jsem z toho zůstal šokován a hrozně mě to zmátlo, i když se mi po jejím zmizení ulevilo."
Kemper položil matčinu hlavu na krbovou římsu a strefoval se do ní šipkami. Nazítří potkal jednoho přítele, který mu už delší čas dlužil deset dolarů. Kemper se ho chystal zabít, ale muž mu peníze vrátil, což mu zachránilo život.
"Cítil jsem, že úplně ztrácím sebekontrolu"
Stále pod vlivem vražedného třeštění, zavolal Kemper Sally Hallettovou, přítelkyni své matky a pozval ji na večeři s překvapením. Jakmile si Sally sedla, omráčil ji, uškrtil a uřízl jí hlavu:
"Po svém příchodu klesla na židli a řekla mi, že je mrtvá únavou. Tak jsem ji vzal za slovo."
Kemper její tělo uložil do postele a sám usnul v ložnici své matky. Když se probudil, byla Velikonoční neděle. Odjel autem a v domě nechal vzkaz:
Sobota, 5 hodin 15 minut ráno. Nesměla trpět kvůli tomu příšernému "Krvavému řezníkovi". Bylo to krátké -spala - chtěl jsem, aby to bylo tak. Nebyla to nedbalá a nedokončená práce, chlapci. Prostě mi chyběl čas. Musím udělat spoustu věcí!!!
Po osmačtyřicetihodinové jízdě byl Kemper překvapen, že ho ještě nezatkli, pouze dostal pokutu pro překročení rychlosti. Nacpal se tabletami No-Doz, aby zůstal vzhůru a pokračoval v cestě až do Colorada:
"Věděl jsem, že při nejmenším incidentu ztratím půdu pod nohama. Nikdy jsem takový pocit neprožil. Měl jsem strach."
Zatelefonoval svým přátelům z policie v Santa Cruz, aby se udal. Ale jako kdyby to byl poslední gag - nikdo mu nevěřil! Několikrát mu zavěsili před nosem. Přesto nakonec přesvědčil jednoho policistu, aby ho zatkl. Ve svých detailních zpovědích, přiznal Ed Kemper svůj kanibalismus:
"Skutečně jsem snědl části těla z mé třetí oběti. Nařezal jsem si kousky masa a dal jsem je do mrazáku. Čtyřiadvacet hodin na to jsem maso uvařil v hrnci na špagety, spolu s cibulí a sýrem. Chutnalo to jako mršina. Orel nebo medvěd. Znáte černou krev? Je to neokysličená krev, kterou člověk může vidět jen na okamžik, než vstoupí do styku se vzduchem. Potom krev zčervená. Když je krev v těle, je černá jako dehet. Snědl jsem kus nohy, kterou jsem namáčel celý den do černé krve. A proč jsem to udělal? V Montaně jsem lovil zvířata, a tak jsem jen pokračoval ve svých zkušenostech s kanibalismem. Když jste byl dítě, jsem si jist, že jste si položil tuto otázku: jak bych reagoval na pustém ostrově, na němž bych byl se třemi dalšími lidmi, a neměli bychom co jíst? Kdyby jeden z nás onemocněl? Všechny tyhle historky pocházejí z II. světové války. Slyšel jsem je vyprávět bývalé příslušníky námořní pěchoty. A pak, jistým způsobem jsem znovu vlastnil svou oběť, když jsem ji jedl ... Ke konci jsem byl čím dál tím nemocnější, žízniící po krvi, a přesto mě ty potoky krve znechucovaly. Po čem jsem naopak strašně toužil, bylo asistovat smrti a vychutnávat triumf, který s tím byl spojený, můj vlastní triumf nad smrtí ostatních. Bylo to jako droga, která mě hnala pořád dál. Chtěl jsem triumfovat nad svou obětí. Porazit smrt. Ony jsou mrtvé a já jsem naživu. To je moje osobní vítězství."
Santa Cruz: "Murderville, USA"
V době, kdy Ed Kemper připravoval své vražedné křižácké tažení, Santa Cruz už ochutnalo bezprecedentní vlnu vražd, která jí vynesla titulek "Hlavní město zločinu" v USA. 19. října 1970 psychotický vrah John Frazier, posedlý

okultismem, zavraždil pět členů rodiny dr.Otaha a nechal následující vzkaz na předním skle jejich rolls royce:
Halloween 1970. Dnes začíná Třetí světová válka, vyhlášená lidem Svobodného vesmíru. Kdo ode dneška znesvětí přirozené prostředí nebo ho zničí, podstoupí smrtelný trest, který vykoná lid Svobodného vesmíru. Já a mí soudruzi budeme bojovat až do smrti proti komukoliv, kdo se postaví proti přirozenému životu na této planetě. Materialismus musí zemřít nebo lidstvo vyhyne.
[Rytíř Hole - Rytíř Rány - Rytíř Meče]
Paralelně s Kemperovými zločiny zasel jiný sériový vrah, Herbert Mullin, hrůzu v Santa Cruz a v jejím okolí. Mullin, podobně jako Kemper, měl ultraposesivní matku, která ho vychovávala podle nejpřísnějších principů katolické víry. Fyzicky byl Herbert Mullin skoro opačný typ, než Kemper. Byl malý, drobný. Jeho cesta se zkřížila s cestou "Velkého Eda", když se oba muži stali sousedy v celách.
Mullin během svého dětství neprojevoval žádný znepokojivý symptom. Brilantně dokončil studia a věnoval se sportovní kariéře. V roce 1964, když mu bylo 17 let, byl zvolen "nejlepším atletem" na gymnáziu. V červnu roku 1965 tragická nehoda jeho přítele zatemnila Mullinovu mysl. Na paměť svého zemřelého přítele přeměnil svou ložnici v oltář a své snoubence oznámil, že se bojí, že je homosexuál.
Na konci roku 1969 ho jeho zájem pro orientální náboženství vykolejil z reality natolik, že ho rodiče poslali do nemocnice. Psychiatři byli nuceni ho po několika týdnech propustit, protože odmítal spolupracovat. Mullin bral bez ustání LSD, slyšel hlasy, jejichž povelům slepě naslouchal, takže si oholil hlavu, nebo si spálil penis cigaretou. Po návratu z nemocnice psal vyšinuté dopisy neznámým lidem, jejichž jména nacházel v telefonním seznamu a své hanopisy podpisoval "Herb Mullin, lidská oběť. V září 1972 mu hlasy poručily, aby zavraždil.
13. října 1972 Mullin zavraždil Lawrence Whita, starého bezdomovce. Roztříštil mu lebku úderem baseballové pálky. 24. října přišla řada na mladou studentku Mary Guil-foylovou, kterou Mullin ubodal. Podobně jako Ed Kemper, Mullin mrtvolu rozřezal a pak zbytky těla vyházel podél opuštěné silnice; dívčino tělo bylo nalezeno až v únoru následujícího roku. 2. listopadu 1972 se vyzpovídal otci Tomeiovi, kterého potom ubodal v kostele St.Mary's. Následující měsíc si koupil pistoli a pustil se do hledání dealera Jima Gainery, kterého činil odpovědného za komplot, jenž mu měl zničit mozek. Gainera se přestěhoval a Kathy Francisová, nová nájemnice bytu, Mullinovi řekla jeho novou adresu. Mullin nejprve zavraždil manžele Gainerovy a pak se vrátil a zabil Kathy Francisovou i její dvě děti.
Když se procházel 6. února v kopcích kolem Santa Cruz, znovu uslyšel hlasy, které mu přikazovaly, aby zabil. Herbert Mullin uposlechl a postřílel čtyři mladé táborníky, kteří tam kempovali. 13. února zastavil Mullin se svým autem u chodníku v centru Santa Cruz a zavraždil Freda Pereze, který pracoval na své zahradě. Svědci si poznamenali číslo auta a Mullin byl o několik minut později zatčen policejní hlídkou. Během procesu své zločiny přiznal a prohlásil, že "vraždy byly nutné, aby se předešlo zemětřesení, které by bývalo zničilo Kalifornii."
"Velký Ed" Kemper a "Malý Herbie" Mullin
Když se dva sérioví vrazi takového kalibru, jako jsou Edmund Kemper a Herbert Mullin setkají, co si povídají? Víme to, díky následujícímu vyprávění Eda Kempera:
"Mullin po několik let obýval sousední celu. V určitý moment jsem pro něj dokonce získal místo ve vězeňské kuchyni, v níž jsem tehdy pracoval. Požádal mě o to jeden z dozorců, abych Herbieho ochraňoval. Vždycky jsem mu tak říkal. Já jsem se taky nikdy nepředstavoval jako Edmund Emil Kemper III., dokud mě tak nezačali oslovovat na úřadech. Ostatní vězňové Herbieho nenáviděli, protože je neustále otravoval. Často ho mlátili. Jednou jsem se s ním ocitl ve sprše a všiml jsem si, že si nechal mýdlo, ačkoliv se už umyl.
"Promiňte, pane Mulline, máte mýdlo? Tady žádné není."
"Ne."
Ten chlápek, který byl malé postavy, mé nenáviděl, lidé, kteří byli větší než on, ho vždycky zastrašovali. Tak takhle jsme se seznámili. Řekl jsem si: "Jen počkej, Herbíčku." A pak jsem přišel na to, že zbožňuje buráky značky Planters. Koupil jsem jich asi dvacet balíčků a plánoval jsem, že mu je dám a on že si řekne: "No ne, tenhle chlápek mi dává buráky, a já jsem pro něj nic neudělal? Vždyť já ho ani neznám." Když se přiblížil k mé cele, podal jsem mu balíček. Viděl jsem, jak jeho ručka, podobná ruce opice, zaváhala mezi mřížemi. Pak ji stáhl, protože si určitě myslel, že mu ji utrhnu. Položil jsem balíček mezi mříže a ustoupil jsem až k zadní stěně cely. Vzal si ho a já jsem mu takhle

podával další. Herbie zůstával celé hodiny v cele a psal. Ale dopaloval ostatní vězně hlavně v sobotu večer. Když se všichni dívali na televizi, Herbie si stoupl a četl projevy, které celý den psal. Byly to nekonečné tirády o škodlivosti televize a on je hulákal, že se nám z toho málem rozskočila hlava. Dělal to během celého programu. Ostatní po něm házeli kde co, aby ho umlčeli, protože byli vzteky bez sebe. Někdy dokonce příšerné falešně zpíval, i dozorci z toho byli nervózní a jeden z nich už po něm chtěl hodit bombu se slzným plynem, ačkoliv jsme byli připoutáni k sobě. Zeptal jsem se ho: "Herbie, proč to děláš?" A on mi odpověděl, že má právo dělat, co se mu zlíbí. Od té doby jsem se rozhodl, že jeho chování změním.
Když byl hodný, dával jsem mu buráky a když zlobil, zařídil jsem to vždycky tak, že jsem mu vylil na hlavu kýbl vody a on musel zůstat v promočených šatech v cele. Když se mi to nepodařilo, požádal jsem o pomoc ostatní vězně, kteří řvali nadšením, kdykoliv voda Herbieho zasáhla. Trvalo to asi tři týdny, než se jeho chování zlepšilo. Požádal o povolení zpívat, ale už to nedělal během televizní show, takže ho to už nebavilo a obvykle po dvou nebo třech minutách přestal. Našel jsem prostředek, jak ho změnit. Poldové byli fascinováni mými výsledky. Ukázal jsem mu, proč ho lidi nemají rádi. Jednou jsme spolu byli v karceru a já jsem pokračoval ve svých pokusech. Pokládal jsem mu spoustu otázek typu: "Když jsi používal svou zbraň, střílels rychle za sebou?" Byl tím velmi překvapený: "Jak to víš?" "Protože já jsem dělal totéž." Fascinovalo ho, že jsem dokázal číst jeho myšlenky, věci, které poldům nikdy nepřiznal. Viděl jsem v něm člověka, který se mi podobal, chlápka, který dělal stejné věci, když byl kluk. Strávil soustu času v psychiatrických ústavech a cítil se být lidskou rasou vyvržený. Měli jsme hromadu společných rysů. Zeptal jsem se ho, co se stane, když někdo někoho zabije. "Ten dotyčný upadne a je mrtev." "Ne, Herbie, plive krev, pokouší se něco říct a někteří se ještě hýbají, když na ně vystřelíš ... a tak musíš začít znova." "Jak to všechno víš? Vždyť jsi tam nebyl." "Vím to, protože já jsem dělal podobné věci. Ale hlavně mi, Herbie, nevykládej všechny ty pitomosti o zemětřesení nebo o Bohu, který ti to či ono přikázal. To je všechno podfuk a ty to víš stejně dobře, jako já." "Máš pravdu, Ede, ale já jsem to nikdy nikomu neřekl." Tak takové byly moje vztahy s Herbie Mullinem."
Od svého odsouzení v roce 1973 Ed Kemper studuje informatiku a aktivně spolupracuje na programu, který se věnuje přepisům literárních děl do Braillova písma pro slepce, za což dostal řadu ocenění od amerických úřadů. Tyto trofeje, tak rozdílné od těch, které sbíral předtím, jsou vystaveny v přijímací hale pro návštěvy vacavillské věznice. Už několik let je Kemper způsobilý získat podmínečné propuštění, ale je takřka nemožné, aby mu bylo povoleno. Ostatně on sám je v tomhle ohledu dostatečně rozumný, aby raději zůstal ve vězení.
Dr. Donald T. Lunde, který pracuje na Stanfordské univerzitě, je psychiatr, který Eda Kempera zná nejlépe. Opakovaně byl pověřen, aby ho během věznění vyšetřoval. Když si prohlédl Kemperovo interview, které jsme spolu s Olivierem Raffetem natočili ve vacavillské věznici, dr. Lundě, který svého pacienta neviděl už skoro dvacet let, nám poskytl několik reflexí, týkajících se Kemperova případu:
"Kemper je velmi inteligentní. Jeho IQ ho řadí do kategorie, kterou reprezentuje 1 až 2% populace. Je nutné být velmi inteligentní, aby bylo možno spáchat sérii podobných zločinů a nenechat se dopadnout, protože to on sám se vydal dobrovolně policii. Pro Kempera a pro sériové vrahy obecně je pro jejich ego velmi důležité přelstít policii. Někteří jdou až tak daleko, že se vysmívají autoritám prostřednictvím dopisů, jako Jack Rozparovač nebo "Samův syn", jiní posílají zvláštní vzkazy zakódované do zvěrokruhu, které obsahují kousky oděvů se stopami krve. Kenneth Bianchi, jeden ze "Škrtičů z kopců", sledoval vyšetřování policie na univerzitě a pracoval pod velením šerifa. Tito vrazi jsou fascinováni policií. Když Kemper telefonoval, aby se udal, policista vybuchl smíchem: "Velký Ed? Velký Ed Kemper? Se kterým pijeme Jury Room?" Seržant mu několikrát zavěsil před nosem a myslel si, že se jedná o vtip. Když Kemper chodil s dcerou šéfa policie a vodil mu ji živou a zdravou domů, nejdůležitější pro něj bylo ukázat, že je nejmazanější ze všech. Když mi Kemper tuhle historku vyprávěl, vždycky se rozesmál. Tyto charakteristické vlastnosti nacházíme u většiny sériových vrahů, ale ještě v tomto ohledu nemáme dostatek informací. Většina z nich má podobné zkušenosti s matkou během dětství. Je to směs agrese a bizarního chování, velmi vzdálená od normálního dětství. Jsou to matky, které dokážou své děti bít a o pět minut později s nimi spát. Sex a agrese. Je to věk, kdy dítě musí oddělit sex a agresi, ale tito jedinci se učí pravý opak.
Když Kemper oznámil: "Chtěl jsem ublížit matce," dotkl se klíčového problému. Kemper vraždil ženy, které spojoval s matkou. Ta pracovala na univerzitě, vybíral si tedy studentky. Konečné na Velký pátek svou matku zabil, uřízl jí

hlavu a položil ji na poličku. Sobotu strávil tím, že jí nadával: "Křičel jsem na ni věci, které jsem jí chtěl říct celý život, a poprvé mě nepřerušovala." Když zabil svou matku, už necítil potřebu vraždit dál. Když vidím tenhle film, mám pocit, že se Kemper cítí ve vězení dobře: jeho poslání spočívalo v tom, zničit svou matku, ale vědomě nejednal."
"Proč Kemper pitval první oběti a pak od toho upustil?"
"Je to zvláštní," odpověděl dr. Lunde, "ale postupně přestal být zvědavý. Existuje rovněž jiný důvod, mnohem nepříjemnější. Uchovával kusy masa v ledničce. Vlastnil také sbírku fotografií, pořízených polaroidem, na nichž byly zohavené mrtvoly jeho prvních obětí. Tentýž Kemper, který mluví tak rozvážným hlasem a zdá se být perfektně při smyslech, mi dával následující kanibalské recepty: "Připravil jsem si šťavnaté ragú z kousků masa a ze špaget." Říkal mi, kolik se tam musí dát cibule a sýra a popisoval mi chuť toho jídla. Cítil skutečnou radost, když jedl své oběti a přitom se díval na fotografie. Po třech nebo čtyřech týdnech se vražedné pudy znovu staly příliš silnými a nutily ho znovu zabíjet... Když sérioví vrazi nejsou zatčeni, časový interval mezi každým zločinem se postupně zkracuje. Je to jako droga."
"Kemper vypráví, aniž by cokoliv skrýval, nejstrašnější detaily svých zločinů, ale je velmi rezervovaný co se týče jeho matky. Přiznává se ke kanibalismu, ale odmítá doznat, že si z matčiny uříznuté hlavy udělal cíl pro šipky. Snaží se vypadat rozumně, ale nicméně vysvětluje, jak vyřízl matce hrtan a jaké měl potíže, než se mu podařilo jí uříznou hlavu."
"Jeho matka," pokračoval dr. Lunde, "měla velmi silnou osobnost a neustále ho srážela. Měla hromový hlas a velmi často mu nadávala. Kemper tím po léta velmi trpěl. Dal si práci s tím, že tenhle důležitý hlasový orgán vyřízl, rozsekal ho na cucky a vyhodil do odpadků. Je to evidentní symbol, pochopitelný i pro začínajícího psychiatra. Sérioví vrazi se po svých činech snaží racionálně vysvětlit svoje chování. Kemper se nikdy moc nehlásil k nekrofilii. Snažil se, aby ho považovali za vraha, dokonce i za kanibalského vraha, ale ne za sexuálního zvrhlíka."
"Pane doktore, během interview si Kemper dvakrát protiřečil, když evokoval záměrný nebo neúmyslný výběr svých obětí. Jak to bylo ve skutečnosti?"
"Kemper si své oběti vybíral velmi pečlivě. Viděl jsem dokonce seznam napsaný jeho rukou, který uvádí, jaké charakteristické vlastnosti musí absolutně mít jeho budoucí oběti. Mladé ženy, které ho zastavily při autostopu, zavaloval otázkami. Zaměstnání otce? Místo bydliště? Popis jejich domu? Na které univerzitě studují? Jeho matka mu často opakovala, že studentky z dobrých rodin, vzdělané, krásné a inteligentní by vždycky odmítly sejít se s takovým ubožákem, jako je on: a právě takové typy žen Kemper vyhledával. Když stopařky nekorespondovaly s jeho kritérii, vystupovaly z jeho auta živé a zdravé. Podle vlastního svědectví Kemper do svého auta naložil tři sta až čtyři sta stopařek. Jeho vraždy byly ostatně velmi pečlivě připravovány, podobně jako u většiny nepsychotických sériových vrahů. Upravil auto, takže mohl uzavřít dveře díky mechanismu, který se nacházel pod jeho sedadlem. Jakmile dívka nastoupila do jeho auta, ocitla se v pasti. Důkazy? Stopy škrábanců od nehtů, nalezené na pravých dveřích. Ted Bundy, Kenneth Bianchi a Angelo Buono instalovali do svých aut podobné zařízení."
"Domníváte se, že Kemper je i v tuto chvíli nebezpečný?"
"Tam, kde se nachází, ne. Kemper se zajímá o vraždy žen. Ve vacavillské věznici jsou jen muži. Vražedné pudy, které Kempera nutily zabíjet, byly orientovány proti matce. Ta je mrtvá a já si nemyslím, že Kemper by byl teď nebezpečný, i kdyby se mohl potkávat s ženami."

MATAMOROS: KULT PEKLA

9. dubna 1989 se pátrání, prováděné ve spolupráci mexické a americké policie, po hledaném studentu medicíny Marku Kilroyovi, skončilo strašlivým objevem na ranči Elana, nedaleko Matamoros v Mexiku. Důstojník Juan Benitez objevil v jedné chatrči kovový kotel, z něhož se šířil hrozný zápach a jenž obsahoval zaschlou krev, lidský mozek, nedopalky cigaret a upečenou želvu. V okolí barabizny pak vykopali policisté zohavené mrtvoly Marka Kilroye a čtrnácti dalších obětí. Zatčení spolupachatelé doznali, že tyto osoby zmasakrovali na příkaz El Padrina, kmotra Adolfa de Jesus Constanza a jeho družky Sáry Aldretové, kteří řídili gang obchodníků s drogami podle rituálů černé magie.
Adolfo měl přesto všechny předpoklady, aby dosáhl v životě úspěchu: byl hezký, inteligentní, okouzlující, s darem ducha a řečnickým talentem. Narodil se 1. listopadu 1962 v Miami z rodičů marielitos, kubánských uprchlíků. Od nejútlejšího věku byl zasvěcen do rituálu Santeria, což je neškodné náboženství,

a do rituálu Paolo Mayombe, který je agresivnější, ale má spoustu společných znaků se Santeria. Toto náboženství bylo importováno na Kubu v XIX. století otroky lidu Yoruba, pocházejícími z Nigérie. Yorubských bohů,- Orishas, je celkem čtrnáct. Pro jejich uctívání se jim nabízejí oběti: Chango, bůh hromu, přijímá jehně nebo berana; Ogguna, válečníka, který bdí nad zbraněmi a kouzly, bývá vidět, jak si dopřává krve, peří, ocelového ostří nebo kolejnic. Santeria má kolem sto miliónů přívrženců, santeros, po celém světě.
Pro santero mají všechny události přesný význam. Člověku se stane nějaké neštěstí. Okamžitě je interpretováno jako důsledek osudu, připraveného nepřítelem. Na rozdíl od ostatních náboženství, Santeria a její odnože se nepraktikují na nějakém kultovním místě, ale doma, tam, kde se nacházejí vaše posvátné věci. Toto náboženství také nenabízí systém hodnot: neexistují žádná pravidla, týkající se sexu, drog, alkoholu nebo trestných činů.
Koncept Dobra nebo Zla není součástí Santeria, záleží na odhadu každého jednotlivce. Proto lze pochopit, proč Santeria, Paolo Mayombe nebo Abaqua se tak líbí zločincům. Nikdo nechodí do synagogy nebo do kostela, aby se zeptal Boha nebo faráře, jestli může zabít svého nepřítele nebo jak ochránit dovoz kokainu. Santeria nebo Paolo Mayombe to umožňují, dokonce doporučují.
První zločiny
Když se Adolfo stal mayombero, černým mágem, začal v roce 1980 prodávat své služby čím dál tím početnější klientele v Miami. Neměl žádné velké problémy s policií, kromě dvou zadržení v roce 1981 kvůli banálním krádežím v samoobsluhách (zvyk, zděděný po matce). V roce 1983 mu jeho miamští bisexuální přátelé nabídli práci manekýna v Mexiku. Díky své údajné magické moci a charismatu dosáhl ohromujícího úspěchu v pochybném světě La Zóna Rosa, což je čtvrť homosexuálních prostitutů. Rituály ochrany a očištění mu přinesly částky od 8 000 do 40 000 dolarů, podle klientů, mezi nimiž figurovaly významné mexické osobnosti. Zatčení přívrženci kultu přiznali, že jedna z největších hvězd mexického filmu, obchodníci s drogami a vysocí úředníci policie byli Adolfovými klienty, jako například Florentine Ventura, ředitel interpolu v Mexiku. V roce 1988 spáchal Ventura za tajemných okolností sebevraždu, když předtím zabil svou ženu a děti. Neví se, jestli Adolfo nad ním ten den neuplatňoval svůj vliv.
Opilý mocí, Adolfo se rozhoupal k vražednému rituálu. Během dvou let, které předcházely událostem v Matamoros, našla policie osm příšerně zohavených mrtvol, zbavených obličejů, které byly připoutány k cementovým blokům v řece Zumpango: 6. května 1987 José de Jesus Gonzales-Rolono a Celia Camposová, 2. července 1988 Federico de la Vega, Gabriela Modragonová, Ramon Baez alias Edgar nebo Claudia Yvettová a několik neidentifikovaných těl. Různá svědectví ukazují, že v roce 1988 Adolfo a jeho komplicové Martin Quintana a Vidal Garcia zmasakrovali devět členů rodiny obchodníků s drogami Cazaldových. Vidal Garcia byl velekněz Constanzova kultu a současné federální policista. Od té doby je ve vězení. Oběti byly mučeny. Homosexuál Roman Baez byl zaživa stažen z kůže a skalpován. Jeho utrpení skončilo, když mu jeho kati vytrhli srdce.
Mezi klienty Adolfa Constanza byl i mladý, dvacetiletý muž Elio Hemandez Jr., dědic dynastie obchodníků s drogami. V pohraničním městě Matamoros, které má 350 000 obyvatel a nachází se naproti města Bronsville v Texasu, zažili Hemandezové několik vážných nezdarů. Elio pociťoval potřebu se uklidnit a Adolfo využil situaci. Během dvou měsíců mladého muže ovládl a zasvěcení vyděšeného Elia se odehrálo v Mexiku před vánocemi 1987.
Zrození sekty
Mezitím, během pobytu v Matamoros, se Adolfo seznámil se Sárou Aldretovou, mladou, elegantní rozvedenou ženou, kterou uštkl jedovatý šarm krásného Kubánce, když si od něj nechala věštit z karet na terase jedné kavárny. Oba mladí lidé se záhy od sebe nemohli oddělit a zmocnil se jich jakýsi druh šílenství ve dvou, podobně jako v případě Marthy Beckové a Raymonda Fernandeze, Caril Ann Fugatové a Charlese Starkweathera nebo Myry Hindleyové a Iana Bradyho. Sara, která se narodila 6. září 1964, se stala velekněžkou kultu, a podle přiznání spolupachatelů se aktivně podílela na nejrůznějších krvavých ceremoniálech v Mexiku. Aby lépe vysvětlila praktiky sekty, Sara několikrát promítala novým uchazečům film Johna Schlesingera o Santaria, který se jmenuje Uhranutí a v němž Martin Sheen hraje roli policejního psychiatra, kterého donutí obětovat syna, aby uspokojil magické rituály.
Aby Elia Hernandeze mohl lépe ovládat, Adolfo donutil Sáru, aby s mladým mužem spala. Sekta nechtěla vzbudit žádné podezření, a proto se usadila na odlehlém místě, na ranči Santa Elena, několik kilometrů od města. Adolfo svým adeptům slíbil absolutní nedotknutelnost před zásahem kulek a moc stát se neviditelnými, pokud budou slepě dodržovat všechna pravidla.
Vražedné rituály Matamoros začaly v červnu 1988 a skončily v dubnu 1989, kdy

byla objevena kostnice Santa Elena. Aby se mohl ochránit od zlých duchů, mayombero musí vyrobit nganga, čili magický kotel, jehož metoda přípravy zůstává žárlivě střeženým tajemstvím. K ingrediencím, jako jsou kousky dřeva, zbytky doutníků, zvířecí mršiny, ostruha a koření, musí mayombero přidat krev, hlavu, prsty z nohy i z ruky, žebra a holenní kosti nějaké mrtvoly. Mozek musí být ještě nedotčený uvnitř lebky, což vyžaduje tělo (kiyumba) relativně čerstvé: tak bude mozek kiyumba myslet a lépe jednat. Mayombero je černý mág, který dává přednost mozkům zločinců nebo bláznů. Vyhledávané jsou mrtvoly bělochů, protože tradice říká, že bělocha je možno lépe ovlivnit než černocha ...
Pro vykonání vražedného rituálu je mučení hlavním prvkem. Duše oběti se musí naučit bát se svého kata na věčnost, aby mu byla totálně podřízená. Podle prvních prohlášení Sáry Aldretové na policii (později odvolaných), ona sama popravila několik osob, mezi nimi i bývalého policistu Gilberta Sosu, který se přeškolil na obchodníka s drogami. Před členy kultu přikázala, aby byl Sosa pověšen za krk, ruce mu byly ponechány volné, aby se mohl chytit za provaz a přežít tak co nejdéle. Pak ho ponořila do barelu s vařící vodou. Zatímco řval bolestí a pokoušel se uniknout, Sara mu ustřihla nůžkami prsní bradavky. Rituál skončil tak, že přítomní snědli polévku, připravenou z krve, uvařené spolu s mozkem a dalšími kousky mrtvoly. Byli přesvědčeni, že do nich vstoupí zázračná moc. Jindy zase udržoval Elio svou oběť při životě, když jí předtím uřízl penis, nohy a prsty. Pak jí otevřel mačetou hruď, zmocnil se srdce a aniž by ho vytrhl ven, zakousl se do něj, zatímco umírající muž se na něj díval.
Smrt "gringa"
Adolfo Constanzo potřeboval nějakého gringa, aby své věrné příznivce učinil nezranitelnými. 14. března 1989 kolem druhé hodiny ranní nechal v jedné uličce v Matamoros unést Marka Kilroye. Když se James a Helen Kilroyovi dověděli o zmizení svého syna, rozhodli se pohnout nebem i zemí, aby ho našli. Okamžité narazili na jistou lhostejnost ze strany policejních úřadů na obou stranách hranice, které se přikláněly spíš k hypotéze útěku, podobně jako sdělovací prostředky. Aby tomu mohl čelit, vydal se James Kilroy 18. března do Matamoros. Chtěl změnit názor úřadů. Noviny začaly publikovat články o případu a 26. března slavný televizní pořad America's Most Wanted, který rekonstruuje různá fakta a jehož počet diváků překračuje dvacet miliónů, se rozhodl případ nafilmovat.
Ke zmizení Marka Kilroye došlo v době, kdy americko-mexické vztahy nebyly zrovna nejlepší. Mexiko, super-zadlužené u amerických bank díky poklesu ceny ropy, cítilo výčitky kvůli své absenci ve spolupráci DEA (Drug Enforcement Agency) a laxnímu chování vůči velkým kmotrům obchodu s drogami. Prezident Salinas si velmi přál změnit tento nepříjemný obraz. Když zmizení mladého Kilroye začalo tropit hluk, dostala mexická policie příkaz, aby se okamžitě pustila do jeho hledání.
9. dubna jel mladý Serafin Hemandez Garcia plnou rychlostí po silnici z Bronsville do Matamoros: chtěl oznámit Adolfovi, že důležitý náklad drog byl v pořádku doručen. Byl zatčen důstojníkem Juanem Benitezem, který se domníval, že celý případ spočívá v prostém obchodování s drogami. Tentýž den byli zatčeni i Elio Hernandez, Sergio Martinez a David Sterna, členové sekty, kteří byli už několik dnů sledováni a připojili se ve vězení ke Garciovi. Chování vězňů policisty překvapilo. Smáli se, oznámili, že jsou nezranitelní a tvrdili, že jejich duše je mrtvá a z federálních policistů si tropili posměch.
Vyšetřování "po mexicku" je vedeno tak, aby policisté získali co nejrychleji "spontánní přiznání": to se zatřepe lahví sodovky, jejíž hrdlo se pak strčí do nosní dírky podezřelého, i když se tento postup opakuje, nenechává žádné stopy, ale pro vyšetřovaného je extrémně bolestivý. Má pocit, že mu exploduje hlava. Někdy může ztratit sluch nebo zrak. Adolfovi věrní kápli božskou a jejich přiznání se začala jen hrnout. A pak, starý rančer Reyes poznal Marka Kilroye na fotografii.
Hledání Marka Kilroye skončilo a začala hrůzná noční můra.
Tři sta policistů v patách "mayomberos"
Prohlídka začala objevením čtrnácti příšerně zohavených mrtvol. 23. dubna, na žádost policie, jeden curandero vymýtal zlé duchy na ranči Santa Elena. Když zažehnávání skončilo, byla svatyně Adolfa Constanza zapálena.
Tři sta policistů pracovalo čtyřiadvacet hodin denně, aby našlo Adolfa Constanza, Sáru Ardletovou a jejich další spolupachatele. Tři týdny trval útěk Adolfa Constanza přes celé Mexiko. V mnoha skrýších si vyzvedl spoustu peněz a pokusil se vyjednávat s mexickými úřady: hrozil, že prozradí jména vysoce postavených hodnostářů, ale bylo to málo, aby se to vyrovnalo hrůznosti jeho činů. Policie zůstala nekompromisní. Začátkem dubna se Adolfo ukryl se svými posledními přívrženci v jednom bytě v Rio Sena v Mexiku.
Sara Aldretová cítila, že se blíží konec a začala také vyjednávat s policií.

Povaha jejího jednání zůstala utajená, ale můžeme se domýšlet, že se pokusila využít polehčujících okolností jako při procesu. 6. května se policie rozhodla k závěrečnému útoku. Ve stejné ráno donutil Adolfo své druhy k přísaze, že spáchají vzájemně sebevraždu, pokud je policie obklíčí. Jeden z nich si venku všiml agentů v civilu a vrátil se, aby upozornil Adolfa. Velmi rozčilený Alvaro de Leon, řečený "El Dubi", začal střílet po policistech na ulici, ale nikoho nezasáhl. Adolfo požádal "El Dubiho", aby ho zabil spolu s jeho milencem Martinem Quintanou. "Odpověděl jsem mu, že to nedokážu," vypovídal "El Dubi", ale Adolfo mě udeřil do obličeje a pohrozil mi, že se budu škvařit v pekle. Pak políbil Martina Quintana a zavřel se s ním do skříně. Rozhodl jsem se střílet na ně ze samopalu přes dveře."
O několik okamžiků později vnikla policie do bytu a zatkla v něm "El Dubiho", Sáru Aldretovou a Omara Ochou. Pak nezbývalo, než čekat na soudní projednávání tohoto případu sériových vrahů.
Nicméně jistý počet otázek zůstal nezodpovězen.
Můžeme se ptát, proč policie náhle přerušila pátrání kolem ranče Santa Elena, ačkoliv některé výpovědi podezřelých, především výpověď Alvara de Leona, zůstavila předpoklad, že by tam mohly být pohřbeny další oběti.
Některé oficiální zprávy se zmiňují o objevu zakrvácených obětních oltářů v některých bytech v hlavním městě Mexiku, o nichž poskytla policii informace mladší sestra Martina Quintana, Maria. Na těchto místech byly nalezeny dětské šatičky, umazané krví. Staly se obětmi kultu v Mexiku i děti? V tomto ohledu mexická policie rovněž mlčí. Je to proto, že některé z těchto bytů patřily vysoce postaveným lidem?
A konečně, během destrukce ranče Santa Elena 23. dubna 1989 byla pouze jediná věc odnesena policií: onen famózní nganga. O několik dnů později požádali novináři, aby si ho mohli prohlédnout. Nejdřív jim oficiální místa odpověděla, že byl zničen, potom jim oznámili, že se nganga ztratil. Nikdo neví, kde se v současné době nachází...

OTTIS TOOLE: KANIBAL Z JACKSONVILLE
Tři hlavní postavy z této vražedné ságy, Henry Lee Lucas, Ottis Toole a Becky Powellová se staly námětem pro výjimečný film Johna McNaughtona Henry: Portrait of a Serial Killer. Film byl velmi vzdálený od pravdy a ve fikci se příliš neodrážela skutečná mentalita těchto sériových vrahů. Na konci filmu Henry Ottise zabije, což skutečný Ottis Toole viditelně nemohl pochopit. Když mu dozorce přišel nasadit pouta a ukončil tak náš rozhovor, krátce jsem mu vyprávěl o tomhle filmu, o němž už slyšel povídat. Oznámil mi, že není možné, aby ho Henry zabil, protože je pořád naživu a diskutuje se mnou. Ottis Toole je chvílemi velmi bystrý, ale někdy mu činí obtíže odlišit fikci od skutečnosti. Interview s tímto autentickým kanibalem, podezřívaným z více než stovky zločinů, je reprodukováno jako celek, aniž by z něj bylo cokoliv vypuštěno (což vysvětluje některá opakování), aby odrazilo co nejvěrněji duševní stav takového vraha. Informace, obsažené v tomto portrétu Ottise Toola jsou naprosto přesné a shodují se s policejními protokoly, nebo se zprávami sociálních pracovníků, v případě Toolova neuvěřitelného dětství.
Rozhovor se uskutečnil v listopadu 1991. Obsahuje odporné pasáže, které Ottis Tool vyprávěl neutrálním hlasem, zbaveným všech emocí, jako kdyby vyprávěl o bezvýznamných věcech, dokonce i když se tato strašná fakta týkala jeho dětství a špatného zacházení, kterého se mu dostalo. Výjimky tvořily okamžiky, kdy Ottis Toole mluvil o svém obdivu k ohni, pak se jeho tvář rozzářila a jeho vzrušení bylo viditelné.
Ďáblovo dítě
Ottis Elwood Toole se narodil v Jacksonville na Floridě 5. března 1947. Byl osmým dítětem Sarah Tooleové a jejího manžela alkoholika, Williama Henryho Toolea, malíře pokojů. Manželský pár přivedl na svět devět dětí. Rodina žila ve Springfieldu, v severním okrsku jackson-villského down-townu. Kdysi to byla elegantní čtvrť, ale butiky nahradily pochybné bary a vládla tam silná kriminalita. Sarah Tooleová přišla o tři děti v nízkém věku: dvojčata zemřela ještě dřív, než dosáhla dvou let a poslední narozené dítě, Albert, zemřel na zápal mozkových blan. Krátce po Ottisově narození vyhodila Sarah Tooleová svého manžela za dveře a ten už o sobě nikdy nedal vědět. Sarah byla přinucena pracovat, aby uživila svou drobotinu, a děti vychovávala tvrdě, aplikujíc na ně přikázání bible, z níž neustále citovala příklady.
Ottis byl až přespříliš bojácný a neustále se schovával pod sukněmi své matky: vyžadoval mnohem větší pozornost, než ostatní bratři a sestry. V pěti letech doprovázel svou babičku, která propadla satanismu, při nočních expedicích, a

pomáhal jí pohřbívat mrtvoly na hřbitovech. Babička byla skutečná čarodějnice, nadaná nadpřirozenou mocí. Ottise trestala tak, že mu vylévala na hlavu obsah nočníku, když nechtěl poslouchat. Brzy ho začala přezdívat "The Devil Child", "Ďáblovo dítě". Ve škole Ottis sloužil jako hromosvod svým spolužákům, kteří ho zahrnovali posměšky a nadávkami, protože se příliš pomalu učil svým lekcím, dokonce i těm nejelementárnějším. Jednoho dne po něm jedno dítě na školním dvoře hodilo kámen, který ho zasáhl do hlavy. Na Ottisovi tento incident zanechal následky, měl křeče a trpěl častými duševními krizemi. Dával přednost společnosti svých bratrů a sester, zvláště své starší sestry Drusilly. Drusilla ho ráda přestrojovala za děvče. V deseti letech už ztratila panenství a svého bratra zasvětila do sexu. Ottise sexuálně zneužíval jeho otec a v jeho sexuálním zneužívání pokračoval i jeho nevlastní otec Robert Harley. Drusilla Ottise nutila, aby se už od šesti let prostituoval, ale byla zatčena policií a poslána do polepšovny. Ottis, který se učil málo a špatně ve specializovaných třídách, dělal díky Drusille obrovské pokroky v oblasti sexu. Ale z erotických her své sestry se někdy cítil špatně a dával přednost sexuálním radovánkám, které ho učil jeden dospělý muž ze sousedství. Jeho spolužáci se vzrušovali při pohledu na nahé ženy v girlie magazínech, ale Ottis vůči nim zůstával chladný. Naopak pohled na požár ho uvrhl do hluboké erotické extáze, která okamžitě vyprovokovala silnou erekci. Ottis miloval oheň, hlavně když v noci šlehal vysoko. Zakládal požáry v opuštěných domech ve čtvrti, v níž v Jacksonvilie bydlel, pak se ukrýval do stínu, ukájel se při pohledu na ohňové divadlo a onanoval přitom jako blázen. Byl po tom většinou tak vyčerpaný, že se nemohl postavit na nohy a musel si několik desítek minut odpočinout, než se mohl vrátit domů. Oheň a sex ho osvobodily od strachu a napětí, které ho neustále pronásledovaly. Pak se cítil šťastný.

První zločin ve čtrnácti letech

Toole uskutečnil několik útěků, ale vždycky se vrátil domů. Od osmi let pravidelně požíval velké množství alkoholu a drog. Ve dvanácti letech byl poprvé zatčen policií kvůli krádeži kola. Propustili ho pod soudní dozor, ale o několik měsíců později byl překvapen při další krádeži. Tentokrát ho soud odsoudil 30. října 1960 k pobytu v polepšovně State School for Boys na Floridě. Když toto zařízení opustil, rozhodl se definitivně skončit se školní docházkou. Navzdory svému mladému věku měřil víc než metr osmdesát a měl pěknou postavu. Uměl se bránit a trestat ty, kteří si z něj dělali legraci. Matka se pokusila zklidnit jeho násilnou povahu a cpala do něj barbituráty, ale nic s ním nepořídila a Ottise z práškové závislosti vytáhl jeden z jeho bratrů. Vytrvale navštěvoval Confederate Park, kde veřejné záchodky sloužily jako místo schůzek pro homosexuály. Během léta roku 1964 byl zatčen pro prostituci a odsouzen k tříměsíčním nuceným pracem na trestanecké farmě na severu města. Měsíc po propuštění byl odsouzen k osmdesáti dnům vězení za krádež autobaterie. Příště už mu autobaterie nestačila, ale ukradl auto a pokusil se přejet do sousedního státu. Vyfasoval dva roky nucených prací ve Federal Correctional Institute v Ashlendu v Kentucky. Propuštěn byl v roce 1967 a zůstal na svobodě pouhé tři týdny, než byl znovu zatčen. Až do začátku sedmdesátých let střídal krátké periody svobody s pobytem za mřížemi. V pětadvaceti letech měl Ottis Toole na krku třináct trestů za krádeže, prostituci, potulku či za nelegální držení střelné zbraně.

Jestliže byl zatýkán pro bezvýznamné delikty, jako vrah zůstal nepotrestán. Podle jeho vlastních slov, během jednoho ze svých početných útěků do Kalifornie, spáchal ve věku čtrnácti let svou první vraždu, když si jako stopař zastavil auto, řízené jedním obchodním cestujícím a jeho druhem. Mezi oběma muži došlo k hádce a řidič ubodal svého přítele. Ottisovi se podařilo z auta uprchnout. Po krátké honičce v lese se Toole dostal k volantu a přejel šoféra jeho vlastním autem.

Toole byl duševně zaostalý a s IQ 75 měl stále velké problémy se čtením a s psaním. Když byl propuštěn, vrátil se ke své rodině, ke své matce Sarah, k nevlastnímu otci Robertu Harleymu a k sestře Drusille. Ta, podobně jako Ottis, propadla alkoholu a drogám a sbírala muže. Porodila tři děti, které měla s dvěma různými muži: Sarah, Lorraine "Becky" Poweltovou, která se narodila 27. února 1967, a Franka Jr., který se narodil v roce 1968. Ottis Toole se oženil, ale jeho žena ho opustila už po třech dnech, znechucená jeho homosexuálními sklony. Díky lekcím své sestry si zachoval chuť převlékat se za ženu. Zručně nalíčený a s oholenými chloupky po celém těle dosáhl velkého úspěchu ve specializovaných barech jacksonvillského podsvětí. V té době si dokonce píchal hormonální injekce, aby se mu zvětšila prsa a aby si dodal ženský vzhled. Ottisovými oblíbenými muži byli bisexuálové: rád je vodil domů, miloval se s nimi a díval se, jak se mazlí s jeho malou neteří Sarah. V noci ztrácel všechny zábrany, když

se vydával "na lov". Když pracoval, zdál se být úplně jiný: uměl snášet bolest, dokázal docela sám zvednout skříň, ale jinak byl zakřiknutý a rezervovaný. Se svými kolegy prakticky nemluvil. Jeho charakter se okamžitě změnil, když si myslel, že si z něj někdo dělá legraci. Jedna z jeho sester si vzpomínala, jak jednou pronásledoval nějakého muže, který mu řekl, že je teplouš. Z bezprostřední blízkosti na něj vystřelil z karabiny ráže 22.

Vrah na cestě

V roce 1974 se Toole toulal po západní části USA se starou dodávkou. V té době nikdo jeho přejezdům nevěnoval pozornost, ale když policie později porovnala jeho trasy, byl podezříván, že během šesti měsíců zavraždil nejméně čtyři osoby. 18. dubna 1974 byla v Lincolnu v Nebrasce zavražděna čtyřiadvacetiletá Patricia Webbová. 1. července zmizela v Goldenu v Coloradu za tajemných okolností čtyřiadvacetiletá Shelley Robinsonova, jejíž nahé tělo bylo nalezeno 1. srpna v Berthed Pass. Z její vraždy byl obžalován Ted Bunty, ale poslední svědek, jeden policista, který viděl Shelley naživu, si všiml, jak nastupuje do staré dodávky, řízené "zarostlým a špinavým mužem". Ted Bunty, který chodil vždycky bezchybně oblečen, řídil cocinelle.

19. září 1974 vstoupil nějaký muž se zbraní v ruce do masážního salonu v Colorado Springs. Jedna zaměstnankyně, Yon Lee, byla ubodána a pak jí bylo prořízнuto hrdlo. Pak se vrah vrhl na Sun Ok Cousin, kterou znásilnil, pobodal a nakonec zastřelil. Pak útočník začal znovu střílet na obě oběti, ale Yon Lee přežila tak dlouho, že mohla popsat vraha jako hladce oholeného muže, měřícího metr pětaosmdesát a vážícího kolem devadesáti kilo, který řídil bílou dodávku. Z naprosto záhadných důvodů policie zatkla a nakonec nechala odsoudit Parka Estepa, kníratého vojáka, metr sedmdesát pět vysokého a vážícího sotva sedmdesát kilo, který vlastnil červenou dodávku. Ottis Toole vždycky ujišťoval o své vině a zdá se, že od té doby mu úřady začaly věřit, protože musel být převezen do Colorada, aby mohl být vyslechnut.

10. října 1974 byla v Pueblu v Coloradu unesena jedna-třicetiletá Ellen Holmanová. Její mrtvola byla nalezena na hranici s Oklahomou: byla zavražděna třemi kulkami do hlavy. Policie tvrdí, že Toole je její vrah.

Šílenství ve dvou

14. ledna 1977 se Ottis Toole k velkému překvapení rodiny oženil s ženou o dvacet čtyři let starší, než byl on sám. Novella Tooleová s úžasem zjistila, že musí sdílet lože s muži, kteří svedli jejího manžela: "Několik nocí po svatbě mi Ottis oznámil, že je hrozně nervózní, protože nemůže mít muže. Kvůli tomu měl několik záchvatů vzteku a nějaká žena už ho nedokáže vzrušit." Když zatoužil po nějakém partnerovi na noc, vydával se Toole do Main Street v Jacksonville, do místní noclehárny Armády spásy. Tam se v únoru 1979 potkal s Henry Lee Lucasem. Oba muži se už znali z jednoho baru v Pennsylvanii, kde spolu vypili pár piv, když Ottis jel na Floridu.

Henry Lee Lucas je bezpochyby jedním z nejkontroverznějších sériových vrahů v dějinách amerického zločinu. Tento pochybný sadista a bisexuál se narodil 23. srpna 1936 a byl odsouzen pro dvanáct vražd. Navíc je v podezření, že se přímo podílel na dalších sto padesáti sedmi vraždách. V roce 1960 Lucas zavraždil svou matku, alkoholičku a prostitutku, strávil deset let ve vězení a na začátku sedmdesátých let byl vzápětí znovu odsouzen pro pokus o únos dvou nezletilých mladíků. Pak se protloukal všelijak, toulal se po celých Spojených státech. Vraždil. Znásilňoval mrtvoly žen, mužů i dětí. V roce 1985, když se předtím přiznal, změnil strategii a ujišťoval, že jeho doznání jsou lži. Potom znovu svoje zločiny přiznal. Ale i kdyby byl Henry Lee Lucas jen vynalézavý simulant, s určitostí spáchal několik desítek zločinů. Policie nalezla mrtvoly i důkazy na místech, která určil. V devadesátých letech sloužil jako záminka v boji o sféry vlivu mezi texaskými politiky, tiskem, některými bezohlednými novináři a Texas Rangers, kteří byli obžalováni z toho, že na Lucasse svedli příliš mnoho nevyřešených zločinů. Vyšetřování a Lucasův proces nadále pokračují.

V onu únorovou neděli roku 1979 Toole skutečnou povahu Henryho Lee Lucase neznal. Odvedl ho k sobě, umyl ho a stal se jeho milencem. Věděl, že Lucas nemá peníze, a tak mu nabídl, aby u něj zůstal. Oba muži příležitostně pracovali pro jeden stavební podnik v Jacksonville, který se jmenoval Southeast Color Coat. Nevydělávali moc, něco kolem sta dolarů týdně, ale za tuto chabou mzdu, doplněnou drobnými krádežemi, k velké Tooleově radosti koupil Lucas ojeté auto. Toole miloval automobily, ale nevlastnil řidičský průkaz, za což byl dvakrát zadržen policií, a ne vždycky dokázal přesně interpretovat značky. Personální ředitelka Eileen Knightová si na Toolea a Lucase velmi dobře vzpomíná: "Ottis měl pravidelné absence, ale my jsme ho vždycky znovu zaměstnali, protože pracoval dobře. Oba často opouštěli Jacksonville. Toole se zajímal jen o jedinou věc: o svůj starý bourák. Myslím, že ho používali ke krádežím, protože na lidi,

kteří nepracovali pravidelně, měli nezvykle moc peněz."
Lucas a Toole se čím dál tím častěji toulali po dálnici 1-35. Často s sebou brávali Drusilliny děti, Franka a především Becky, do níž se Lucas zamiloval. V té době bylo Friedě "Becky" teprve dvanáct let. Jejich zločiny nebyly nikdy připravované, využívali příležitostí, které jim do cesty přivedly stopaře nebo automobilisty, kteří museli kvůli nehodě zastavit na odstavném pruhu dálnice. Oběti obvykle odvezli v opačném směru, zavraždili a velmi často oba znásilnili a pak zohavili. Toole, který měl slabost pro lidské maso, si opékal na roštu ruce nebo stehna svých obětí. Henry Lee Lucas tento druh jídla neměl moc rád, tvrdil, že Tooleova šťáva je moc kořeněná. Během jedné z cest představil Toole Lucase jedné satanistické sektě, nazvané "The Hand of Death", pro kterou oba muži vykonávali řádu "poslání': únosy dětí, lidské oběti, dodávky obětí pro extrémní pornofilmy, snuff movies, v nichž se zabíjelo před kamerou. K jejich prvním známým obětem patřil mladý pár, Kevin Key a Rita Salazarová, jejichž automobilu došel na dálnici 1-35 benzin. Mladého muže zastřelil Toole deseti výstřely z karabiny z bezprostřední blízkosti, o Ritu se postaral Lucas. Jejich těl se nedotkli a spokojili se dolary, které našli v kapsách obětí. 2. října 1979 došel benzin čtyřiatřicetileté Sandře Mae Dubbsové nedaleko Austinu v Texasu. Stopla si dva šílence, kteří ji zavraždili třiceti bodnými ranami a Toole vyňal z mrtvoly vnitřní orgány. Pak oba muži několikrát tělo znásilnili. 1. listopadu byla nalezena nahá mrtvola dodnes neidentifikované ženy. Jediným rozlišovacím znakem byly oranžové boty, diky kterým dostala žena přezdívku "Orange Socks". Tělo bylo položeno na mostě, nedaleko dálnice I-35. "Orange Socks" byla uškrcena, ale nebyly na ní shledány známky sexuálního násilí. Šerif Boutwell, který byl pověřen vyšetřováním těchto tří vražd, objevil v regionálním tisku zprávy o podobných vraždách, jejichž oběti byly roztroušeny podél této dálnice. Narychlo svolal na 28. října 1980 do Austinu konferenci, na níž se dostavili policejní důstojníci z osmnácti jurisdikcí. Společně prostudovali asi dvacet vražd. Oběti byly různého věku i pohlaví, některé podstoupily sexuální násilí, jiné byly uškrceny, ubodány, nebo jim byla rozbita lebka údery kameny. Policisté si vyměnili informace a rozhodli se, že se budou vzájemně informovat o všech nových zločinech.
Zrada
16. května 1981 zemřela Ottisova matka na srdeční infarkt ve věku sedmdesáti let. Pohřbili ji na evergreen-ském hřbitově. Ottis tuto skutečnost odmítal přijmout. Často říkal Henrymu Lee Lucasovi, že jeho matka zrovna spí. V noci chodíval na hřbitov, přelezl zeď a lehal si na hrob. Cítil, jak se třese země, ale to bylo způsobeno vlaky, projíždějícími kolem hřbitova. Ottis slyšel, jak s ním matka mluví, říkala mu, aby spáchal sebevraždu a přišel za ní.
27. července v jednom obchodním centru v Hollywoodu na Floridě zmizel šestiletý Adam Walsh a 10. srpna byla jeho hlava nalezena v kanále Vero Beach. Tento případ vyprovokoval jeho rodiče ke skutečné křížové výpravě. Podařilo se jim přinutit Kongres, aby odsouhlasil zákon, umožňující rodičům zmizelých dětí konzultovat počítač FBI. John a Reve Walshovi také založili asociaci "Adam Walsh Child Resouce Center" ve West Palm Beach na Floridě, která je určena na pomoc při těchto pátráních. John Walsh je rovněž producentem pořadu America's Most Wanted, který rekonstruuje nevyřešené případy a hledá svědky. Podle tohoto případu byly natočeny i dva televizní filmy: Adam (1983) Michaela Tuchnera a Adam: His Song Continues (1986) Roberta Markowitze. Po jejich uvedení v americké televizi následovalo vysílání fotografií zmizelých dětí: určitý počet nezvěstných dětí byl díky tomuto postupu nalezen.
Rok 1981 byl pro Toolea špatným rokem. 16. prosince zemřela Drusilla na nadměrnou dávku drog. Její děti, Becky a Frank, byly svěřeny do opatrování jedné státní floridské instituci. O čtrnáct dní později Bečky uprchlá a přidala se k Henrymu Lee Lucasovi, který opustil Ottise, jenž stále slyšel hlasy, mluvící o sebevraždě.
4. ledna 1982 úplně shořel jeden starý viktoriánský dům v Jacksonville a v jeho zdech našel smrt pětašedesátiletý George Sonnenberg. Po vyšetřování se policie přiklonila k názoru, že se jedná o neštěstí a teprve v roce 1983 označil Lucas Toolea odpovědného za tento požár. Toole bral odjezd přítele jako zradu, propadl depresím a utápěl se v alkoholu a v drogách. Od února 1982 do února 1983 se toulal po celých Spojených státech, cestou zavraždil devět osob a založil skoro stovku požárů v Jacksonville a v jeho okolí.
Mezitím se Henry Lucas a Becky Poweltová usadili v jedné církevní komunitě v Montague, v Texasu. Osmdesátiletá farmářka Kate Pearl Richová je přijala jako sluhy. 18. září 1982 se šerif v Montague dověděl o zmizení staré dámy. Velmi rychle začal podezřívat Lucase, který odjel do Kalifornie. Když se Lucas 17. října 1982 vrátil do Montague, byl sám. Vysvětlil šerifovi, že ho Becky opustila

s jedním řidičem náklaďáku a že o zmizení Kate Richové nic neví. Jeho auto, které nechal v Kalifornii, neslo na jednom ze sedadel stopy krve. Lucas souhlasil s vyšetřením na detektoru lži. Test posílil policisty v jejich podezření, ale nepřinesl takové důkazy, aby mohl být Lucas zatčen, i přes početné výslechy podezřelý trval na své výpovědi a policisté byli přinuceni ho propustit.

Lucasova přiznání

Lucas nebyl obyčejný zločinec. Místo aby uprchl, zůstal. Nakonec byl 11. června 1983 zatčen pro nelegální držení střelné zbraně. 15. června se přiznal, že zavraždil nespočetné množství osob, mezi nimi i svou družku Becky Powellovou, kterou ubodal 24. srpna 1982, protože se chtěla vrátit do Jacksonville. Když ji zabil, naposled se s ní pomiloval, pak její tělo rozřezal na devět kusů, které rozházel v lese. Doznal se rovněž k vraždě Kate Richové, jejíž spálené kosti byly nalezeny v peci. Lucas starou paní znásilnil. V následujících měsících Henry Lee Lucas přiznal, že spolupracoval na několika stovkách zločinů, ale pak se zapřel a vraždu své matky nepřiznal. Tento šikovný manipulátor využil skvěle touhy policistů uzavřít vyšetřování nevyřešených případů. Nestydatě lhal a bral na sebe odpovědnost za vraždy, které nespáchal. Ale vodil vyšetřovatele na místa, kde se skutečně nacházely lidské zbytky. Texas Rangers a jacksonvillská policie ho stále činí zodpovědným za sto padesát sedm vražd, z nichž sto osm spáchal s Ottisem Toolem. Oba ovšem vraždili i jednotlivě.

22. června 1983 navštívil šerif Boutwell Henryho Lee Lucase, který podepsal přiznání, týkající se vražd Sandry Mae Dubbsové, Kevina Keye a Rity Salazarové. Z vězení napsal Ottisovi Tooleovi a ujistil ho, že policii nic neřekl, což nebyla pravda. Kuriózní náhodou se Toole nacházel už od 6. června za mřížemi. Udali ho dva spolupachatelé, s nimiž zakládal požáry. Toole byl shledán vinným a 5. srpna byl odsouzen k dvaceti letům vězení. Na základě Lucasových přiznání Texas Rangers uvědomili policii v Jacksonville, která vyslýchala Lucase 11. srpna. Během tohoto rozhovoru se policisté dověděli, že za domnělou smrt nešťastnou náhodou George Sonnenberga stojí Ottis Toole. Když se vrátili do floridského státního vězení, neměli jacksonvillští policisté žádnou práci se získáním doznání Ottise Toolea, který je podepsal v plném rozsahu. Ještě dokonce doplnil, že založil více než sto požárů v minulém roce. 21. srpna se Toole písemně doznal, že zavraždil malého Adama Walshe a že "rád šoustal toho chutného kluka, jehož výkřiky utrpení mu přinesly spoustu radosti". Šéf Leroy Hessler svolal tiskovou konferenci a informoval sdělovací prostředky, že "některé detaily může znát jen vrah. Toole je vinen. Přesvědčil mě o tom." Toole zažil ve vězení těžké chvíle, jeho spoluvězni na něj močili nebo mu házeli jídelní misky do obličeje. Ve skutečnosti mu tento dopis, obsahující doznání, diktoval jiný sériový vrah, Gerard John Schaefer, autor Deníku vraha, který byl podezřelý z vražd třiceti čtyř žen. Viděl jsem tento dopis a mohu ujistit, že byl napsán Schaeferovou rukou a Ottisem Toolem jen podepsán. Z jiných zdrojů jsem mohl rovněž číst jiný dopis G.J.Schaefera, adresovaný soudním orgánům, v němž žádal o polehčující okolnosti, protože udal "nebezpečného zločince, jakým je Toole". Policisté netrvali dlouho na svých prvních dojmech a o několik týdnů později oznámili, že Toole není oficiálně považován za podezřelého v případu vraždy Adama Walshe.

28. prosince 1983 byl Lucas letecky dopraven do Jacksonville, aby tam mohl být poprvé od svého zatčení konfrontován s Toolem. V krátkém rozhovoru, který byl nafilmován, Lucas se svému milenci a komplicovi přiznal, že zavraždil Becky Powellovou a žádal ho o prominutí. Toole mu odpustil. Oba muži se krátce objali a pak byli odděleni policisty a vyslýcháni v oddělených místnostech.

Podle vylíčení jejich zločinů je možné konstatovat, že Henry Lee Lucas a Ottis Toole jsou kočovní sérioví vrazi, kteří si své oběti vybírali mezi stopaři a stopařkami. Lucas zabíjel skoro vždycky ženy, Toole dával přednost mužům. Lucas zabíjel nožem, nebo své oběti škrtil, zatímco Toole používal střelné zbraně, především karabinu ráže 22. Oba muži skoro vždycky své oběti, mrzačili. Lucas je kousal nebo je pořezal nožem, uřezával jim genitálie a pokoušel se jim řezat i hlavy. Alespoň v jednom případě projel Lucas několik států s uříznutou ženskou hlavou položenou na zadním sedadle auta. Toole raději rozřezával mužské mrtvoly - hlavně hýždě a žebra - aby je mohl upéct a sníst. Lucas takřka systematicky znásilňoval ženy, které zabil, Toole dělal totéž spíš s muži. Navzdory detailním přiznáním, jediná část jejich líčení vzbudila pochybnosti. Jednalo se o jejich spolupráci se satanistickou sektou "The Hand of Death", pro kterou měli konat "poslání." Policie nikdy nedokázala existenci takové skupiny, která by měla organizovanou formu.

Odsouzeni k smrti

V pátek 13. dubna 1984 byl Henry Lee Lucas odsouzen k smrti za vraždu Becky

Powellové a "Orange Socks". Na konci roku 1991 byl souzen a odsouzen za následující zločiny:
- na doživotí za vraždu Kate Richové, 80 let;
- na doživotí za ubodání Lindy Phillipsové, 26 let, 9. srpna 1970 ve Virginii;
- na doživotí za zabití důstojníka policie Clemmieho Curtise, 3. srpna 1976 ve Virginii;
- k šedesáti letům vězení za znásilnění a zavraždění Lillie Pearl Dartyové, 18 let, 1. listopadu 1977 v Texasu;
- na sedmdesát pět let vězení za uškrcení Dianny Bryantové v Texasu;
- na doživotí za ubodání Glenny Biggersové, 66 let, 19. prosince 1982 v Texasu. Její tělo bylo nabodnuto na kůl a do krku jí byla vbodnuta vidlička;
- na doživotí za zavraždění neidentifikované oběti, 17. března 1983 v Texasu;
- na doživotí za vraždu Laury Jean Domezové, 16 let, 18. dubna 1983 v Texasu.

V prosinci roku 1990 byl Henry Lee Lucas obviněný ze čtyř vražd, spáchaných na Floridě. Příště musí být vydán k dalšímu soudnímu stíhání. Oficiálně zůstává obžalován z dvaceti dalších vražd. Některé jurisdikce se vzdaly jeho stíhání, aby zůstaly ušetřeny kontroverzí sdělovacích prostředků a politiků, které se nabalily na Lucasovu osobnost. Někteří prokurátoři váhali, zda mají přikročit k soudnímu stíhání kvůli příliš vysoké ceně procesu - někdy víc než několik milionů dolarů - když už byl Lucas odsouzen v Texasu k smrti. 22. března 1989, po různých odvoláních, která automaticky následují po každém odsouzení k smrti v USA a zpomalují soudní proceduru, bylo stanoveno první datum popravy na 3. prosince 1990. Ale 29. prosince Court of Criminal Appeals znovu odložil popravu na pozdější datum.

Ottis Toole byl 18. května 1984 odsouzen k smrti za vraždu George Sonnenberga. Pokud bude Lucas popraven, stane se to smrtelnou injekcí, protože byl odsouzen v Texasu, zatímco Toole by se dočkal elektrického křesla, neboť jeho případ byl souzen na Floridě. Ale v listopadu 1985 Vyšší soudní dvůr státu Florida změnil rozsudek smrti na doživotí, neboť shledal, že jeho odsouzení nepřihlédlo k polehčujícím okolnostem, především k chatrnému mentálnímu stavu v době vražd. Přesto byl Toole odsouzen na doživotí za vraždu Ady Mildred Johnsonové, 19 let, na Floridě. Musí ještě projít soudním řízením pro spoustu dalších vražd ve státech Florida, Virginie, Georgie, Colorado a v několika okrscích státu Texas. Je jisté, že stráví zbytek života za mřížemi, dokonce i v případě, kdyby byl znovu odsouzen k smrti, což je pravděpodobné. Automatická odvolání, která by následovala, v sobě nesou riziko, že budou redukovat jeho odsouzení na doživotí kvůli jeho mentálnímu stavu a pak budou následovat psychiatrická vyšetření.

"Dělejte si legraci z jeho kanibalských receptů"

Když jsem připravoval interview s Ottisem Toolem, požádal jsem o radu Sondru Londonovou, editorku jeho kreseb, která se s ním několikrát setkala. Tady jsou některé z jejích rad: Bude lepší se vyjadřovat v konkrétních termínech. Abstrakce nepochopí. Jinak zůstane netečný, nebo bude odpovídat nesmyslně. Ačkoliv se předpokládá, že je mentálně retardovaný, umí se o sebe postarat, i když jeho mozek nefunguje na plný výkon. To platí hlavně o jeho paměti. Po prudké ráně do hlavy, kterou dostal v dětství, trpí početnými epileptickými záchvaty. V osmi letech začal pít a o rok později užívat drogy, hlavně speed a LSD. Je schopný si detailně vzpomenout na nějaký zločin, ale není schopen ho s jistotou situovat v čase a prostoru. Během vražedných výletů s Lucasem se Toole držel většinu času v pozadí a nechával Lucase, aby ho vezl, kam se mu zlíbilo.

Stupeň jeho vnímání závisí na dávce thorazinu a dilantinu, které užívá. Když ho rozesmějete, získáte si jeho důvěru a bude vám odpovídat i na přímé otázky. Bude se smát, když mu řeknete o jeho pečení nebo když se zmíníte o jeho převlékání se do ženských šatů. Rád se nechává srovnávat s Bonnie a Clyde, když se mluví o něm a o Lucasovi. Hlavní faktory, které ho motivovaly a klíčová slova jsou "OHEŇ" a "HENRY". Jeho vlastní činy na něj nepůsobí, nebude v rozpacích, když s ním budete mluvit o jeho zrůdnostech.

Vyjadřuje se velmi potichu, s lehkou vadou výslovnosti. Nesmíte na něj spěchat a musíte mu dopřát čas na odpověď. Jeho duch se občas toulá jinými směry. Jediná věc, kterou je velmi těžké z něj dostat, je jeho dětství. Bolí ho, když má o něm mluvit přímo. Je důležité navázat s ním srdečný kontakt.

Sondra Londonova mi doporučila, abych interview něčím zlehčil, nějakým vtipem o jeho kanibalských receptech například, než se dostaneme k Lucasovi. Nejlepší bude, když ho nechám, aby si sám určoval směr interview. "Protože je velký kuřák, přineste mu balíček koolek a on vám za to bude navěky vděčný. Abyste ho

ujistil, že přicházíte ode mne a že jste přítel, řekněte mu: Sondra říkala: jsem váš přítel a chci, abyste byl šťastný."

Ve vězení ve Starku

Ottis Toole je vězněn ve Florida State Prison ve Starku, asi hodinu jízdy od Jacksonville. Tato část Floridy má daleko ke glamour obrazu Miami nebo Fort Lauderdale. Lidé jsou tu chudí, farmy jistě zažily lepší dny, a silnice, která vede do Starku, je lemována stánky s oprýskanou barvou, v nichž vám nabízejí rajčata a místní výrobky. Za volanty svých starých dodávek, ve slaměných kloboucích, s bezzubými ústy a s obličeji ztmavlými sluníčkem se tady farmáři podobají lidem z hlubokého Jihu. Starke, což v angličtině znamená zoufalý, dělá svému jménu čest. Vězeňské strážní věže, z nichž ozbrojení dozorci střeží naše nejmenší gesto. Než se dostaneme do návštěvního sálu, musíme projít přes no man's land, kde čtyři metry vysoká kovová mříž je vybavena kotouči elektrifikovaného ostnatého drátu. Tento systém je kontrolován z určité vzdálenosti, dveře se otevřou teprve tehdy, jsou-li předcházející uzavřeny. Přijal nás asi čtyřicetiletý dozorce, opravdový obr. Jmenuje se Bruce. Svým zpěvavým akcentem nám vysvětlil, že tady pracuje už dvacet let. Personál věznice čítá tři sta dvacet dozorců na tisíc sto padesát pět vězňů, z nichž tři sta dvacet dva je odsouzeno k smrti. Je to nejpřísnější vězení v USA: v průměru tu usmaží na elektrickém křesle jednoho vězně každé dva měsíce. V tomto vězení s nejvyšší ostrahou je vězněno největší procento sériových vrahů. Je jich asi třicet a nejslavnější z nich je Gerald Stano. Bruce nám hrdě vypráví, že kvůli Tedu Buntovi vstali obyvatelé Tallhallassee a Jacksonville, kde tato zrůda zabila mnoho žen, v hodinu jeho popravy a ve společném souhlasu rozžehli svoje zapalovače a oslavili jeho zaslouženou smrt. Musíme podstoupit prohlídku. Dozorci demontují kameru a zvukový materiál. Nemáme povoleno ve věznici filmovat s výjimkou místnosti, kde budeme hovořit s Ottisem Toolem. Aby se ujistili o naší dobré vůli, dozorci požádali našeho kameramana Oliviera Raffeta, aby z kamery vyndal baterie a kazetu. Pak musíme projít elektronickou kontrolou, která se podobá letištní kontrole, ale je mnohem citlivější: přístroj zachytí i cvočky na mých podpatcích! Potom jsme prošli skrz dvoje kovové dveře a ocitli jsme se v Chodbě smrti, která je rezervována odsouzeným. Je natřená vybledlou žlutou barvou a na zemi je světlezelené linoleum, ačkoliv vnitřek vězení je celý světle hnědý. Všude je neskutečně čisto. Vpravo, na konci chodby, asi padesát metrů od nás, vidíme dveře, v nichž je prosklené okénko. Bruce nám vysvětluje, že se jedná o popravčí komoru. Dnes ráno tam probíhají zkoušky, protože každý den musí být elektrické křeslo uvedeno do chodu. Hned vlevo je mřížová klec, která je připevněná ke zdi a v níž jsou dvě maličké místnůstky z neprůstřelného skla, v nichž se vězni nemohou postavit. Je v nich uzavřeno několik mužů, kteří čekají na výslech. Ještě tam budou, až budeme o pět hodin později vězení opouštět. Jeden ze sériových vrahů, s nímž se chystáme dělat interview, Gerard John Schaefer už na nás s úsměvem na rtech čeká. Je překvapen, že jsme ho poznali. Jeho interview bude trvat něco přes dvě hodiny a pak hned bude navazovat rozhovor s Ottisem Toolem. Nacházíme se v malé světlé místnosti, sotva čtyři krát tři metry velké, v níž je jeden stůl a dvě židle z umělé hmoty. Panuje v ní pekelné vedro. V tomto stísněném prostoru jsme zavřeni čtyři. Dozorce přivádí Toolea a sundává mu pouta ze zápěstí. Je vysoký, asi metr osmdesát osm. Protože mám v hlavě fotografii z doby jeho zatčení, konstatuji, že hodně zestárl. Zdá se být starší než na svých čtyřiačtyřicet let. Má opravené zuby. Vypadá křehce, jeho gesta jsou zženštilá a usmívá se. Jeho pohled se občas ztrácí kdesi v mlhách, což je nám někdy velmi nepříjemné. Hlas má jemný, na hranici slyšitelnosti a často uprostřed věty přestává mluvit a přeskakuje k jinému námětu. Vypadá naprosto nepřítomně, když nám vypráví o svých nejhrůznějších činech: jeho hlas zůstává monotónní a nemění intonaci, ať už mluví o svém kanibalismu, nebo o cigaretách. Není mezi tím žádný rozdíl. Naopak, je velmi dojat, když mu říkám o jeho vztahu k ohni. Jeho tvář oživne a on sám se ponoří do jakési extáze. Začínám konverzaci:

"Ottisi, vaše přítelkyně Sondra Londonova mi řekla, abych vám předal vzkaz: Jsem váš přítel a chci, abyste byl šťastný. Rozumíte tomu?"

"Jo, rozumím."

"Dostal jsem recept na vaši šťávu pro pečení, který jste mi poslal a dokonce jsem ho vyzkoušel."

"A chutnala vám?" ptá se mě s úsměvem.

"Byla výborná ... ale nepoužil jsem stejný druh masa, jako vy."

"Hodí se ke každému masu!"

A vypukne v smích.

"Slyšel jsem, Ottisi, že chcete publikovat knihu vašich kanibalských receptů. Je to pravda?"

"Ano ... Nějakej chlápek v Austrálii vydělal tisíc dolarů s jedním z mých receptů při nějakým kuchařským konkurzu."
"Opravdu?"
"Ano. Dokonce mám jeden novinový článek, který uvádí "Kanibalský recept". Následující otázka se týká odvolání Henryho Lee Lucase, který oznámil, že nikdy žádný zločin nespáchal a že Toole je lhář.
"Henry všude říká, že jste lhář..."
"Já? Lhář? (Oživne.) Byli jsme spolu v tolika procesech ... to nemůžou bejt lži..."
"Říká, že to je proto, abyste se stal slavným."
"To on se chce stát slavným. To on všechno začal ... To on začal tohle svinstvo ..."
"Jak jste se setkali?"
"Potkal jsem Henryho před několika lety v Jacksonville. Sebral jsem ho, když tamtudy jenom projížděl."
"Když jste ho potkal, věděl jste, že už někoho zabil?"
"Ne ... to nemůžu říct ... Vypadal, jako bych ho našel v popelnici ... Byl hnusnej, když jsem ho potkal a nechtěl se mejt. Celou tu dobu jsem ho musel nutit, aby se umyl. Někdy se nekoupal tejden nebo dva. Říkal jsem mu: "Ne, takhle nemůžeš zůstat! Musíš se koupat každej den ... ne jednou za tejden nebo za čtrnáct dní." Říkal jsem mu: "Protože ty a já jsme milenci, miláčku, musíš se koupat, protože já nerad spím se špinavým chlapem. Musíš bejt čistej." Mám rád, když muž voní, víte ... Nesmí smrdět. Musel jsem mu pořád opakovat, aby se myl. Ale nevěděl jsem, že zabil ňáký lidi... Napsali o něm hromadu knížek -.. Jedna se jmenuje The Hand of Death, jiná Lucas, a taky dr.Norris o něm psal... Vím, že Sondra Londonova začala psát knížku o mně, ale řekli mi, že mi ta knížka nadržovala, a tak ji odmítli vydat ... Každopádně si může psát co chce, je mi to jedno, lidi veřej tomu, čemu chtěj věřit... i když to není pravda ... to nevadí."
"Zlobíte se na Henryho, že vás označil za lháře?"
"No ... já nevím, jak bych moh bejt lhář... to on všechno začal... Dlouho jsem nevěděl, že zabil svou mámu ... a byli jsme milenci. Homosexuální milenci. Všechno, co chtěl dělat, jsem já dělal se zavřenejma očima ... Je o něm jedna knížka, která se jmenuje Henry ... To on všechno rozjel ... pít krev ... jíst lidi ... to bylo v tý knížce ... Ale někdy to není pravda ... víte, to všechno vyprávěl Henry... Kdyby to celý nerozjel, nebyl bych teď v takovým průseru. Za poslední čtyři měsíce jsem byl čtyřikrát odsouzen k doživotí... Strávil jsem spoustu Času v Chodbě smrti... dostal jsem se z ní v roce 1986. Lucas nechce říct pravdu o sobě, tak proč potom vykládá všechny ty pitomosti? Prostě se snaží vyhnout popravě ... a jít rovnou do pekla ... v každým případě půjde rovnou do pekla. Celou tu dobu si hraje s Ďáblem, kecá ..."
"Kdybyste ho měl znovu potkat, co byste mu řekl?"
"Nic bych mu neřek ... Nechtěl bych už s ním mít nic společnýho ... Možná bych mu rozmlátil palici ... To bych udělal... Jo, rozmlátil bych mu palici."
"Rád jste zabíjel?"
"Jo. Proč ne? Víte ... psát knihy, dávat interview v časopisech, v rádiu nebo v televizi, do toho mě nacpali. Teď už se na tom nic moc nezmění. Jak už jsem řekl, lidi veřej tomu, čemu chtěj věřit. A k ničemu nebude, když Lucas tu svou historku změní ... Skřípli ho, hned tak se z toho nedostane, zůstane v lapáku ... lítá v tom ... pěkně ho strčej na gril a ádijé kamaráde! Musí si to uvědomit."
"Jaký byl Henry, když jste se potkali?"
"Klidnej, moc toho nenamluvil... ale člověk s ním nikdy nevěděl na čem je, byl nevypočitatelnej ... Pořád klidnej ... Jednou jsem se dokonce rozhod, že ho vyhodím z baráku, ale rodiče trvali na tom, abych si ho nechal ... Jindy se chtěl utopit a chtěl, abych to udělal taky ... Když bude takhle pokračovat, s radostí bych ho utopil sám ... Strčil bych mu hlavu do bláta ... To on začal vykládat všechny ty historky, oznámil, že zavraždil 600 lidí, pak 360, potom 300 a teď říká, že nezabil nikoho ... Ale musel něco udělat ... Pro nic za nic lidi neodsuzujou k smrti ... musel něco udělat... lže ..."
"Co se vám na něm líbilo?"
"V té době jsem ho měl rád jako nikdy nikoho, rád jsem s ním dělal všechno, dokonce i ty nejhorší věci ... cpal jsem se drogama a dělal jsem spoustu takovejch krávovin ... byl jsem uplnej blázen ... většinou jsem ani nevěděl, kde jsme, když jsme jezdili autem ... kouřil jsem, bral jsem pilulky ... taky jsem chlastal... prakticky pořád ... a pak mě policie vzala chloupky a vlasy, aby je zkoumala ... přinutili mě, abych masturboval do prezervativu ... nutili mě dělat hromadu věcí ... nevím, co se teď stane ... minulej tejden jsem dostal novou

obsílku, abych se dostavil k procesu pro vraždu ... (Ukázal mi papíry.) ... Tohle dostávám pořád ... chodím od jednoho procesu k druhýmu ... pokračuje to ... nikdy to nepřestane ..."
"Vím, že jste miloval požáry ..."
(Jeho obličej se rozzářil, široce se usmál a následující slova doprovázel velkými gesty)
"Zbožňuju je, hlavně když plameny jsou vysoký jako tři patra ... to se mi hned postaví... vzrušuje mě to ..."
"Proto jste jich tolik zapálil?"
"Jo ... (Byl velmi vzrušený) Tady jsem nemohl zapálit nic, protože tady nic nehoří ... (Udeřil pěstí do stěny) ... nic, než beton a ocel... tady nic nehoří... Ale když vidím oheň, vždycky se mi postaví... Stříkám ... je to sexuální... Nic mě tak nevzrušuje, jako pořádnej oheň ... Dokonce i tady jsou chlápci, kteří se pořád pokoušej na mě skočit... (Zasmál se) Některý jsou hezký, ale jiný nestojej za nic ... s některýma bych nenechal o samotě ani mýho psa." (Dal se do smíchu)
"Oheň je lepší než sex?"
"Řek bych, trochu ohně a trochu sexu, to by bylo príma ... Oheň a sex najednou ... to by se mi parádně postavil ... víte, já opravdu miluju oheň ... působí to na mě, je to jako droga ... cítím se uvolněně ... opravdu mám rád, když je hodně vysokej, když má plameny jako barák. Malej oheň mě zajímá míň ... Někdy si v cele sním o tom, že vidím oheň vysokej jako čtyři nebo pět pater... Opravdu mě to vzrušuje ... Ale tady to není možný ... Daj se zapálit jenom matrace a ... to není nic moc ... Od ty doby, co jsem tady zavřenej, jsem žádnej oheň nezapálil ... aspoň ne takovej, jakej bych chtěl vidět..."
"Zapálil jste jich hodně?"
"Když jsem žil na ulici, zapaloval jsem cokoliv ... pak jsem klidně čekal, až přijedou hasiči a honil jsem si ho ... to na mě vážně působilo ... rád se dívám na plameny, jak stoupaj k nebi... nad baráky ... to na mě pekelně působí ... Ale tady je všechno z betonu, s výjimkou matrací... ale ty hned zhasnou ... Starke je postavenej z betonu a oceli, nic nehoří... nehoří, jenom noviny ... Sním o obrovským požáru ve vězení, s velikýma plamenama ... To by mě hrozně vzrušilo ... znám vězně, který chtěli zapálit vězení, ale nešlo to ... neudám je, protože je možná přesvědčím, aby to zkusili ještě jednou ..."
"Vím, že jste se rád převlékal za ženu."
"Dělal jsem to často ... ale stárnu, teď je to těžší. Když jsem byl mladší, rád jsem to dělal pořád. Dokonce jsem si píchal ženský hormony, holil jsem si nohy, paže a prsa, abych moh nosit šaty s výstřihem ... a s rozparkama po stranách ... Když jsem byl mladej, balil jsem starý pracháče ... Pokaždý jsem si vydělal sto dolarů za jedno číslo ... jenom takhle! (Luskl prsty) Hned napoprvé ... Tady máte, do prdele, šanci vydělat si tak osm dolarů (Zasmál se)... tady je jeden, kterej to dělá za vajgla ... a jinej zadarmo ... Jo, ta doba mi chybí... když jsem si moh vzít paruku (Naznačuje pohyby a jeho gesta jsou velmi ženská) ... stříhal jsem si obočí, líčil jsem si oči ... už to nemůžu dělat ... ale pokračuju v tom ... mám hromadu mužskejch, který by se mnou chtěli šoustat... s jedněma mi to stojí, s jinejma ne ... ale oheň mě opravdu vzrušuje ... to se mi postaví vždycky ..."
"S Henrym jste se převlékal za ženu?"
"Jo ... To bylo príma, když jsem byl pěkně nalíčenej, měl jsem paruku a šaty ... s tím líčením a s tou parukou, to by byl malér ve vězení. V tý době jsem se pomiloval i se starým dědkem, protože měl prachy ... Teď zase já balím kluky a dědky ... tady to není moc těžký ... když se mi nějakej mužskej líbí, řeknu mu: "Pojď, miláčku, zahrajeme si na taťku a na mamku."
"V kolika letech jste spáchal svůj první zločin?"
"Bylo mi čtrnáct."
"Vzpomínáte si na to?"
"Stopoval jem v Kalifornii a nechal jsem se sbalit dvěma chlápkama ... a pak se pohádali a jeden druhýho ubodal... řek, že mě taky zabije, a tak jsem vyskočil z auta ... výběh za mnou, pronásledoval mě, vrátil jsem se do auta a toho chlápka jsem rozmačkal jeho vlastním autem ... byl jsem teprve kluk a ani nevím, kde se to stalo ... Udělal jsem to a hotovo ... buď on nebo já ... když jsem byl dítě, tak mě znásilnili..."
"Kolik jste měl za sebou vražd, když jste se setkal s Lucasem?"
"Už jsem to nepočítal..."
"Hodně?"
"Jo ... ale nedával jsem na to pozor ... Ty lidi jsem nezabíjel jenom pro radost ze zabíjení... to můj duch ... někdy jsem ho už nekontroloval..."
"Co vás nutilo ty zločiny páchat?"

"No, někdo mě třeba uhodil, nebo se mě snažil přejet... mstil jsem se ... nebylo to kvůli jedný věci, ale kvůli spoustě věcem ... už jsem je nedokázal počítat ... vraždy, bylo jich tolik, že už jsem je nepočítal ... jako prezident... ten posílá lidi na druhej konec světa a ti tam jiný lidi zabíjej... kohokoliv ... kdo vejde do dveří... já jsem nezabíjel lidi, který vešli do dveří ... to jenom můj duch mě nutil zabíjet ... většinu času jsem o sobě nevěděl... Dokonce si to ani nedokážu vysvětlit..."
"A kolik lidí jste zabili s Henrym?"
"Něco přes stovku ... sto padesát..."
"Kdo jich zabil víc?"
"On. Třeba zabil nějakou ženu, a když byla mrtvá, tak s ní šukal ... taky chtěl šukat se psem ... Šukal se vším, co mělo ňákou díru ... Jednou jsem ho viděl, jak šoustá s krávou ... (Zasmál se)... Stoupnul si na kýbl a strčil ptáka do krávy, pak se kráva otočila a on ji políbil ... řek jsem mu: "To už je trochu moc, ty šoustáš s krávou a pak ji líbáš." Šel moc daleko ... Byl hnusnej..."
"To se vám nelíbilo?"
"Nevěděl jsem, co si mám myslet ... Byl jsem úplně mimo sebe, tak jsem nevěděl, co si mám myslet ... Ani nevím, kde jsem většinu času byl... Dělal jsem všechno, co on ... byl to můj milenec ..."
"Nařizoval vám, abyste vraždil lidi?"
"Ano ... Většinou mi říkal, co mám dělat... Jednou naložil jednu ženu, šukal s ní, pak ji zabil a znova s ní šukal... pak uviděl tu zkurvenou kozu na louce a taky ji chtěl vošukat... Řek jsem mu: "Ty seš fakt střelenej, když ho chceš nacpat do kozy!" Zul si vysoké boty, koze do nich dal zadní nohy a pak ho do ní zezadu strčil ... (Napodobil pohyby) ... za celej život jsem nic podobnýho neviděl... šoustal s kozou ... nikdy jsem neviděl tak hnusnýho chlapa ... to už bylo moc... nevím, jak jsem k takovýmu chlapovi přišel..."
"Jak jste zabíjeli vaše oběti?"
"Každopádně ... bylo to hnusný ... ale já jsem byl většinu času nacpanej a mimo sebe ..."
"Co jste cítil během vražd?"
"Jako kdyby mi stoupal adrenalin ... jako když se člověk uvolňuje ... jako záblesk v mozku ... nevím, co se mu stane ... myslím, že ho usmažej..."
"A po vraždě?"
"Bylo to jako záblesk ... záblesk, kterej vám stoupal do hlavy ... někdy jsem měl pocit, že omdlím, že upadnu na zem ... je to těžký vysvětlit... ani tomu moc nerozumím ... dokonce ani nerozumím tomu, proč jsem to dělal ... Víte, bylo to úplně ujetý ... bylo toho moc ... (Zmocnil se balíčku koolek, které jsem mu přistrčil po stole) ... využiju toho, když se bachaři nedívaj... dám si to do kapsy ..."
"V určitou chvíli jste dokonce vaše oběti ukřižovávali, viďte?"
"Ach ano ... měli tam velkej oltář a když jsme jim prořízli krk, pili krev a někdy si mrtvoly vařili ... někdy jim prořízli krk noví členové a pak šoustali s tělem ... a pak šoustali se zvířatama a zabíjeli zvířata a pak se zvířatama šoustali ještě jednou ... a pak byla velká oslava, při který se sněd ňákej člověk a zvířata ..."
"To bylo v době, když jste byli členy satanistického kultu?"
"Ano, dělali to ... bylo tam tolik lidí, už nevím, kdo ... každopádně většina těch lidí měla masky ... některý jsem znal ... jako toho chlápka, kterej prodával v Jacksonville ojetý auta ... když mezi ně člověk jednou vstoupil, už toho nemoh nechat, jinak by se váš život stal peklem ještě horším, než předtím..."
"Jak se ta sekta jmenovala?"
"Hand of Death"... to už je let, co existuje ... ale dávaj si velkej pozor... Henry mi o nich povídal první... za chvilku si vydělaj spoustu prachů, když prodávaj děti do Mexika..."
"Proč děti?"
"Některý lidi je používali do pornofilmů ... jiný byly prodaný přímo bohatejm lidem ... Ale já jsem se tím nikdy nezabejval... nemoh bych ublížit dítěti... mám rád děti... ale ostatní ... nevím, co dělali dětem ... dítě potřebuje lásku, nikdy bych dobrovolně dítěti neublížil..."
"Vždycky jste jedli vaše oběti?"
"Poprvé jsem někoho snědl a ani jsem nevěděl, že je to člověk ... věděl jsem, že je to opečený, ale ... nebylo to špatný se šťávou na pečení... můj vlastní recept (Usmál se) ... je těžký poznat rozdíl ... myslel jsem, že je to normální maso ... nemyslel jsem, že je to někdo mrtvej... když jsem dojedl, řekl mi: "Právě jsi sněd člověka!"... a já jsem mu řek: "CO?" ... Nevěděl jsem to ... chuť se od jinýho masa moc neliší... někdy jsem vůbec nevěděl, že jím člověka,

byl jsem mimo ... taky jsem pil krev ..."
"Jak jste to dělali, když jste chtěli někoho sníst?"
"Zapálili jsme velkej oheň ... někdo z toho taky dělá omáčku ... říkali mi, že je to moc dobrý, ale já jsem to nikdy neochutnal... Henry by to moh jíst ve dne v noci... je to opravdovej kanibal ... měl šílenej pohled ... nikdy jsem předem nevěděl, co udělá ... opravdu jsem musel bejt blázen, abych tohle dělal..."
"Henry také jedl lidi?"
"Ano, samozřejmé ... teď říká, že ne, ale je to lhář... měl rád každej kousek ... srdce ... dělal si jedno jídlo z dušenýho masa, se srdcem a s žebrama ... říkal mi, že je to nejlepší kus ... nejlibovější byly hýždě ... ano, hýždě byly vybraný jídlo..."
"A co jste měl nejradši vy?"
"Já jsem to nejed pořád ... žebra ... ale byl jsem úplně ožralej, když jsem je jed ... Lucas mi dával ochutnat, ale nikdy bych tomu byl nevěřil, až teprve když jsem ho viděl, jak někomu podříz krk a pak vzal hrnek, nachytal do něj krev, která stříkala a vypil ji ... pak oznámil, že to bylo dobrý ... lepší než šampaňský nebo víno ..."
"Myslím, že když jste byl mladší, slýchal jste, jak na vás mluví hlasy mrtvých. Je to pravda?"
"Ano ... slyšel jsem hlasy mrtvejch ... ještě teď bych moh jít k hrobu mý mámy, lehnout si na něj a slyšel bych a cejtil, jak se chvěje země ... a slyšel bych, jak se tam dole hejbá ... a velmi dobře vím, že ona by mě taky slyšela ... cejtím, jak se chvěje země ... chodil jsem tam pořád..."
"S babičkou jste chodíval často na hřbitovy?"
"Vyhrabávali jsme kosti ... sbírala koření a míchala je s kostma a dělala smlouvy s Ďáblem ... uměla čarovat, měla panenky vúdú ... někdy vzala kuře a zakroutila mu krk..."
"Dělal jste pro ni tuhle špinavou práci?"
"Jo .... Musel jsme dělat, co mi řekla ... říkala mi, že patřím Ďáblu ... "Dělej co ti říkám, nemůžeš toho nechat, nikdy nebudeš moct Ďábla opustit" ... byla to opravdová čarodějnice ... nosila dlouhý šaty, měla velmi dlouhý vlasy, zakrývala si obličej ... chodila na hřbitovy, do stodol, zaklínala, zapalovala oltáře ... doma měla lidský lebky ... ukázala mi, jak vzít šuplík, obrátit ho a udělat z něj oltář... řezala mrtvým ruce, přidávala do toho koření a všechno to míchala v poháru ... bylo to hrozně zajímavý ... když jsem byl ještě úplně malej, táta mě potrestal tak, že mě strčil pod sušičku a svázal dvě kočky za ocasy ... byl jsem dole a kočky se trhaly ... padaly z nich vnitřnosti a na obličej mi stříkala krev ... řval jsem ... byl jsem hrozně malej ... pro mě byl jako Ďábel ... bylo to, když jsem byl malej... dělal si jídlo z psů ... znásilnil mě, když jsem byl malej ... pokračoval jsem ... nepřestal jsem ... když jsem byl úplně malej, moje sestra mě převlíkala za holku ... bylo to čím dál tím šílenější ... nemoh jsem se zastavit ... horší a horší ... nevěděl jsem, jak to mám udělat... dělal jsem, co mně poručila máma ... někdy se babička snažila sehnat úplné čerstvou mrtvolu, který uřízla hlavu ... vzala hlavu do rukou a čekala až kůže vyschne ... jindy stáhla kůži z hlavy a natáhla si ji na tělo ... říkala, že takhle její kůže zůstane mladá ... tohle jsem dělal, když jsem byl malej... Bylo to dobře nebo špatně? Já nevím ... nemoh bych to říct... dělal jsem všechno, co mi řekli... někdy čurala do velkýho hrnce a pak mi to lila na hlavu a říkala, že takhle mě Ďábel neopustí... no ... tohle dělala..."
"Myslíte si, že za to, čím jste se stal, může tohle?"
"Já nevím ... to je těžký pochopit ... ale chodím od procesu k procesu ... příští tejden mám další... (Ukázal mi papíry)... Podívejte ..."
"Je to proces pro vraždu?"
"Ano ... namaloval jsem vám obrázek ... můžete si ho nechat (Dal mi ho)... Je to dárek ..."
"Díky."
"Nechte si ho."
"Jak je možné, že jste se přiznal k smrti malého Adama Walshe a že za vás Gerard Schaefer napsal doznání?"
"To nebyl můj zločin ... v knize se píše, že jsem podezřelej číslo jedna ... zkoušeli říkat, že jsem to já, ale já jsem v tom zločinu nevinně ... je to v knížce Henry... je tam plno historek ... ňáká ženská na Floridě oznámila, že existuje jinej podobnej zločin z roku 1985 ... předtím ... ale to byla holka a ne kluk ... bylo jí devět nebo deset let ... ale to už jsem byl ve vězení... nikdy nenašli tělo Adama Walshe ... jenom Walshovu hlavu a taky ty holky ... kdybych ten zločin spáchal, věděl bych, kde to tělo je ... ale já to nevím ..."
"Proč jste se tedy přiznal?"
"Přinutili mě ... bili mě, musel jsem se přiznat ... víte, jaký jsou lidi: myslí

si, že když jste zabil jednou, tak automaticky věří, že jste zabil taky spoustu ostatních ... choděj se na vás dívat ... chtěj skončit svoje vyšetřování a za chvíli jsou frustrovaný a nutěj vás násilím, abyste se přiznal... Ale to nebyl můj zločin ... Viděl jste můj snubní prstýnek? Někdo ho pro mě udělal... je udělanej doma..."
"Kdo ho udělal?"
"Dobrej přítel ... velmi dobrej přítel. (Usmál se) ... Podívejte se ... Vypadá jako pravej, že jo?"
"Je to přítel, se kterým byste se chtěl oženit?"
"Ne, žijeme odděleně ... už se nechce ženit... změnil názor... řek ne a takto mezi náma skončilo ..."
"Koho máte raději, Boha nebo Ďábla?"
"Když věříte v Boha, věříte taky v Ďábla ... věříte v oba... Člověk nemůže říct, že věří v Ďábla, když nevěří taky v Boha ... Vždycky je jeden z nich silnější... Moc tomu nerozumím ... moc bych chtěl, ale nejde to ..."
"Až umřete, kam půjde vaše duše?"
"Když věřím v Ďábla, tak mě bude mít Ďábel, když v Boha, tak mě bude mít Bůh ... Nevím, na jakou stranu půjdu ... Jestli mě Ďábel bude dál pošťuchovat nebo ne ... Víte, on si mě už dlouho podává ..."
V tu chvíli vešli do malé místnosti dozorci. Konec interview. Když Ottis Toole odcházel, požádal mě, abych mu napsal. Slíbil, že mi pošle obrázky a napíše "dlouhý a milý dopis".
Sami s ďáblem: Svědectví tří psychiatrů
Tři největší američtí psychiatři, specializovaní na studium velkých zločinců, a zejména sériových vrahů, jsou dr. Stanton Samenow, dr. Donald T. Lunde a dr. Ronald Markman. Svou praxi vykonávají v Alexandrii (Virginie), v Palo Alto a v Los Angeles (Kalifornie) a všichni tři souhlasili, že mě odděleně přijmou, abychom mohli diskutovat o rozdílných aspektech sériových vrahů a o jejich psychiatrických a zákonných implikacích.
Dr. Stanton E. Samenow získal diplom na Yalské univerzitě a je klinickým psychologem. Osm let výzkumu o nejtvrdších zločincích, který vedl v Saint Elisabeth's Hospital ve Washingtonu, mu dovolilo vytvořit revoluční program rehabilitace delikventů. Dr. Samenow vychází z principu, že zločinec je rozhodnut vést existenci mimo všech norem. Vybírá si své partnery, způsob života, typ zločinů, kterých se dopouští. Odvrhuje společnost, ačkoliv společnost ho neodvrhuje. Je kat a nikoliv oběť. Zločinec se zajímá o lidi jen z toho hlediska, jak je nejlépe využít. Je přesvědčen, že mu je všechno dovoleno, že má na všechno právo. Teorie dr. Samenowa jsou vyjádřeny v knize Inside the Criminal Mind (1984). Je rovněž spoluautorem (s dr. Samuelem Yochelsonem) třísvazkového díla The Criminal Personality a nedávno publikoval knihu Before Iťs Too Late (1989) o delikventních dětech. Je členem komise "Victims of Crime" a také jedním z konzultantů FBI v oblasti násilných zločinů.
Dr. Donald T. Lunde, profesor psychiatrie a lidského chování na Standfordské univerzitě, je jedním z průkopníků studia sériových vrahů. Patřil k prvním psychiatrům, kteří spolupracovali na programu vyšetřování sériových vrahů, který vznikl z iniciativy speciálních agentů FBI.
Mezi šestnácti sériovými vrahy, které měl možnost studovat, jsou kromě jiných i Edmund Emil Kemper, Herbert Mullin, Gary Gilmore a "Škrtiči z kopců" Kenneth Bianchi a Angelo Buono. Dr. Donald Lunde je autorem několika knih o sexualitě a dvou knih o sériových vrazích, které se jmenují Murder and Madness (1975) a The Die Song: A Journey Into the Mind of a Mass Murder (spolu s Jeffersonem Morganem, 1980).
Dr. Ronald Markman se specializuje na soudní psychiatrii, takže velmi často svědčil při procesech se sériovými vrahy. Na rozdíl od svých kolegů to dělá na straně obžaloby nebo obhajoby, podle jednotlivých případů. Během své kariéry se Ronald Markman setkal s více než dvěma tisíci vrahy, z nichž někteří byli slavní sérioví vrazi, jako například Juan Corona, Richard Chase ("Upír ze Sacramenta"), Lawrence Bittaker a Roy Norris, Kenneth Bianchi, Charles "Tex" Watson a Leslie Van Houten, dva členové sekty, řízené Charlesem Mansonem ... Spolu s Dominikem Boscou napsal knihu Alone with the Devil - Famous Cases of a Courtroom Psychiatrist (1989).
Tato diskuse, prezentovaná formou dialogů, je výsledkem tří oddělených rozhovorů, které se uskutečnily během listopadu 1991:
"Z hlediska práva má psychiatrie spíše špatnou reputaci s oním defilé expertů, kteří nabízejí během procesů totálně si odporující názory. Co je na tom pravdy?"
"Tyto protichůdné názory nijak nepomáhají osvětlit ten který proces," říká dr. Samenow. "Porota a diváci jsou svědkové bitvy expertů, která končí tím, že se vzájemně neutralizují a utápějí se ve svém žargonu. Názor psychiatra se mi

naopak zdá být velmi užitečný při odsouzení nějakého zločince. V Kalifornii nebo ve Virginii, jakmile byl obžalovaný shledán vinným, existuje fáze, zcela oddělená od procesu, v níž se rozhoduje o zločincové odsouzení. Intervence psychiatra by mohla pomoci rozšířit nebo minimalizovat rozsudek."
"Většina psychiatrů nezná problémy právního systému," ujišťuje dr. Markman. "Psychiatr uvažuje deduktivním a logickým způsobem, odpovídá na položené otázky a vyjadřuje se k faktům, která mu byla předložena. Soudci a advokáti se ho snaží přesvědčit a často ho podrobují výslechu třetího stupně a pokoušejí se ho zesměšnit, což není vždy právě příjemné. Právní systém si nevybral svědectví psychiatrů, kteří intervenují během odvolacích procedur. Je možné přijmout nebo odmítnout expertův názor, ale velký počet psychiatrů nechápe, jak funguje soudní aparát a vyjadřuje se v příliš abstraktních termínech. Takže namísto, aby se porota snažila dekódovat jejich svědectví, raději ho odmítne. Začali jsme rozvíjet novou specializaci soudního psychiatra. Měl by to být expert, který se bude vyjadřovat srozumitelným jazykem." "Hájí se sérioví vrazi často svým šílenstvím?" "Většina lidí se domnívá, že soudní psychiatr existuje jen proto, aby pomáhal zločincům uniknout spravedlivému trestu," vzdychl si dr. Markman. "Hájit se šílenstvím? Tento systém obhajoby je ve skutečnosti dost vzácný. Z celkového počtu obžalovaných, kteří projdou procesem, pouze 1% volí tento systém obhajoby. Z tohoto redukovaného množství jen 5 až 10% dosáhne úspěchu, což znamená, že z tisíce případů pouze jednomu se podaří takový verdikt získat. Jsou to nejslavnější případy a právě díky jim je veřejnost přesvědčena, že tento způsob obhajoby je častější, než je tomu ve skutečnosti. V USA obžalovaný, který se hájí šílenstvím, stráví v ústavu delší dobu, než by strávil ve vězení. Zákony mnoha států dovolují choromyslného zavřít na doživotí, i když by jeho zločin odpovídal jen čtyřem letům vězení. V psychiatrických ústavech není možné dosáhnout zkrácení trestu za dobré chování jako ve vězení. Když je člověk posouzen jako blázen, zůstává dlouho mimo vnější svět.
Tento prostředek obhajoby také závisí na různých státech. Jeho definice se mění podle jurisdikcí. Zabýval jsem se případem Priscilly Fordové, která v roce 1981 v Nevadě přejela na Den díkůvzdání 36 lidí za volantem svého auta. Její gesto vycházelo z pocitu ponížení. Podle zákonů státu Nevada byla Priscilla Fordová za svůj skutek plně odpovědná. Kdyby se tohoto vražedného činu dopustila o pětačtyřicet kilometrů západněji, v Kalifornii, byla by považována za blázna. V USA může být obžalovaný považován za blázna, jen když on sám oznámí, že si zvolil tento způsob obhajoby. Pokud to neudělá, otázka jeho duševního zdraví nesmí být během procesu zkoumána, i kdyby všichni kolem tvrdili, že je úplný blázen. To jsou jemnosti zákonů ..."
"Myslíte si, že by bylo užitečné některé zákony změnit?"
"Ano," odpovídá dr. Samenow. "Především ten, který dovoluje hájit se šílenstvím. To je opravdový rébus, který umožňuje inteligentnímu zločinci nebo zainteresovanému psychiatrovi doběhnout soudní dvůr."
"Co motivuje sériového vraha?"
"Vzrušení, dobývání, mrazení v zádech, zákaz. Stupněm jeho činu lze rozeznat vraha, který zabije jen jednou, od vraha, který znásilňuje nebo páchá násilí. Sérioví vrazi už od nejútlejšího dětství hledají aktivity, které je elektrizují. Jejich jediným cílem je oběť ponížit a zničit."
"To záleží na typu sériového vraha a na jeho duševním stavu," dodává dr. Markman. "Pro psychotika je to jeho choromyslnost. Chase cítil potřebu pít krev, odtud vznikla nezbytnost vraždit. Začal hmyzem, pak přešel na krávy, králíky, psy a kočky a nakonec na lidi. O jeho pomatenosti věděli všichni, ale nikdo nereagoval, a v zemi tak svobodné jako je naše, je velmi těžké léčit někoho, kdo léčbu odmítá. Pro sociopata, který nezabíjí z psychotických důvodů, existuje vysvětlení v jeho výchově, v konfliktu s matkou ... Osoby, které se sériovým vrahům vysmívají, stávají se obětmi. Často sérioví vrazi útočí na starší ženy, které jim představují matky. V pozadí vraždy je skoro vždycky pocit ponížení, který u vraha jako takového přetrvává. To platí rovněž pro sériové vrahy. Tato skutečnost je vyvážena úchvatným činem: zmocníte se života lidské bytosti. To anuluje ponížení. Jste posílen vraždou. Pro vraha je to jako terapeutický akt, který mu umožní se zrekreovat."
"Jaké jsou představy takového sériového vraha?"
"Sérioví vrazi," říká dr. Samenow, "se od sebe liší jako všichni zločinci. Vzrušení je přítomno nejen v jejich činu, ale také v myšlenkách a koncepci zločinu. Považují se za všemocné, jediné, speciální, neodolatelné, nebo naopak za ubožáky, za nuly, a nemohou to snést. Jeden z nich mi řekl: "V nejmenším faktu a gestu jsem se považoval za malého Boha." V každé fázi zločinu přetrvává vzrušení: když na něj myslí, připravují ho, mluví o něm, chlubí se jím nebo když se vracejí na místa činu."

"Někteří sérioví vrazi byli propuštěni na základě příznivého rozhodnutí psychiatrů a začali znovu vraždit. Je snadné přelstít psychiatra?"
"Zločinci umějí přelstít psychiatra. Co ten dělá? Stráví několik hodin v přítomnosti zločince a pak napíše zprávu. Zločinec měl celý život na to, aby se naučil podvádět lidi, aby se zaměřoval na jejich slabé stránky, aby pochopil, co chtějí vědět, aby jim mohl vyprávět, co chtějí slyšet. Ve chvíli, kdy se psychiatr setká se sériovým vrahem, zločinec má čas využít všechno, co slouží jeho zájmům. Má před námi jednu výhodu: nevíme, co si myslí. V USA nejsou psychiatři připravení setkat se s takovým individuem. Neuvědomují si, že stojí tváří v tvář vrahovi, jehož způsob myšlení je úplně odlišný. Psychiatr se ho snaží zařadit do rámce svých kategorií...
Všichni v sobě nosíme schopnost spáchat zločin, ale jedinec, pro kterého je zločin permanentním stavem duše, hledí na život jinýma očima. Kdybych byl například zloděj a kdybych vešel do nějaké místnosti, patřilo by mi všechno, co by se v ní nacházelo. Stačilo by jen najít způsob, jak se toho zmocnit. Tito jedinci berou existenci jako jednosměrnou cestu.
Když psychiatr vyslýchá nějakého zločince, ten se brání a dělá ze sebe oběť. Vzpomínám si na jednoho z nich, který mi rozhořčeným tónem oznámil: "Nakonec jsem to já, kdo jde do vězení." Opakuji, že se považují za výjimečné. Postavte jich devět na baseballové hřiště a všichni se budou považovat za kapitány. Berou mnohem víc, než dávají. Jsou to samotáři milého vzhledu. Kdybyste si dal skleničku ve společnosti Tedy Bundyho nebo jiného sériového vraha, zjistil byste, že jsou okouzlující a usměvaví, ale v jejich chování existuje zrada. Vtahují lidi do svých sítí, aby je zničili. Jiná charakteristika: během okamžiku mohou přejít od pláče k ledovému klidu a vzápětí se znovu změnit. Vzpomínám si na jednoho z těchto vrahů, který si dával pozor, aby nezabil mouchu, protože respektoval život. Takový člověk může jít v devět hodin na mši a v deset hodin chladnokrevně zavraždit obchodníka, aby mu ukradl hrst bankovek. Sentimentalita a divokost mohou spolu velmi dobře žít v takovém jedinci. Říká se, že zločinec nemá svědomí, ale to není pravda. Ale jeho svědomí má jisté hranice a on ho dokáže snadno vytlačit ze své mysli. V jeho očích jsou zločinci ti druzí. Jednoho mladého zloděje děsili lidé, kteří byli schopní porazit na ulici starou paní, aby jí ukradli kabelku. Pro něj by si takoví lidé zasloužili provaz. Ten samý zloděj se vloupal do domova důchodců a jednu paní tam tak vyděsil, že zemřela na infarkt ... Vrahové, které jsem během posledních dvaceti let vyšetřoval, tvrdili, že jsou dobří lidé. Jeden z nich mi řekl: "Nemohl bych žít, kdybych věřil, že lidem ubližuju." Zločinec se považuje za někoho dobrého, který jedná v zájmu ostatních. Když nějaký zločin nespáchá, považuje to za klad. Ostatně existují zločiny, které by nespáchal nikdy. Někdy může být dokonce hluboce věřící a nadaný určitými vlastnostmi."
"Myslíte si, že takový sériový vrah může být rehabilitován?"
"Ne, to si nemyslím," řekl mi dr. Samenow. "Jsou příliš nebezpeční. Nikdy bychom jim nemohli důvěřovat."
"Lidé si automaticky myslí, že sérioví vrazi jsou blázni..."
"Z hlediska psychiatrického," odpověděl mi dr. Markman, "existují dva druhy sériových vrahů. Psychotický paranoik, tedy schizofrenik, a psychopat, čili antisociální osobnost Tato druhá kategorie je mnohem početnější a rekrutují se z ní ti nejhroznější sérioví vrazi, protože obecně řádí mnohem déle, než schizofrenici. Psychopat nebo sociopat je mnohem společenštější, angažovanější, má přátele. Když je zatčen, jeho sousedé jsou šokováni, protože vypadá úplně normálně, dokonce banálně. Vůbec se nepodobá Freddymu nebo Jasonovi, oněm zrůdám, které obvykle vídáme v hororech."
"Velmi málo z nich je psychotiků," upřesňuje dr. Lunde. "Přesný termín je paranoidní schizofrenie. Takoví sérioví vrazi zabíjejí, protože slyší hlasy, Bůh jim přikazuje, aby vraždili a potrestali svět. Schizofrenici nejsou velmi nebezpeční a můžeme je s úspěchem léčit. Znal jsem takové, kteří měli stálé zaměstnání a rodinu, ale kteří přišli o svého lékaře a o léčbu, což vedlo ke katastrofě a stali se z nich sérioví vrazi. Léky jsou hodně drahé a oni je někdy nemohou platit. Nemoc se vrátí, znovu slyší hlasy a oni začnou zabíjet jako Herbert Mullin v Santa Cruz. Když byl Mullin léčen ve veřejné nemocnici, všechno bylo v pořádku. Ale v roce 1972 rozhodl guvernér státu Kalifornie Ronald Reagan, že budou všechny veřejné psychiatrické nemocnice uzavřeny. Mullinovi rodiče se syna pokusili umístit jinam, ale všude jim oznámili, že jsou také před uzavřením. V důsledku toho zavraždil Mullin třináct lidí. K této tragedii nemuselo dojít.
Většina sériových vrahů jsou psychopati a podobají se lidem, které potkáváme běžně na ulici. Nejsou vydáni napospas maniodepresivní psychóze, nejsou ani neklidní, ani deprimovaní, ale jejich vraždy a následné zohavování obětí nemají

logické vysvětlení. Nemáme dostatečné informace o sériových vrazích. Naštěstí je to velmi vzácný typ zločince. Nemáme mnoho subjektů, které bychom mohli podrobit výzkumu. Já sám jsem jich za dvacet let potkal jenom šestnáct. Když chce nějaký výzkumník studovat depresi, může snadno najít tisíc osob, z nichž pět set bude mít placebo a ostatní nějaký lék a výsledky budou zkoumány vědeckým způsobem. Potřebujeme studovat sériové vrahy, možná je jednou dokážeme identifikovat dřív. Místo toho je popravujeme, jako se to dělávalo ve středověku s čarodějnicemi. Když jsou odsouzeni k smrti, už nechtějí spolupracovat. Mohli jsme detailně studovat takové sériové vrahy, jako byli například Kemper nebo Mullin, protože byli pořád naživu.
S nimi odstartovala FBI svůj program vyšetřování. Právě tento program nyní umožňuje zachránit velký počet lidských životů, protože poskytuje úřadům možnost sériové vrahy rychleji zatknout."
"Spontánní reakce člověka, který se ocitne tváří v tvář sériovému vrahovi, je říct: "Musí být nemocný." říká dr. Samenow. "Člověk, který zabije pět lidí, přece není normální. To je jedno hledisko. Ale mě zajímá vrahův mozek. Je racionální? Jsou jeho činy uvážené? Je si jich vědom? Umí rozeznat dobro od zla? Odpověď na všechny tyto otázky zní ano. Tito lidé nejsou blázni, alespoň pokud nechceme opravdu rozšířit definici šílenství."
"Jak lze vysvětlit eskalaci násilí a hojný výskyt mrzačení obětí?"
"Tito lidé neznají žádné hranice, když hledají sebeuspokojení. Považují se za výjimečné jedince. Vymýšlejí věci, které by nikomu jinému ani nepřišly na mysl. Vraždit, to některým nestačí. Potřebují své oběti zmrzačit, uříznout jim údy, zničit je. Jeden z nich mi řekl: "Když mi vezmete mé zločiny, zničíte můj vesmír." Tyto extrémy jsou vždycky jen pokračováním něčeho, co takového sériového vraha ještě víc vzrušuje."
"Mrzačení je způsob, jak dehumanizovat oběť," říká dr. Markman, "dát ještě větší emocionální význam jejich aktu. Psychopat necítí vůči své oběti žádné emoce, bere ji jako papírový kapesník. Uříznout nějaký úd, to není násilný čin. Pro sériového vraha je lidská bytost věcí."
"Někteří praktici tvrdí, že všichni sérioví vrazi utrpěli během dětství nějaké trauma, které by mohlo stát u zrodu jejich chování..."
"Takové tvrzení se mi zdá přinejmenším pochybné," říká dr. Samenow překvapeně. "Nehledě na to, že něco takového není vědecky prokázáno, i kdyby to byla v mnohých případech pravda, já vidím jiný, mnohem logičtější důvod: sérioví vrazi, podobně jako všichni velcí zločinci, se už od nejútlejšího dětství dopouštějí činů, o které se ostatní děti ani nepokusí, a díky svému chování na sebe berou jistá rizika. Psychiatři říkají, že zločinci nejsou za své činy zodpovědní, protože prožili nějaké trauma? Že jsou obětmi zneužívání? Když nějaké dítě promění váš život v permanentní peklo, nikdy ho nenecháte samotné s jeho malým bratříčkem, ze strachu, aby mu neublížilo. V noci si budete zamykat peněženku, aby vám ji vaše dítě neukradlo. Vždycky zpanikaříte, když zazvoní telefon, protože by to mohl být soused, ředitel školy, policie nebo nemocnice. Když to dítěti vyčtete, nebude váhat vás udat a bude tvrdit, že je obětí zneužívání, jak jsem to mohl v mnoha případech konstatovat. O několik let později bude takový člověk tvrdit psychiatrům, že prožil příšerné dětství. Říkat, že utrpěl mozkové trauma a že se stal obětí různého zneužívání je způsob, jak se vyhnout vlastní odpovědnosti. Je to součást manipulace. Znamená to také nevědět, s jakým typem člověka máme co do činění a jak se choval v dětství."
"Proč se sérioví vrazi chovají tímhle způsobem?"
"Vezměte si dvacet expertů a budete mít dvacet různých teorií. V USA si lidé myslí, že původ jejich chování musíme hledat v nepříznivém sociálním prostředí, v bídě, v těžké minulosti... Nikdo opravdu neví, proč jsou takoví. Musíme pochopit, kdo jsou, abychom je dokázali poznat a zatknout je ještě dřív, než se dopustí prvního činu. Jiní jsou přesvědčeni, že je to otázka genetická. Myslím, že nemáme dostatečné množství informací, abychom mohli s jistotou potvrdit tu či onu teorii. Důležité je dospět do takového stádia, abychom je dokázali velmi brzy identifikovat. Tito jedinci jako děti kradli, chovali se krutě ke zvířatům, projevovali fetišistické a pyromanské sklony, neustále byli neklidní a neuspokojení, zatímco ostatní děti se učily hrát si ve společnosti. Vzpomínám si na prohlášení jednoho třináctiletého chlapce: "Nechci vést takový život, jako můj starší bratr. Chodí do školy, večer se vrací domů, sportuje. Je jako pes přivázaný na vodítko." Oni nesnášejí život pod vlivem rodičů nebo učitelů."
"Někteří psychiatři ujišťují, že sériový vrah touží podvědomě po tom, aby byl chycen. Co si o tom myslíte?"
"Skoro všichni by se chtěli stát slavnými," říká Dr. Lunde. "Všech šestnáct sériových vrahů, které jsem detailně studoval, snilo o tom, že spatří své jméno v novinách. Hrůzným aspektem této žízně po slávě je fakt, že si posloužili

zločinem, aby svou touhu uskutečnili. Když rozřežete lidi na kousky a pak je budete jíst, budou o vás mluvit všichni. Příkladem se stal Ted Bundy. Poznal jsem jenom dva sériové vrahy, kteří si přáli trest smrti - Eda Kempera a Garyho Gilmora. Podvědomě to souvisí s velkým zájmem médií, který touží vyvolat, nejprve díky publicitě svých zločinů, ale také výběrem mladých obětí, studentek, což přitáhne pozornost velkých národních televizních stanic. Proces je pak také široce sledován sdělovacími prostředky, ale pokud není sériový vrah odsouzen k smrti, jako třeba Kemper, do konce života ho zavřou do vězení a bude konec zájmu. Kemper snil o plynové komoře! Když někdo, jako Ted Bundy, požádá před popravou, že chce mluvit s novináři, všichni se za ním hned přiženou. Z tohoto pohledu jsem přesvědčen, že tito vrahové touží po trestu smrti. Většina těchto jedinců neměla na růžích ustláno. Neříkám to proto, abych je omlouval, pouze konstatuji. Osobní vztahy, rodina, děti, všechno z jejich života zmizelo. Oni neuvažují o dlouhodobém uspokojení. Když s nimi diskutujete, ujišťují vás, že už v mládí věděli, že se nedožijí vysokého věku. Když spáchají první zločin a nechají se zatknout, jejich jediná budoucnost je za mřížemi: v případě série vražd je minimálně čeká odsouzení na doživotí. Publicita kolem jejich eventuální popravy, vzrušení, které cítí, když vědí, že o jejich smrti vyjdou články, to všechno je pro ně důležitější, než hnít čtyřicet let ve vězení."
"Nesouhlasím s tím, že by se chtěli nechat chytit," říká dr. Samenow. "To je čistý výmysl psychiatrů. Vychází možná z jednoho Freudova článku Some Character Types Met within Psychoanalytical Work, v němž se mluví o jedincích, trpících neurózou, kteří provokují potrestání, protože se nedokázali vyrovnat s oidipovským komplexem. Tohle je ale otázka neuróz a ne zločinců. Mnozí psychiatři v současné době aplikují freudovské teorie na zločince. Existuje i jiný důvod těchto uspěchaných tvrzení: zločinci si přestanou dávat pozor. David Berkowitz, "Samův syn", vrah, který zavraždil v New Yorku velký počet žen, zaparkoval své auto před požárním hydrantem. Jeden policista mu strčil za stěrače lístek na pokutu, což nakonec vedlo k jeho zatčení. Jeden psychiatr z toho vyvodil, že se Berkowitz chtěl nechat zatknout. Ale já si myslím, že si začal příliš důvěřovat. Své zatčení si nedokázal představit. Takovou dobu vraždil beztrestně, že ho jeho ego vyprovokovalo k tomu, aby začal být nedbalý. Během mé dvacetileté kariéry jsem navštěvoval ty nejnebezpečnější zločince a nikdy jsem nepotkal ani jediného, který by se chtěl nechat chytit. Právě naopak."
"Ve vaší knize Alone with the Devil, dr. Markmane, jste napsal: "Nejsme dotčeni tím, že trestáme zločince, ale tím, že je netrestáme dost přísně ..."
"V USA se přiostřuje diskuse mezi zastánci a odpůrci trestu smrti. Mou lékařskou povinností je snažit se o prodloužení života, ale moje zkušenost se systémem mě dostatečné přesvědčila o tom, jak byl tento systém mnohonásobně zneužit jedinci, kteří si nezaslouží žít a kteří se dostali na svobodu, aby mohli dál vraždit. Příkladů je spousta: Lucas, Toole, Kemper, Shawcross, Gilmore, Cole ... Čísla jsou výmluvná: 63% procent uvězněných zločinců spáchá znovu vraždu do dvou let, které následují po jejich propuštění. Statisticky 15% osob, které se dopustily vraždy a jsou propuštěny, vraždí znovu. To je příliš vysoké procento, za které musíme zaplatit. Na počátku mé kariéry jsem byl odpůrcem trestu smrti, ale přiznám se, že jsem změnil názor. Když těmto jedincům dovolíte zabíjet, vysmíváte se agónii jejich obětí. Absolutní trest, který existuje v šestatřiceti státech USA, je jen málo praktikován. Od roku 1977 bylo realizováno 150 až 200 poprav. Od roku 1977 vzrostl počet zavražděných obětí na 300 000 osob. V tomto století bylo v USA popraveno asi 1 500 odsouzených k smrti. Takový zločinec si naprosto jasně uvědomuje, že má jen velmi málo šancí být popraven..."

INDIVIDUÁLNÍ PŘÍPADY
Následující část obsahuje abecední seznam nejvýznamnějších anglosaských sériových vrahů, počínaje rokem 1888, kdy řádil Jack Rozparovač, a konče rokem 1992.

"The Ann Arbor Hospltal Murders"
Jedenáct obětí. V roce 1977 byly za tyto zločiny souzeny dvě zdravotní sestry, Filipina Narcissová a Leonora Perezová, ale byly osvobozeny. Nevyjasněný případ.

"The Axeman of New Orleans" (Sekerník z New Orleansu)
Neznámý vrah, odpovědný za sedm až jedenáct vražd v době mezi červnem 1918 a říjnem 1919. Protože jistý počet jeho obětí byli italští obchodníci, dlouho se věřilo, že jde o vyřizování účtů mafie, což se ovšem zdá být nepravděpodobné. Podezřelý Josef Mumfre byl v prosinci 1920 zabit vdovou po poslední oběti.

V té době došlo v USA k zvláštní vlně vražd sekerou, jejímiž autory byli dva (nebo tři?) neznámí vrazi, operující v Alabamě (1919-1923, 15 obětí), v Texasu a v Luisianě (1911-1912,49 obětí).

Martha Becková & Raymond Fernandez
Líbánkoví vrazi, vynikající film Leonarda Kastla byl inspirován párem, který četl inzeráty a hledal osamělé ženy. Raymond Fernandez je sváděl, zatímco družka se vydávala za jeho sestru. V letech 1947-1949 zavraždili 20 žen. Oba byli odsouzeni k smrti a popraveni 8. března 1951. Přiznali se pouze ke třem vraždám.

Mary Flora Bellová
Jedenáctiletá Angličanka, která se přiznala k dvěma vraždám v roce 1968. ("Ráda ubližuji lidem.") Obětem byly 3 a 4 roky. Bellová je podezřívána z mnoha dalších vražd.

Benderovi
Červená krčma, transponovaná na západ USA do let 1870. Celá rodina, alespoň čtyři nebo pět jejích členů, Benderovi, později přezdívaní "Hell Bendres" zmasakrovala nejméně jedenáct hostů své krčmy v Cherryvalu, ve státě Kansas. Skupina dobrovolníků se je vydala zatknout, ale Benderovi očividně krčmu opustili. Nikdy nebyli nalezeni. Ale v roce 1909 a 1910 se dva muži, Downer a Harker, kteří patřili k oné četě dobrovolníků, na smrtelné posteli přiznali, že Benderovi byli zavražděni tak příšerným způsobem, že všichni pronásledovatelé složili přísahu, že o svém činu nikdy nepromluví. Zmrzačená těla obětí byla naházena do studny.

Robert Berdella
Homosexuální vrah šesti chlapců, které zavraždil ve svém domě v Kansas City v letech 1984-1988. Tento antikvář a majitel obchodu "Bob's Bizarre Bazaar" své oběti zdrogoval a pak je přivazoval k posteli. Potom je podroboval neustálému mučení elektřinou, které přerušoval sexuálním násilím. Utrpení mučených chlapců se někdy prodlužovalo až na několik týdnů. Berdella si své oběti fotografoval a pečlivě si zaznamenával detaily mučení.

David Berkowitz
"Son of Sam," vrah s karabinou ráže 44, zabil v období mezi červencem 1976 a červencem 1977 šest osob a dalších
sedm zranil. Byl zatčen v srpnu 1977. Tvrdil, že své zločiny spáchal na příkaz démona, který se převtělil v psa jeho souseda. Byl odsouzen na doživotí. Doznal, že byl příslušníkem satanistické sekty, spojené s Charlesem Mansonem a neonacistou Fredem Cowanem a tvrdil, že nebyl jediným střelcem. Tato fakta - která se policie pokusila zakrýt - vyšla najevo díky výjimečnému vyšetřování, které uskutečnil novinář Maury Terry v listu The Ultimate Evil.

Kenneth Bianchi - Angelo Buono
Zavraždili a znásilnili dvanáct mladých žen v Los Angeles a v Bellinghamu v letech 1977-1978. Vysloužili si přezdívku "The Hillside Stranglers", protože nechávali těla svých obětí ležet na úpatí kopců, které obklopují Los Angeles. Bianchi je rovněž podezřelý, že spáchal "Abecední vraždy" (3 mladé ženy, zavražděné v Rochestru). Bez úspěchu předstíral, že trpí zdvojením osobnosti. Autor knihy The Hillside Strangler Ted Schwarz se také stal obětí této mystifikace.

Ian Brady - Myra Hindleyová ("The Moors Murders")
Tento mladý Angličan, fascinovaný mučením a četbou knih o nacismu, zavraždil se svou družkou Myrou Hindleyovou dvě děti a jednoho mladíka v letech 1963-1965. Své oběti fotografovali v pornografických pózách a při milování si pouštěli výkřiky hrůzy dítěte, které si nahráli na magnetofonový pásek. Oba byli odsouzeni na doživotí. Myra Hindleyová se v roce 1988 přiznala k dalším zločinům.

Jerry Brudos
Brudos fotografoval a vraždil mladé ženy ve svém sklepě, zatímco jeho manželka a děti se nacházely v domě. Tento fetišista sbíral boty na vysokém podpatku a uchovával rovněž části těl svých obětí. V roce 1969 byl odsouzen na doživotí.

Judias Buenoanová
26. listopadu 1985 byla odsouzena k smrti za vraždu několika svých manželů a

svého handicapovaného, devatenáctiletého syna. Judias Buenoanová ztělesňuje americký sen: narodila se v extrémně chudé rodině a stala se velmi bohatou obchodnicí. Ale sen se brzy změnil v noční můru pro všechny, kteří se k ni přiblížili. Má být další popravenou na elektrickém křesle ve Florida State Prison ve Starku.

Ted Bundy
Nejslavnější sériový vrah. Byl popraven 24. ledna 1989 na Floridě za tři vraždy, ale je podezřelý ze spáchání nejméně dvaceti dalších vražd po celých Spojených státech a ze série dvaceti osmi vražd v Kanadě, které jsou známé pod názvem "Higway Murders". V noci, která předcházela jeho popravě, přiznal se Bundy k mnoha dalším vraždám v televizním interview, doufaje marně, že mu bude trest odložen.

Harvey Carigan
V roce 1949 byl odsouzen k popravě oběšením, ale nakonec ho museli propustit, protože jeden z policistů mu zapomněl při zatýkání přečíst jeho práva. Tento obr, nadaný zázračnou silou, znásilnil alespoň pět dalších žen a pak je zmasakroval ranami kladiva. Příšerný detail: mezi jeho věcmi byly nalezeny mapy, na nichž bylo asi sto míst červeně zakroužkováno. Jistý počet těchto míst koresponduje s nevyřešenými vraždami nebo se zmizením osob.

David Carpenter
V letech 1979-1981 David Carpenter, přezdívaný "Trail-side Killer", děsil pahorky nad zátokou San Francisco, kde zavraždil osm výletníků.

John Reginald Christie
Nekrofil a vrah šesti žen. Tento impotent byl oběšen v červenci roku 1953. Christie holil ohanbí svých obětí a chlupy si nechával, aby ukojil své představy onanií. Stal se námětem k vynikajícímu filmu Richarda Fleischera Škrtič z Rillington Place.

John Norman Collins
V roce 1970 byl odsouzen k dvaceti letům vězení za vraždu mladé studentky z Michiganské univerzity, ale je takřka jisté, že Collins zavraždil sedm dalších žen v letech 1967-1969, z nichž si někdy odnášel uříznuté ruce a nohy.

Dean Corll
Homosexuální sadista Corll a jeho dva spolupachatelé, David Brooks a Elmer Henley, umučili a zavraždili alespoň dvacet mladých chlapců v Houstonu v letech 1971-1973. V té době se policie domnívala, že se jedná o nějaké tuláky, ale v srpnu 1973 Henley zabil Gorila a sám se přihlásil na policii, i v tomto případě se zdá, že vyšetřování bylo policií odfláknuto, protože existuje silná pravděpodobnost, že Corll spáchal před rokem 1971 další zločiny. Henley a Brooks byli odsouzeni na doživotí.

Juan Corona
Dvacet pět mrtvol sezónních dělníků bylo nalezeno zakopaných na pozemcích tohoto farmáře v Yuba City v květnu 1971. Zločiny měly homosexuální původ. Po jistou dobu z nich byl podezříván Coronův bratr, ale nakonec byl pravý viník odsouzen na doživotí díky grafologické expertize.

Antone Costa
Sexuální vrah mladých žen v Providence v roce 1969. V roce 1974 spáchal ve vězení sebevraždu.

Rochard Cottingham
Po vzoru Jacka Rozparovače zabil Cottingham pět prostitutek v New Yorku, počínaje prosincem 1979.

Jeffrey Dahmer
Tento "Kanibal z Milwaukee", zatčený 22. července 1991, je pravděpodobně v médiích nejčastěji zmiňovaný sériový vrah v dějinách amerického zločinu. Dahmer se přiznal k vraždám sedmnácti mladíků, s nimiž se seznamoval v barech pro homosexuály. Pak si je vodil domů, kde je zdrogoval. Když usnuli, zavraždil je a zmrzačil, z čehož si pořizoval řadu fotografií. Jeffrey Dahmer mrtvoly znásilňoval a pak je pojídal. V ledničce uchovával hlavy, genitálie a další údy svých obětí.

Albert DeSalvo
Slavný "Škrtič z Bostonu" se doznal k třinácti vraždám žen nejrůznějšího věku, které spáchal v letech 1962-1963. Byl odsouzen na doživotí a 26. listopadu 1973 byl zavražděn ve vězení. O jeho vině přetrvávají pochybnosti.

Glennon Engleman
Během více než dvaceti let uznávaný dentista Glennon Engleman sváděl své pacientky a provdával je za své budoucí oběti. Pak, když manželé uzavřeli vysoké životní pojistky, je vraždil a o peníze se dělil s "usouzenými vdovami". Ale vidina zisku nebyla jediným důvodem vražd, spáchaných tímto hedonistou a extrémním manipulátorem. Zabil pět mužů a dvě ženy.

Larry Eyler
Larry Eyler byl zatčen v roce 1983 pro pokus o vraždu, ale musel být propuštěn kvůli procedurální chybě policistů. Přesto byly důkazy o jeho zločinech, nalezené v jeho autě, evidentní. Když byl propuštěn, Eyler začal znovu vraždit a ve státech Indiána a Illinois zabil třiadvacet mužů. Jeho oběti byli většinou homosexuálové, které Eyler mučil a jejichž těla zohavoval. Konečné byl v srpnu 1984 zatčen a 30. září 1986 odsouzen k smrti.

Roy Fontaine
Archibald Hay, alias Roy Fontaine, šéf jednoho londýnského hotelu, využíval své bisexuální choutky a svedl několik hotelových zaměstnanců, aby je pak chladnokrevně zavraždil. Než byl v lednu 1978 zatčen, stačil během jednoho roku zabít pět osob.

John Wayne Gacy
Ve svém bydlišti v Chicagu Gacy zavraždil, znásilnil a umučil třicet tři mladíků. Všechna jejich těla pohřbil ve sklepě nebo na zahradě. Navzdory zápachu, při němž se zvedal žaludek, po pět let (1973-1978) nevyvolal podezření žádného ze svých sousedů. V současné době Gacy čeká na svou popravu a věnuje se malování.

Gerald a Charlene Callegovi
Unikátní případ manželského páru sériových vrahů. V letech 1978-1981 zavraždili v Kalifornii deset osob. Gerald Gallego byl synem popraveného zločince. Svou ženu používal jako návnadu, aby do svého nákladního auta na dopravu koní dostal stopařky, které tam pak zabil a umučil a nakonec je i pohřbil, ačkoliv některé z nich byly ještě naživu. Gerald Gallego byl v Kalifornii odsouzen k smrti a předán do Nevady, kde byl rovněž odsouzen k smrti, díky veřejné žádosti obyvatel tohoto státu.

Ed Gein
Nekrofil, kanibal a vrah alespoň čtyř žen. Gein trpěl obsedantními vzpomínkami na svou dominantní matku. V letech 1954-1957 vykopal mnoho mrtvol žen na hřbitovech v okolí Plainfieldu ve státě Wisconsin. Doma vyráběl vesty a masky z lidské kůže. Zemřel v psychiatrickém ústavu v roce 1984. Jeho případ inspiroval dva slavné filmy: Psychóza a Masakr s pilou, podobné jako velké množství série Z.

The Green River Killer
Neznámý vrah čtyřiceti devíti žen - většinou prostitutek - v Seattlu a v okolí letiště v Tacomě. V letech 1982-1988 bylo vyšetřování těchto vražd nejrozsáhlejší a v USA nikdy předtím neuskutečněné. Někteří specialisté se domnívají, že se stejný sériový vrah usadil v San Diegu, kde podobné vraždy prostitutek pokračují i v současné době.

Belle Gunessová
"Černá vdova" ze začátku našeho století, která vyhledávala své manžele podle inzerátů. Její oběti byly pravidelně nadrogovány, potom uškrceny, pak jim byly uříznuty údy a zbytek těl sloužil jako žrádlo pro prasata. Po požáru jejího domu v dubnu 1908 byla nalezena pohřbená těla jejích tří dětí a zbytky ženského, pravděpodobně jejího těla. Zavraždila třináct až třiadvacet mužů.

John George Haigh
Anglický vrah, který používal kyselinovou koupel. Je odpovědný alespoň za devět obětí v čtyřicátých letech. Podobně jako Landru, i on v sobě mísil touhu po

penězích s uspokojováním svých tužeb. Rád pil krev svých obětí. Byl popraven 6. srpna 1949.

Robert Hansen
Po svém zatčení v roce 1984 v Anchorage se tento pekař a fanatický milovník lovu přiznal k vraždě sedmnácti prostitutek. Napodoboval postavu Hraběte Zaroffa, letecky dopravoval své oběti na opuštěná místa, kde na ně pořádal lov. Občas některou prostitutku propustil, když ho orálně dostatečně uspokojila.

Charles Hatcher
Skutečný psychopat, jenž v periodách cítil neodolatelnou chuť zabíjet, kterou musel uspokojit. Během pětadvaceti let zavraždil šestnáct lidí, z toho tři děti. Vraždil ve státech Kalifornia, Iowa, Nebraska a Missouri. Jako velmi šikovný manipulátor za sebe dokonce nechal odsoudit nevinného člověka. Díky tvrdohlavosti agenta FBI Josepha Holstlaga, který ho pronásledoval po několik let, byl Hatcher nakonec 3. srpna 1982 zatčen. Byl odsouzen na doživotí a 7. prosince 1982 se oběsil ve své cele.

Gary Heidnik
Studna, v níž drží mladý vrah své oběti v Mlčení jehňátek, pochází z případu Garyho Heidnika. Heidnik byl několikrát internován v psychiatrických léčebnách pro vážné psychiatrické problémy. V roce 1971 založil svůj vlastní kostel United Church of the Ministries of God, což mu přineslo peníze, takže si mohl koupit rolls royce, cadillac nebo lincoln Continental. V roce 1978 byl zatčen pro únos mentálně narušeného, čtyřiatřicetiletého muže a strávil čtyři roky v psychiatrickém ústavu. V roce 1986 si koupil dům v Philadelphii, v němž si sklep zařídil jako harém pro své sexuální otroky. V rozpětí několika měsíců pak unesl čtyři mladé ženy, které ve sklepě nahé a vyhladovělé přikoval. Denně je znásilňoval a pokud nechtěly poslouchat, mučil je elektrickým proudem a vrážel jim šroubovák do uší. Dvě z nich zemřely a byly jim uřezány údy. Heidnik je rovněž podezříván z kanibalismu, protože v jednom jeho kuchyňském kastrolu byly nalezeny lidské zbytky. Podobně jako v případě Jeffreyho Dahmera, byl i Heidnik zatčen díky sousedům, kteří si stěžovali na hnilobný zápach, vycházející z jeho domu. 3. července 1988 byl Heidnik odsouzen k smrti.

William Heirens
"Pro lásku Boží, zastavte mě, než zabiju znova. Už se nemůžu kontrolovat." Takový byl obsah vzkazu, který napsal rtěnkou šestnáctiletý vrah Frances Brownové, fetišista a zloděj, jenž zabil v roce 1945 další dvě osoby. Když byl zatčen, svedl své zločiny na své alter ego, kterému říkal "George Murman", zkrácené Murder Man. Po dobu svého věznění tvrdil, že on sám je nevinen.

Jack Rozparovač (Jack the Ripper)
Neznámý vrah pěti prostitutek v Londýně, v období od 31. srpna do 9. listopadu 1888. Sexuální sadista, který mrzačil těla svých obětí a odnášel si s sebou jejich orgány. Je předkem všech moderních sériových vrahů. Svými činy změnil tvář zločinu: nevraždil už pro známý motiv (vášeň nebo touha po zisku), ale na základě vnitřních pulzací. Ve zločinech Jacka Rozparovače jsou už všechny ingredience moderního vraha: hrůzné vraždy, tlak sdělovacích prostředků, gigantický lov na člověka, panika ve městě, eventuální vrahova korespondence.

"Jack the Stripper"
Vrah, jehož identitu londýnský Scotland Yard nikdy neobjevil, spáchal v roce 1965 sebevraždu, když předtím zavraždil šest (nebo osm?) londýnských prostitutek. Jejich nahé mrtvoly s vyraženými zuby byly vhozeny do Temže.

Genene Jonesová
"Ošetřovatelka smrti", pocházející z Texasu, odpovědná za smrt dvaceti děťátek na pediatrických klinikách v Kerrville a v San Antoniu. V roce 1982 byla odsouzena na doživotí.

John Joubert
V letech 1982 a 1983 zmizeli ve státech Maine a Nebraska tři chlapci ve věku 11-13 let. Později byla nalezena jejich těla. Chlapci nebyli sexuálně zneužiti, ale po tělech měli stopy po kousání. 11. ledna 1984 byl zatčen dvacetiletý voják, bývalý skaut John Joubert, na základě svého podivného chování. Druhý den se přiznal k zločinům, o nichž si snil už od dětství. V červenci 1984 byl odsouzen k trestu smrti. Je podezříván z dalších zločinů.

Joseph Kallinger
Kallinger byl v dětství obětí strašného zneužívání, jeho otec, obuvník, své děti drezúroval a mučil. V sedmdesátých letech Kallinger zavraždil několik lidí v Kalifornii a v Pensylvánii, z nichž jeden byl i jeho syn. Druhý jeho syn ho kuriózně doprovázel na jeho vražedných expedicích. Kallinger tvrdil, že ho pronásledují halucinace a že mu uříznuté hlavy nařizují, aby vraždil. Za tři vraždy byl odsouzen na doživotí. Jeho případ se stal námětem bestseleru Flory Schreiberové The Shoemaker - Anatomy of a Psychotic 1983).

John Paul Knowles
Mezi 26. července a svým zatčením 17. listopadu 1974 Knowles zavraždil a znásilnil třicet pět osob. Den po svém zatčení byl při pokusu o útěk zabit jedním agentem FBI.

Randy Kraft
Během dvou desetiletí se jižní dálnice Kalifornie staly divadlem hrůzostrašných nálezů: desítky zohavených mužských těl byly odhozeny podél dálnic. Zodpovědnost za to nesli nezávisle na sobě tři sérioví vrazi, z nichž Randy Kraft byl bez diskusí nejplodnější. Když byl v roce 1983 zatčen, policie našla v kufru jeho auta "seznam mrtvých", popisující šedesát sedm obětí, zavražděných od počátku roku 1972. Skutečný počítačový génius Kraft miloval mučení svých obětí. Věšel je za nohy na strom, pálil je zapalovačem, znásilňoval je, nebo jim strkal kusy dřeva do penisů. Někdy jim ještě zaživa uřezal údy. Byl uznán odpovědným za šestnáct vražd a byl odsouzen k smrti.

Gary Lewingdon
Se svým bratrem Thaddeusem Charlesem spáchal v roce 1978 v Columbusu v Ohiu deset vražd, z nichž se podivně falešně obvinila mladá dívka Claudia Yasková.

Patrick David MacKay
Britský, třiadvacetiletý psychopat, odsouzený na doživotí za pět vražd, spáchaných v letech 1974-1975, ale podezřelý z dalších deseti zločinů. Od nejútlejšího věku byl MacKay fascinován smrtí a mučením, především zvířat. Už v patnácti letech se dvakrát pokusil o vraždu.

"The Mad Butcher of Kingsbury Run"
Uprostřed krize útočil neznámý vrah na tuláky v Clevelandu. V letech 1934-1938 bylo nalezeno šestnáct obětí, z nichž mnohé byly příšerně zohavené. Stejný vrah je podezřelý, že spáchal další nevyjasněné zločiny v New Castlu v Pensylvánii. Navzdory rozsáhlému pátrání, řízenému Eliotem Nesem, žádný průkazný podezřelý nebyl zatčen, s výjimkou jistého Franka Dolezala, který ovšem zemřel na následky pravděpodobného surového výslechu ve vězení.

Charles Manson
Slavný lídr sekty, která zorganizovala masakr filmové herečky Sharon Tateové a manželského páru La Biancových v srpnu 1969. Manson a jeho komplicové Charles "Tex" Watson, Susan Atkinsová, Patricia Krenwinkelová, Linda Kasabianová, Robert Beausoleil, Bruce Davis a Steven Grogan pravděpodobně spáchali další vraždy -nebo jsou z nich podezřelí. Bývalý člen "rodiny", Lynette Fromm se pokusil zavraždit prezidenta Geralda Forda v roce 1975. Většina členů, takzvaných katolických konvertitů, napsala autobiografie (málo přesvědčující), aby se pokusila ospravedlnit.

Herman Webster Mudgett, alias H.H.Holmes
Pověšen v květnu 1896, tento podvodník, který se stal vrahem, byl obžalován pro jediný zločin, ale je podezřelý, že zavraždil něco mezi padesáti a dvěma sty obětí, hlavně ženy. V centru Chicaga si postavil zámek, v němž byly nalezeny zbytky sedmadvaceti koster. Tento zámek byl doslova prošpikovaný pastmi, určenými obětem: místnosti, z nichž se nedalo uniknout, plynové komory, studny, naplněné vápnem atd.

Alvin & Judith Neelleyovi
Alvin Neelley je věrná karikatura spokojeného jižana, obézního, s úsměvem na rtech. Ale hned jeho první manželství skončilo katastrofou a on byl uvězněn za zabití manželky. Když vyšel na svobodu, seznámil se s dospívající Judith Ann, s níž vytvořil psychopatický pár, formující nebezpečné "šílenství ve dvou". V letech 1979-1982 projeli jižními státy USA, kde se dopustili řady loupežných

přepadení a podvodů. Několikrát byli zatčeni a Judith dokonce za mřížemi porodila dvojčata. Pod pseudonymy "Lady Sundance" a "The Nightrider" praktikovali vražedný skupinový sex, při němž znásilňovali, mučili (injekcemi abrazivních tekutin!) a vraždili své oběti. Byli obžalováni z patnácti vražd, z nichž většinu osobně provedla křehká Judith Ann Neelleyová. V dubnu 1983 jí bylo 18 let a stala se nejmladší ženou, odsouzenou k trestu smrti v análech americké justice. V současné době stále čeká na vykonání rozsudku ve vězení Wetumpka v Alabamě. Alvin Neelley si odpykává dva následné tresty na doživotí.

Dorothea Puenteová
11. listopadu 1988 objevili policisté ze Sacramenta první ze sedmi mrtvol, pohřbených na zahradě rodinného penzionu Dorothey Puenteové. Ve svých devětapadesáti letech byla považována za pilíř místní společnosti. Ve svém penzionu ubytovávala starší lidi, které k ní posílala kancelář městské sociální pomoci. Dorothea Puenteová byla zatčena v Los Angeles a obžalována z devíti vražd, ačkoliv je podezřelá z dalších šestnácti zločinů, ale jejich oběti nebyly nalezeny.

Dennis Nilsen
Bývalý voják a policista, homosexuál Nilsen, zavraždil v letech 1978-1983 patnáct mužů. Byl objeven díky instalatérům: zmrzačené zbytky mrtvol ucpaly záchody londýnského činžáku, v němž si pronajal byt.

Richard Ramirez
Slavný "Night Stalker", který v roce 1985 po dobu osmi měsíců terorizoval Los Angeles a jeho okolí. Ramireze fascinovala slova písně Night Prowler hardrockové skupiny AC/DC a zavraždil čtrnáct osob. Na místě zanechával okultní znaky, jako např. vzkazy napsané krví obětí na zdech nebo satanské symboly. Byl zadržen skupinou občanů poté, kdy v novinách byl uveřejněn jeho portrét-robot. Během procesu vykřičel svou lásku k Satanovi. Přiznal se: "Miloval jsem krev." 20. července 1989 byl odsouzen k trestu smrti.

Mike Ryan
Mike Ryan řídil sektu založenou na hrůze, mučení, nenávisti a smrti. Jeho farma se stala místem mnohých vražd, spáchaných ve jménu božím.

Charles Howard Schmid Jr.
Jako jediný rozmazlený syn bohaté rodiny v Tusconu představoval Schmid pro místní mládež vzor rebela. V letech 1964 a 1965 zavraždil před svědky dvě mladé dívky a otevřeně se svým činem chlubil před kamarádkami. Byl ubodán dvaceti ranami ve vězení a zemřel 30. března 1975.

Richard Speck
Vrah osmi zdravotních sester v Chicagu 13. července 1966. Byl obžalován k trestu 600 let vězení a je podezřelý, že během čtyř měsíců, které předcházely chicagskému masakru, spáchal alespoň osm dalších vražd, doprovázených znásilněním.

Charles Starkweather
Starkweather, bouřící se adolescent poznamenaný četbou komiksů, a jeho spolupachatelka Caril Ann Fugatová zavraždili jedenáct osob v období mezi prosincem 1957 a únorem 1958. Starkweather skončil v červnu 1959 na elektrickém křesle, zatímco Fugatová byla v roce 1976 omilostněná. Jejich příběh inspiroval slavný film Terence Malika Badlands(1973).

Peter Sutcliffe
"Rozparovač z Yorkshiru" zavraždil alespoň šestnáct žen - většinou prostitutek - v letech 1975-1981. Sutciiff byl několikrát zadržen policií a vyslýchán, ale vždycky byl propuštěn pro svůj nevinný vzhled. Nakonec byl zatčen náhodou ve společnosti jedné prostitutky.

Marybeth Tinningová
V letech 1972-1985 se Marybeth Tinningová zdála být velmi zasažena neštěstím, protože jí zemřelo devět dětí ve velmi nízkém věku. Ale později se přišlo na to, že je všechny zavraždila, aniž by její manžel měl o jejích činech sebemenší tušení.

Christopher Bernard Wilder

Automobilový závodník, který byl odsouzen za sexuální zločiny v Austrálii i v USA. Wilder se pohyboval po USA, unesl, znásilnil a zavraždil alespoň dvanáct žen. Jednu ze svých obětí přinutil, aby spolupracovala na dalších vraždách. Jednu ženu propustil a dokonce jí dal letenku do Kalifornie. 13. dubna 1984 byl zabit při přestřelce s policií. Wilder sloužil jako vzor pro jeden román Johna Katzenbacha a pro jeden americký televizní film.

Wayne Williams
Je podezřelý, že spáchal "Atlanta Child Murders", která stála život třiceti obětí ve věku od 9 do 27 let. Zpočátku byl obžalován ze dvou zločinů, později byl souzen za osmadvacet dalších. Během osmnácti měsíců, které následovaly po jeho zatčení, bylo v Atlantě spácháno dvacet dalších podobných vražd.

Randall Woodfield
Profesionální fotbalista, hrající za Green Bay Packers, Woodfield, přezdívaný "Vrah z dálnice I-5" zavraždil alespoň pět žen a pak jejich těla znásilnil.

Aileen Wuornosová
V prosince 1989 úchylná lesbička Aileen Wuornosová, která navštěvovala bary "Hell's Angels", začala svou jedenáctiměsíční vražednou odyseu, která skončila smrtí deseti mužů zralého věku. Tvrdí, že stopovala, nechala se svádět a pak své příležitostné milence zabíjela. Na jejich mrtvolách pokaždé zanechala prezervativ.

Graham Young
Britský travič, který nejprve vztáhl ruku na svou vlastní rodinu v roce 1961. Jedenáct let strávil v psychiatrickém ústavu a v roce 1971 byl propuštěn. O několik měsíců později znovu začal praktikovat své "výzkumy", které si pečlivě zaznamenával do zápisníku. Zavraždil několik kolegů z práce.

Charles Yukl
Profesor na klavír, psychopat Yukl, zavraždil svou první oběť v roce 1966 v New Yorku. Jako šikovný manipulátor dosáhl toho, že mu byl trest zkrácen na sedm let. V roce 1973 byl propuštěn na podmínku a 20. srpna 1974 zavraždil mladou herečku. Byl znovu uvězněn a 22. srpna 1982 se oběsil ve vězení.

Robert Joseph Zani
Po třináct let zaséval Zani hrůzu ve státě Texas. Matko-vrah, zavraždil jednoho mladíka při loupežném přepadení samoobsluhy. Později za pomoci své ženy, prostitutky, z níž se stala bruja - kouzelnice, pak útočil na obchodníky s nemovitostmi. Zani byl zatčen v březnu 1980.

"The Zebra Murders"
"Death Angels", tajná organizace černochů, která zavraždila patnáct osob bílé rasy v San Franciscu v roce 1973. Její čtyři členové (Jesse Cooks, J.C.Simon, Manuel Moore a Larry Green) byli identifikováni a odsouzeni na doživotí. Jsou podezříváni nejméně ze šedesáti dalších rasově motivovaných vražd.

"The Zodiac"
Neznámý vrah, zodpovědný za čtyřicet tři vraždy v letech 1966-1978 v oblasti San Francisca. "Zodiac" udržoval od července 1969 do dubna 1978 dlouhou korespondenci s policií a sdělovacími prostředky, poznamenanou nespočetnými "indiciemi", které byly uváděny v zašifrované formě. Vrah, kterého pronásleduje Clint Eastwood v prvním dílu filmu Inspektor Harry, je volně inspirován "Zodiacem". Jeho dopisy byly poprvé publikovány v knize Roberta Graysmithe Zodiac (1986).

Stéphane Bourgoin
BESTIÁLNÍ VRAZI
Z francouzského originálu přeložil Jiří Žák Vydala NAVA v roce 1994 jako svou 36. publikaci Obálka a grafická úprava NAVA Tisk: NAVA TISK, spol. s r. o., Plzeň Doporučená prodejní cena 78,- Kč
ISBN 80-85254-35-2
Scan&OCR Kalous